

תפ"ח 31783/04/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי נצרת

תפ"ח 31783-04-21

בפני כב' הנשיאה אסתר הלמן - אב"ד
כב' השופטת יפעת שטרית
כב' השופט סאב דבור
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
פלוני

נוכחים :

בשם המאשימה : עו"ד יערה ברזילי

בשם הנאשם : עו"ד שרון זלינגר

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

הנשיאה, השופטת אסתר הלמן - אב"ד

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו ביצוע עבירות מין בשתי נשים, ללא הסכמתן ותוך ניצול העובדה שהיו במצב המונע מהן לתת הסכמה חופשית.

עובדות כתב האישום

2. בחודשים שקדמו ליום 29.3.2021, התנהלה בין א' ובין אחיו של הנאשם מ', מערכת יחסים רומנטית. במהלך תקופה זו ידעו היחסים בין השניים עליות ומורדות.

בתאריך 29.3.21, בשעות הערב, הגיעו הנאשם ומ' לנפוש וללון בחוף "צינברי" בכנרת (להלן: **"החוף"**). השניים הצטרפו לבני משפחתם ומכריהם אשר הגיעו מוקדם יותר אל החוף.

במועד הנ"ל, הגיעו גם המתלוננת ושתי חברותיה, אב' וס', ללון בחוף, זאת בידיעת הנאשם.

א' ושתי חברותיה הקימו את אוהלן על החוף (להלן: **"האוהל"**), מרחק הליכה של דקות ספורות מאזור הלינה של הנאשם ובני משפחתו. במהלך שהותן בחוף, שתו א' וחברותיה משקאות אלכוהוליים.

בהמשך הלילה, בין השעות 1:00 ל-2:00, בחוף, נפגשו א' ומ' ושוחחו. בשלב מסוים, על רקע מריבה בין בני הזוג, התרחקה א' ממ'. על מנת לאתר אותה ניגש מ' יחד עם הנאשם אל האוהל, שם פגשו באב' והשלושה החלו לחפש אחר א'. לאחר זמן קצר, הבחינו השלושה בא' וניגשו לעברה. מ' שב לשוחח עם א'. בזמן זה נותר הנאשם לצדה של אב' והציע לה לבלות במחיצתו אך היא סירבה ואף ציינה כי יש לה חבר.

לקראת השעה 2:00 בלילה, התרחקו א' ואב' מהנאשם וממ' ושבּו לבדן אל האוהל. א' נשכבה מימין לכניסה אל האוהל, אב' נשכבה בינה לבין ס', אשר ישנה משמאל לכניסה, והשתיים נרדמו.

דקות ספורות לפני השעה 4:00, בעוד א' ושתי חברותיה ישנות, הגיע הנאשם ונכנס אל תוך האוהל, ללא ידיעתן וללא הסכמתן. הנאשם נשכב ליד א', הכניס את ידו מתחת לבגדיה התחתונים, והחזיר את אצבעותיו אל תוך איבר מינה. הנאשם דחף את אצבעותיו בתוך איבר מינה של א' בכוח, שוב ושוב, עד אשר א' התעוררה בשל מעשיו של הנאשם ובשל תחושת הכאב שנגרמה לה. א' אמרה לנאשם שהוא מכאיב לה וביקשה ממנו לחדול ממעשיו. בשלב זה טרם ראתה את פניו וסברה כי מ' הוא זה שנכנס לאוהל וביצע את המעשים הנ"ל.

הנאשם חדל מביצוע המעשים, לא אמר דבר, ובזמן שא' זזה ממקומה על מנת להצטייד בדבר מה שיחמם אותה, נשכב הנאשם מאחורי אב', כשגבו מופנה אל א', נצמד וחייב את גופה של אב' מאחור בעודה ישנה, זאת לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.

כאשר הבחינה א' בנאשם חובק את חברתה אב', ובסוברה כי מדובר במ', הפצירה בו לחדול ממעשיו. במקביל התעוררה אב', כאשר היא מרגישה כי הנאשם נצמד, מתחבק וחובק את גופה ורק אז גילו א' ואב' לתדהמתן כי הנאשם הוא זה השוהה איתן באוהל.

א' יצאה מן האוהל, בעודה נסערת והמומה ממעשיו של הנאשם, חיפשה אחר מ' וסיפרה לו על מעשי הנאשם. הנאשם נותר באוהל וחרף בקשותיה של אב' סרב לצאת. רק לאחר הגעתו של מ' אל האוהל, יצא הנאשם והתרחק מן האוהל.

בעקבות מעשיו של הנאשם, במשך מספר ימים סבלה המתלוננת מכאבים באיבר מינה ואף ניגשה מספר פעמים לקבלת טיפול רפואי.

3. על פי כתב האישום, במעשים אלה, בעל הנאשם את א', ללא הסכמתה ותוך ניצול מצב של חוסר

הכרה בו הייתה שרויה, או מצב אחר המונע ממנה לתת הסכמה חופשית. בנוסף, ביצע הנאשם באב' מעשה מגונה ללא הסכמתה ותוך ניצול מצב של חוסר הסכמה בו הייתה שרויה אב', או מצב אחר המונע ממנה לתת הסכמה חופשית, וזאת לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.

4. בגין המעשים המפורטים, הואשם הנאשם בביצוע עבירות כדלהלן:

א. **אינוס** - עבירה לפי סעיף 345(א)(1) + (4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ב. **מעשה מגונה** - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) + (4) לחוק העונשין.

תשובת הנאשם לכתב האישום

5. במענה לכתב האישום (הודעתו מיום 3.10.21), הודה הנאשם במפורט בסעיפים 1-3 לכתב האישום, קרי, בעובדה שבין אחיו מ' וא' התנהלה מערכת יחסים רומנטית, בתקופה המפורטת בכתב האישום, בעובדה ששהה עם מ' בחוף ביום האירוע, יחד עם בני משפחתם ומכריהם, ובכך שא' ואב' הגיעו גם הן לחוף (אף כי הכחיש כי ידע על הגעתה של ס' לחוף איתן). כן הודה הנאשם בכך שא' וחברותיה הקימו אוהל על החוף במרחק הליכה מאיזור הלינה של הנאשם ובני משפחתו. הנאשם לא הכחיש את הטענה כי א' וחברותיה שתן משקאות אלכוהוליים, אך טען כי הדבר נודע לו מאחרים ואין הוא יודע זאת מידיעה אישית.

הנאשם הודה באופן חלקי במפורט בסעיף 5 לכתב האישום. לטענתו, הוא אכן הגיע יחד עם מ' לאוהל על מנת לאתר את א'. שם הבחין, לטענתו, באב', כשהיא שוכבת בצדו הימני של האוהל וביקש ממנה לסייע לו באיתור א'. בהמשך, לאחר איתורה של א', ובזמן שמ' שוחח עמה בצד, נותר הנאשם לבד עם אב' והציע לה להצטרף למתחם האוהלים בו שהו בני משפחתו. אב' נעתרה להצעה, כך לטענתו, והחלה לבוא עמו לכיוון המתחם, אולם לאחר מכן התחרטה ועשתה דרכה לבדה חזרה לאוהל. הנאשם הכחיש כי אב' אמרה לו כי יש לה חבר.

הנאשם הכחיש את המפורט בסעיף 6 לכתב האישום, קרי, האופן בו נשכבו א' וחברותיה באוהל לאחר שובן של א' ואב' לאוהל, וזאת מחוסר ידיעה. כן הכחיש את המפורט בסעיף 7 לכתב האישום. תחת זאת טען הנאשם כי סמוך לשעה 4:00 הוא הגיע לאוהל לאחר שצרף משקאות אלכוהוליים, ומיד עם כניסתו לאוהל שמע לחשושים, ונצמד לצדו הימני, שם ראה מוקדם יותר, כאשר ביקר במקום, את אב' שוכבת.

הנאשם הכחיש את המיוחס לו בסעיפים 8-10 לכתב האישום, קרי, ביצוע עבירת האינוס בא' ובהמשך ביצוע מעשה מגונה באב'. תחת זאת טען הנאשם כי לאחר שנכנס לאוהל החשוך, נשכב בסמוך לא', בסוברו שמדובר באב', והשניים החלו מתגפפים ונוגעים האחד בשנייה משך כשעה. במהלך זמן זה נגע הנאשם בגופה של א' על גבי תחתוניה והיא אף נשכבה על גופו. בהמשך, לאחר שזיהה את א' והבין את טעותם, חדל את המגע ביניהם וא' בתגובה התיישבה בסמוך לכניסה לאוהל. הנאשם שזז מעט הצידה באוהל הצפוף, יצר מגע עם אב', וזאת לא לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. או אז פנתה אליו א' בשם "מ'" וביקשה ממנו לחמם את

גופה. בתגובה, השיב לה הנאשם כי הוא י' ולא מ'.

הנאשם הכחיש את המפורט בסעיף 11 לכתב האישום, ותחת זאת טען כי לאחר שא' יצאה מהאווהל, הוא נותר בו מספר דקות נוספות כיוון שהיה בהלם מהטעות שהתרחשה ולכן לא עזב מיד את האווהל לבקשתה של אב'. בהמשך, וטרם הגעתו של מ' למקום, קם בעצמו ויצא מהאווהל.

הנאשם הכחיש את המפורט בסעיף 12 לכתב האישום, בנוגע לכאבים מהם סבלה א' בעקבות מעשיו, מחוסר ידיעה.

יריעת המחלוקת

6. כפי שניתן ללמוד מתשובת הנאשם במענה לאישומים כנגדו, הוא איננו מכחיש כי הוא נכנס לאווהל, בו ישנו א' וחברותיה בסמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר, נשכב בסמוך לא' וכי התקיים מגע ביניהם, שכלל לגרסתו, התגפפויות ונגיעות בגופה של א', שנמשכו לפי אחת הגרסאות, כשעה. אלא, שלטענתו, מעשים אלו בוצעו באופן הדדי, תוך שא' מביעה הסכמתה למגע ורק בשל כך שטעה לחשוב כי מדובר באב', אותה ראה קודם לכן כשהיא שוכבת בצדו הימני של האווהל. במענה לאישום, כמו גם בעדותו מעל דוכן העדים, כפר הנאשם בטענה כי הכניס את ידו אל מתחת לתחתוניה של א' והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, אלא טען כי במהלך האירוע נגע בגופה על גבי תחתוניה, כאשר א' אף נשכבה על גופו. לגרסת הנאשם, המגע הימני שהתרחש בינו ובין א', אשר לא כלל החדרת אצבעותיו לאיבר מינה, כפי שנטען בכתב האישום, נבע אם כן מ"טעות במצב הדברים", טעות לה הייתה שותפה גם א', שסברה כי מי שנוגע בגופה הוא מ'.

כלומר, הנאשם לא חלק על אופיים הימני של המעשים שביצע בא', אך טען כי אלה לא כללו החדרת ידו לאיבר מינה וכי לא בוצעו בנסיבות המהוות עבירה.

7. הנאשם לא הכחיש גם מגע כלשהו, אותו לא פרט בתשובתו בכתב, עם אב', אך טען כי מגע זה לא היה לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני, ועל כן אף הוא איננו מהווה מעשה אסור.

8. אקדים את המאוחר ואומר בקצרה כי בחקירתו של הנאשם במשטרה, הן בהודעותיו והן בעימותים שנערכו עימו, גרסתו הייתה רחבה יותר והוא הרחיק עצמו מכל מעשה העלול להתפרש כבעל גוון מיני. על פי הגרסה שמסר הנאשם במשטרה הוא טען כי הגיע לאווהל בו ישנו המתלוננות לאחר שהוזמן לעשות כן מוקדם יותר ע"י אב', אם כי לדבריו, הוא לא הגיע למקום במטרה לקיים עמה מגע מיני כלשהו, אלא רק לבדוק לשלומה ולשלום א'. במסגרת הודעותיו במשטרה ובעימות בינו ובין אב' וא', עמד הנאשם על הגרסה לפיה לא היה כל מגע בינו לבין מי מהן, בוודאי שלא מגע מיני, בטענה כי רק נשכב באווהל על מנת לישון.

דין והכרעה

9. בשנים לב לגדר המחלוקת, מוטל על המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיניים, להם היא טוענת בא', ואלה כללו מעשי אינוס, והכל שלא בהסכמתה, בהיותה במצב שמנע ממנה לתת הסכמה חופשית ומבלי שיש לנאשם הגנה כלשהי מפני אחריות פלילית. נוסף על כך, על המאשימה לעמוד בנטל המוטל עליה להוכיח מה טיב המעשים שביצע הנאשם באב', וכי אלה בוצעו שלא בהסכמתה, בהיותה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית, ולצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. כפי שיפורט להלן, מהראיות ומהעדויות שהוצגו בפנינו, עולה בבירור כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה, להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, בנסיבות המיוחסות לו המהוות עבירה.

10. בבסיס הקביעה עומדת התרשמותי החיובית מהגרסאות שמסרו א' ואב' מעל דוכן העדים, אותן מצאתי כגרסאות אותנטיות, עקביות, קוהרנטיות ומהימנות, ואלה נתמכות גם בראיות ובעדויות נוספות, המחזקות אותן. אומר כי א' ואב' הותירו עלי רושם אמין בעדויותיהן, והגרסאות שמסרו לא נסתרו בנקודות המהותיות להכרעה, כאשר לא מצאתי כי יש באי דיוקים שנפלו בגרסאותיהן, אליהם ביקש ב"כ הנאשם להפנות זרקור, כדי ללמד על בקיעים ממשיים בגרסאות שמסרו. גרסאותיהן של א' ואב', עליהן עמדו לאורך כל ההליך, נמסרו בסמוך לאחר האירוע ונתמכו בראיות מחזקות הכוללות את עדותה של ס', עדויות עובדי המקום והשוטרים שהגיעו לזירה, העימותים שנערכו בינן לבין הנאשם, תיעודי מצלמות האבטחה בחוף ועוד.

11. אל מול אמינות ואותנטיות עדויות א' ואב', התרשמתי כי גרסתו של הנאשם למעשים המיוחסים לו, הייתה גרסה כבושה, מיתממת, מגמתית, לא אמינה וחסרת סבירות. הנאשם סתר עצמו לא פעם בשאלות מהותיות, כאשר חלק גדול מההסברים שנתן לא עלו בקנה אחד עם הראיות שהוצגו בפניו, וכפי שכבר צוין, הוא הציג במסגרת תשובתו לאישום ובעדותו מעל דוכן העדים, גרסה שונה בתכלית מזו שהציג במסגרת חקירותיו במשטרה, והכל כפי שיפורט בהרחבה במסגרת הכרעת דין זו.

12. בניגוד לטענת הנאשם, לא נוכחתי בכל מגמת הפללה, העללה או מניע מצד א' או אב' לפגוע בו. ניכר ניסיונו הכולל של הנאשם להרחיק עצמו מהמעשים על ידי הכפשת א' והצגתה כ"שחקנית", אשר מעלילה עליו עלילות שווא, תוך מתן הסברים בלתי סבירים שלא הוכחו בראיות מהימנות.

ניתוח הראיות:

האירועים שהתרחשו טרם כניסת הנאשם לאוהל:

13. מרבית העובדות בכל הנוגע למה שהתרחש עד לכניסתו של הנאשם לאוהל באישון לילה אינן שנויות במחלוקת.

כאמור, אין מחלוקת שבין אחיו של הנאשם, מ' ובין א' התנהלה בתקופה שקדמה ליום 29.3.21 מערכת יחסים רומנטית. יחסיהם ידעו עליות ומורדות, וכפי שעלה מן העדויות, אף שהם נפרדו זמן קצר לפני מועד האירוע, הם שמרו על קשר ביניהם, והגעתם לחוף בנפרד זה מזו הייתה ידועה לשניהם. מ' הגיע לחוף יחד עם הנאשם על מנת לנפוש בו וללון במקום. הם הגיעו בשעת ערב והצטרפו לבני משפחה ולמכרים נוספים שכבר הקדימו להגיע לחוף.

בשעת ערב הגיעה גם א', יחד עם חברותיה, אב' וס' לאותה מטרה, הן הקימו אוהל במרחק הליכה של דקות ספורות ממתחם הלינה של הנאשם ומשפחתו. עוד לפני שמ' הגיע לחוף, ולאחר שיחה עימו, הגיעו א' ואב' למתחם בו שהו בני משפחתם ומכריהם של הנאשם ומ', ולאחר מכן שבו לאוהל. בשעה 22:30 - 23:00 לערך הגיע מ' והביא לא' ולחברותיה אוכל. בין א' ומ' היו ויכוחים, והוא חזר למתחם בני משפחתו. בשלב זה כפי שהעידה א' היא הייתה שתויה, לאחר ששתתה כחצי בקבוק ערק לבדה, פרט למשקאות אלכוהוליים נוספים, וכן עישנה סמים קלים. אחת החברות, ס', נרדמה בסביבות השעה 24:00 ואילו א' ואב' נותרו ערות. בהמשך אותו לילה, בשעה 01:00 לערך, לאחר שחשה לא בטוב והקיא, החליטה א' ללכת למ' כדי להמשיך לדבר עימו על מערכת היחסים שלהם. בין השניים פרצה מריבה, שבעקבותיה התרחקה א' מן המקום כשהיא נסערת ובוכה, ובמקום לחזור לאוהל בו המתינו לה חברותיה, התיישבה במקום כלשהו בחוף ובכתה (עדויות של א', בעמ' 15 לפרוטוקול). בשלב מסוים חיפשו מ', הנאשם ואב' אחר א', עד שמצאו אותה והיא חזרה לאוהלה.

14. במסגרת חקירותיהם הנגדיות של א' ושל עדים נוספים, הרחיב ב"כ הנאשם בשאלות רבות הנוגעות לעברה של א', בין היתר בכל הנוגע להרגלי צריכת אלכוהול וסמים על ידה, כמו גם לאופי מערכת היחסים בינה ובין מ'. ב"כ הנאשם אף חקר באריכות את א' ואב', כמו גם את עדי ההגנה, על האירועים שהתרחשו במתחם משפחתו של הנאשם בחוף בזמן שא' הגיעה לשם וכן באשר להתנהלותה של א' בעת שהייתה במקום. אלא שלאור גרסתו של הנאשם מעל דוכן העדים, לא מצאתי כי יש משקל רב לעדויות העוסקות בנושאים אלו, וזאת מקום בו הנאשם מודה כיום כי אכן נכנס בשעת לילה לאוהל, נשכב מאחורי א' ויזם מגע כלשהו בין השניים, בסוברו בטעות, כך לגרסתו, כי מדובר באב'. אינני סבורה גם כי יש בהתנהלותה של א', כפי שמתוארת על ידי ההגנה, עובר לאירועים שהתרחשו באוהל, כדי להשליך על מהימנות גרסתה, בשים לב לכך שהיא עצמה לא הכחישה באיזה מצב נפשי ותודעתי הייתה בטרם הלכה לישון בשעת לילה מאוחרת באוהל.

15. כפי שפורח מיד, א' אינה מכחישה כי במהלך שהותה בחוף היא שתתה משקאות אלכוהוליים לא מעטים, עישנה ג'וינט והייתה במצב של שכרות במהלך הערב, קודם לכניסתה לאוהל על מנת לישון. א' אף לא הכחישה כי מערכת היחסים בינה ובין מ' הייתה מורכבת, ידעה עליות ומורדות, וכי ביום האירוע הייתה בין השניים מריבה קשה, אשר גרמה לה להיות נסערת.

על כן, יובאו העדויות בכל הנוגע לאירועים אלו בתמצית, תוך התמקדות בנושאים הרלוונטיים להכרעה.

הגעת א' וחברותיה לחוף והקמת האוהל:

16. בכל הנוגע לסיבת הגעתן של א' וחברותיה לחוף, סיפרה א' בעדותה: **"ביום האירוע בעצם קבעתי עם חברות ללכת לצפון, לנסוע לצפון ו-, רגע. אוקי, נסעתי לצפון עם שתי חברות טובות, אחת בשם ס' ואחת בשם אב', אב' חיכינו שתגיע, זה היה שעה שלוש בצהריים, יצאנו בשלוש מהמרכז, הלכנו בדרך לתחנת... היו מלא פקקים, הגענו לצפון בשעה שבע וחצי, שבע בערך כשה שלושנו ביחד בעצם"** (עמ' 12, ש' 1-5 לפרוטוקול). א' הוסיפה כי הגיעה למקום על מנת לפגוש את מ', הגם שהשניים רבו באותו יום וכי הקימו את האוהל מרחק כמה מאות מטרים ממתחם משפחתו: **"אני לא רציתי להיות לידם ממש כאילו ליד אוהלים שלהם, כי רציתי שגם יהיה לי את החופש שלי כזה שאם בא לי וזה, והיינו איזה ארבע מאות, חמש מאות מטר משמה, אני לא טובה בהערכת מרחקים"** (עמ' 12, ש' 22-24 לפרוטוקול). עוד ציינה כי מתחם משפחת הנאשם היה מרוחק **"שלוש דקות, ארבע דקות"** (עמ' 112, ש' 23 לפרוטוקול) מהאוהל שלהן.

17. גם אב' (עמ' 177 לפרוטוקול) וס' (עמ' 255 לפרוטוקול), סיפרו כי השלוש הגיעו לנפוש בחוף, מאחר וא' רצתה לפגוש במ', אשר נפש עם משפחתו במקום, וכי הן הקימו את האוהל במרחק מהמתחם שבו שהתה משפחת הנאשם. עניין זה איננו שנוי במחלוקת, שכן אף הנאשם העיד במסגרת חקירתו הראשית כי המרחק בין האוהל אותו הקימו א' וחברותיה, לבין המתחם של משפחתו היה **"5-6 דקות הליכה"** (עמ' 334, ש' 2 לפרוטוקול) וכי במקום היו אוהלים רבים האחד ליד השני.

מצבה של א' ביום האירוע:

18. כאמור, א' לא הכחישה ששתתה כמות גדולה של אלכוהול ואף עישנה סמים במהלך היום קודם לאירוע. על פי עדותה, בדרכן לחוף, קנו, היא וחברותיה, 3 בקבוקי ערק (עמ' 110, ש' 9 לפרוטוקול). עוד בטרם יצאו לדרך נסעו לביתו של מ' על מנת **"לקחת פייסל שאכטה"** (עמ' 110, ש' 13 לפרוטוקול). א' נשאלה האם בשלב הזה הייתה **"שיכורה מסטולית"** והשיבה בשלילה, אולם ציינה כי כבר שתתה בירה (עמ' 110, ש' 15-16 לפרוטוקול).

א' העידה כי לאחר הגעתן לחוף, הן נעזרו בזרים שעזרו להן בהקמת האוהל, ושתו איתם אלכוהול. כאשר נשאלה האם בשלב זה כבר הייתה שיכורה השיבה א': **"למיטב זכרוני? כן יכול להיות, בראש טוב, עוד לא שיכורה לגמרי, עוד לא, עוד לא כאילו שיכורה לפי הגדרה שלך"** (עמ' 111, ש' 10-11 לפרוטוקול). עוד העידה א', כי לאחר הגעתן לחוף וטרם הגעתם של מ' והנאשם למקום, הלכו היא ואב' למתחם משפחת הנאשם, שם שתו משקאות אלכוהוליים נוספים: **"הלכנו לאוהל שלהם ישבנו איתם חצי שעה, שתינו איתם צ'יסר ערק וכאלה"** (עמ' 13, ש' 1-6 לפרוטוקול). לשאלת ב"כ הנאשם על כמות האלכוהול ששתתה בעת שישבה במתחם משפחת הנאשם, השיבה א': **"איתם שתיתי נראה לי ארבע צ'יסרים"** (עמ' 115, ש' 1 לפרוטוקול).

א' לא זכרה במסגרת עדותה האם ס' הצטרפה אליהן כאשר היא ואב' הלכו למתחם משפחת הנאשם, וכאשר נשאלה על זיכרונה מאותו הערב השיבה: **"תלוי איזה חלק" ... החלק הזה, לא, פחות**" (עמ' 112, ש' 28-33). א' העידה כי בשלב זה עדיין לא הייתה שיכורה, אך אישרה כי אב' וס' ביקשו ממנה להפסיק לשתות והיא השיבה: **"שלא בא לי, המשכתי לשתות"** (עמ' 115, ש' 31 לפרוטוקול).

א' העידה כי גם לאחר שחזרה ממתחם משפחת הנאשם היא המשיכה לשתות, כולל שתיית צ'יסר לפני הריב שהתרחש בינה ובין מ' בסביבות השעה 01:00 בלילה (עמ' 123 לפרוטוקול). לשאלת ב"כ הנאשם, אישרה א' כי בשלב בו רבה עם מ', כשהביא לה את האוכל, מריבה שכללה צעקות ודחיפות, וגם במריבה המאוחרת יותר, היא כבר הייתה שיכורה (עמ' 121, ש' 19-20 לפרוטוקול).

להערכתה של א': **"אני בגדול שתיתי, אני מאמינה שאני שתיתי לבד חצי בקבוק ערק במהלך כל הערב"** (עמ' 13, ש' 28 לפרוטוקול). כן ציינה כי עישנה באותו ערב: **"כמה שאכטות מג'וינט"** (עמ' 14, ש' 1 לפרוטוקול). במסגרת עדותה הבהירה א' מפורשות: **"כן שתיתי והייתי שיכורה"** (עמ' 70, ש' 16 לפרוטוקול).

19. בסיכומי ההגנה נטען כי א' ניסתה להסתיר את העובדה שהיא צרכה סמים במהלך אותו ערב ולא סיפרה זאת בחקירתה הראשונה במשטרה. הודעותיה של א' במשטרה לא הוגשו, אך באת כוח המאשימה לא חלקה על כך שא' לא הזכירה את עניין השימוש בסמים בהודעתה הראשונה, אך בסיכומיה (סעיף 46), ביקשה שלא לייחס לכך כל משקל. אין חולק כי במהלך הבדיקה במרכז טנ"א נשאלה א' וסיפרה מיד כי עישנה סמים. בהמשך גם אישרה את הדברים בפני החוקר (ת/35), כאשר נשאלה על כך. אינני סבורה כי התנהלות זו מצביעה בהכרח על כוונה להסתיר את השימוש בסמים. העובדה כי א' לא הבינה שעליה לציין עובדה זו מיוזמתה בחקירה איננה מלמדת גם על חוסר מהימנותה.

20. על צריכת האלכוהול של א' במהלך הערב ניתן היה ללמוד גם מעדותה של אב', אשר העידה כי **"א' התחילה כבר מתחילת היום לשתות, מהצהרים"** (עמ' 178, ש' 21 לפרוטוקול) וכי כבר הייתה שתויה בשלב בו הקימו את האוהל בחוף (עמ' 194, ש' 12-13 לפרוטוקול). אב' העידה כי לפני שהלכו לישון באותו לילה: **"א' הייתה שיכורה"** (עמ' 178, ש' 26 לפרוטוקול), הגם שלדבריה היא הייתה: **"שיכורה מודעת לעצמה"** (עמ' 178, ש' 31 לפרוטוקול).

21. במסגרת עדותה, התייחסה גם ס' לצריכת האלכוהול ע"י א' ואב' ביום האירוע וציינה כי בשעות הלילה, לאחר הריב בין א' ומ', ישבו א' ואב' מחוץ לאוהל ושתו. כאשר נשאלה על המצב בו היו השתיים לפני שהלכה לישון השיבה: **"הן היו שיכורות ממש כאילו אב' עוד הייתה סבבה וא' היא הייתה מחוקה אבל בסדר בשליטה"** (עמ' 256, ש' 29-30 לפרוטוקול).

22. על צריכת האלכוהול של א' בעת שישבה במתחם משפחת הנאשם, העיד גם עד ההגנה אכ', אשר סיפר: **"הם הגיעו והם באו אלינו, אין לי מושג איך ולמה. והם ישבו איתנו בפתח של האוהל שלי על מחצלת. הם באו עם אלכוהול, א' הייתה עם הבקבוק ביד, היא הייתה שתויה. החברות שנו גם אבל לא משהו רציני"** (עמ' 498, ש' 28-30 לפרוטוקול). העד הוסיף כי כל מי שהיה במתחם ידע כי א' שיכורה (עמ' 504, ש' 12-13 לפרוטוקול). עד ההגנה, יע', שהגיע יחד עם מ' והנאשם לחוף מסר בעדותו כי א' התקשרה למ' כל רבע שעה בהיותם בדרך וניתן היה להתרשם מכך שהיא שיכורה כבר שלב זה **"שמענו כמה היא שתתה. אם אני אגיד את זה בעדינות"** (עמ' 519, ש' 27-28 לפרוטוקול).

23. במסגרת הודעתו במשטרה מיום 30.3.21 (ת/87), נשאל מ' האם א' שתתה ביום האירוע והשיב: **"מלא, ככה החברות שלה אמרו לי שהיא שתתה מהבוקר"** (ש' 40 להודעה). במסגרת עדותו בחקירה ראשית מעל דוכן העדים התייחס מ' בהרחבה למצבה של א' ביום האירוע, כאשר לדבריו: **"כבר בבוקר כשהיא באה אלי לקחת את הנשיקת פרידה הזאת כביכול, היא כבר הייתה חצי גמורה"** (עמ' 543, ש' 7-8 לפרוטוקול). מ' הוסיף וסיפר כי לאחר שהגיע לחוף ונחשף למצבה של א', הוא חשש שמישהו אף עלול לנסות ולנצל אותה: **"אחרי כמה דקות היה לי ממש מצפון, קראתי לי, אני זוכר את זה כמו אתמול. אמרתי לו י', אני מפחד שמישהו יעמיס אותה לאיזה אוהל, מישהו יעשה לה משהו, בוא נלך נחפש אותה"** (עמ' 545, ש' 15-18 לפרוטוקול). משעומת במסגרת חקירתו הנגדית עם החשש שהעלה כי מישהו עלול לנצל את שכרותה של א', ניסה מ' תחילה לחזור בו וטען: **"היא הייתה עם, לא שיכורה ברמה של מישהו יעשה לה משהו, מרוב האמוציות שהיה לה, מרוב שהיא רצתה יחס. היא לא קיבלה את זה ממני, אז זה ביחד עם זה, הליווי של השכרות שלה והליווי של התסכול שלה, והליווי של זה שהיא לא מקובלת על ידי המשפחה, ושהיא לא מרגישה בנוח אפילו לבוא לשם, כל זה ביחד יצר לה איזו סיטואציה שהיא לא הפסיקה לבכות ולהיות מתוסכלת"** (עמ' 557, ש' 7-12 לפרוטוקול). אולם בהמשך, שב והודה כי פנה לנאשם וביקש ממנו לעזור לו לחפש אחר א' מכיוון שחשש שמישהו יעשה לה משהו (עמ' 557, ש' 22-23 לפרוטוקול).

24. הנאשם, כבר במסגרת חקירתו הראשונה במשטרה מיום 30.3.21 (ת/48), סיפר כי **"א' היתה שיכורה ועשתה בלאגן ורבה עם כולם"** (ש' 12 להודעה). עוד הוסיף וטען כי א' **"היתה שיכורה לגמרי"** (ש' 17 להודעה). גם במסגרת עדותו מעל דוכן העדים, סיפר הנאשם כי **"א' שיכורה גמורה, אני מכיר אותה שהיא שיכורה"** (עמ' 319, ש' 24 לפרוטוקול). במסגרת חקירתו הנגדית נשאל הנאשם מפורשות האם ביום האירוע ידע שא' שיכורה והשיב: **"כן בטלפון כבר שמעתי"** (עמ' 345, ש' 19 לפרוטוקול).

25. לסיכום חלק זה, אין למעשה מחלוקת כי ביום האירוע שתתה א' מספר רב של משקאות אלכוהוליים ועישנה סמים, וכי למצער, בשעות הלילה, לפני שנכנסה לישון באוהל, הייתה א' שתויה מאד. עוד אין מחלוקת כי הסובבים את א', כולל הנאשם עצמו, היו מודעים היטב להיותה של א' שיכורה, עד כדי חשש שתנוצל לרעה.

המריבה בין א' ומ' והחיפוש אחריה:

26. כאמור, בשלב מסוים, קרוב לשעה 01:00, החליטה א' ללכת לשוחח עם מ'. היא הותירה את חברותיה באוהל (ס' כבר ישנה באותה שעה), והלכה לכיוון מתחם האוהלים של משפחת הנאשם. בסביבות השעות 1:00 ל-2:00, בעקבות מריבה שפרצה בין א' לבין מ', התרחקה א' וישבה בחוף כשהיא בוכייה ונסערת. מ' קרא לנאשם לבוא לחפש אחריה. בהמשך, הגיעו מ' והנאשם אל האוהל, שם פגשו באב', והשלושה החלו לחפש אחר א'. אף בכל הנוגע לנקודה זו, לא הייתה מחלוקת בין הצדדים.

27. בעדותה, אישרה א' כי בינה ובין מ' היו מספר מריבות במהלך אותו היום, הן בטלפון והן לאחר הגעתם לחוף. בכל הנוגע למריבה המאוחרת יותר באותו יום סיפרה א' בעדותה: **"בערך אני מאמינה בערך באחד, אולי קצת לפני אולי שתיים עשרה וחצי הקאטי, ואז אמרתי לה טוב יאללה בואי נעשה צ'סר, ואז היא אמרה לי טוב סבבה, ואז הייתי נסערת ואמרתי לה: "אוקי, את יודעת מה אני רוצה ללכת לדבר עם מ'", ואז היא אמרה לי: "אל תלכי לדבר עם מ', לא יצא מזה שום דבר טוב, עזבי תישארי באוהל", אמרתי לה: "לא, לא, אני רוצה ללכת לדבר עם מ'", ואז הלכתי למ', ואז דיברתי איתו, בכיתי, אמרתי לו: "דיי אנחנו יותר לא נהיה ביחד", ופה ושם, ויצאתי ממנו נסערת" (עמ' 15, ש' 5-14 לפרוטוקול).** א' הוסיפה כי היא הייתה נסערת ובמקום לחזור לאוהל התיישבה בצד הדרך, על אבנים, ובכתה. לדבריה: **"ובדיוק באותו זמן שאני בוכה ראיתי את מ' ועוד מישהו מכוסה כאילו בשמיכה ולא ידעתי מי זה, כאילו ידעתי לזהות את מ' גם עם הקפוצ'ון שאני קניתי לו ליום ההולדת, עוברים מולי ולא רציתי שמ' יראה אותי, אז כאילו נשארתי, לא אמרתי לו אני פה או מ'ו כזה, ונתתי לו להמשיך לאוהלים שלנו, ובכיתי בכיתי, ואז אב' הגיעה אלי ואמרה לי: "בואי א', בואי לאוהל, עזבי אותך, למה את בוכה? וזה", היא לקחה אותי איתה כאילו. מ' בא, אני לא, את החלק הזה אני לא יודעת אם מ' בא לדבר איתי או לא, ואז פשוט נכנסתי לאוהל ומפה אני יודעת שהלכנו לישון, זה היה בסביבות שתיים בלילה" (עמ' 15, ש' 17-24 לפרוטוקול).**

28. המריבה תוארה גם בעדותו של מ' שסיפר כי: **"אז הלכתי, לקחתי אותה הצידה. אמרתי לה מה יש לך? היא באה רק רציתי להגיד לך שאתה הפסדת אותי, התחילה עוד פעם עם הדבר והיא כולה רועדת, רועדת מקור. שמתי עליה את השמיכה, אמרתי לה קחי שמיכה, קחי שמיכה, בסדר הכול טוב, אני מבין אותך קחי לך שיהיה לכם שמיכה, קר לכם. הלכה, לא רצתה את השמיכה, הלכה" (עמ' 545, ש' 10-15 לפרוטוקול).** מ' הוסיף כי מאחר ודאג לא' (מחשש שמישהו ינצל את שכרותה), פנה כאמור לנאשם וביקש ממנו לעזור לו לחפש אחריה. לדברי מ', הוא והנאשם הגיעו לאוהל, שם העירו את אב' והשלושה חיפשו אחר א', עד שמצאו אותה יושבת על סלע (עמ' 545, ש' 15-26 לפרוטוקול). על פי עדותו, מ' ישב ושוחח עם א' ולאחר מכן ליווה אותה חזרה לאוהל, שם התפרצה לעברו והוא עזב (עמ' 547, ש' 1-14 לפרוטוקול).

29. בעדותה אישרה אב' כי בסביבות השעה 1:30-1:40, הלכה א' מהאוהל על מנת לשוחח עם מ', כאשר

חמש דקות לאחר מכן הגיעו למקום מ' והנאשם, אשר חיפשו את א'. השלושה החלו בחיפוש אחרים ומצאו אותה יושבת על אבנים ובוכה. לאחר שא' שוחחה עם מ', חזרו השניים לאוהל והלכו לישון בסביבות השעה 02:00 (עמ' 177-178 לפרוטוקול).

אף הנאשם אישר כי מ' הגיע אליו כשהוא נסער וביקש ממנו לסייע לו בחיפוש אחר א'. השניים הלכו לאוהל, שם פגשו את אב', והשלושה יצאו לחפש אחר א', אותה מצאו לאחר 2-3 דקות (עמ' 407-408 לפרוטוקול).

הסיבה לכניסתו של הנאשם לאוהל:

30. אחת מנקודות המחלוקת העיקריות בין הצדדים, עוסקת בשאלה מדוע נכנס הנאשם בשעת לילה מאוחרת לאוהל, בו ישנה א' יחד עם חברותיה. לפי גרסת הנאשם בבית המשפט הוא נכנס לאוהל בהמשך ל"דינמיקה חיובית" שהייתה בינו ובין אב', אשר החלה עוד בפגישתם הראשונה בחתונה שאירעה זמן קצר טרם האירוע מושא כתב האישום, המשיכה ביום האירוע בחוף, וכללה אף את הזמנתו לאוהל ע"י אב'. הנאשם טען כי הוא הבחין בשלב מוקדם יותר באותו ערב, כשהגיע לאוהל לחפש אחר א', באב' שוכבת בצדו הימני של האוהל. לטענתו, הוא החליט להיכנס ולשכב בצדו הימני של האוהל, מתוך מחשבה כי שם שוכבת, כאמור, אב', ובהתאם "טעה" לחשוב כי המגע המיני אשר התרחש באוהל, התקיים בינו ובינה. להלן אבחן עיקרי טענה זו.

גרסת הנאשם לעניין מיקומה של אב' באוהל:

31. במענה לכתב האישום, כפי שפורט לעיל, ובהמשך בעדותו מעל דוכן העדים, טען הנאשם כי כאשר הגיע לאוהל עם מ' על מנת לחפש אחר א', הבחין באב' כשהיא שוכבת בצדו הימני של האוהל. לדבריו: "אין שהגעתי לאוהל ראיתי את אב' בצד ימין שוכבת בצד ימין של האוהל, אומר לה שלום אב', היא מחייכת אלי, אני מחייך אליה, נראה שהיא שמחה לראות אותי" (עמ' 407, ש' 17-20 לפרוטוקול).

32. כאמור, גרסה זו של הנאשם נטענה בגדר ההסבר שניתן על ידו, לכך שעם כניסתו לאוהל בשעה 04:00 לפנות בוקר הוא נצמד לצד ימין של האוהל, שם ראה לדבריו, מוקדם יותר את אב', וסבר כי הוא נשכב בצמוד אליה: "נכנסתי נצמדתי לצד הימני של האוהל, אני עכשיו בראש שלי שוכב ככה, אני יודע שאב' נמצאת בצד ימין שלי, זה מה שאני יודע". (עמ' 321, ש' 32-33 לפרוטוקול).

לפיכך, סוגיה זו הינה מן הסתם מהותית להוכחת גרסתו של הנאשם, שלפיה טעה לחשוב כי המגע המיני באוהל, התקיים בינו ובין אב'. אלא שבפועל, עיון מעמיק בכלל חקירותיו של הנאשם במשטרה, כמו גם

בעימות בינו ובין אב', מלמד כי גרסת הנאשם לעניין המיקום בו ראה את אב' שוכבת, כלל לא הוזכר בהם, הגם שהנאשם נשאל פעמים רבות לגבי הסיבה בגינה בחר להיכנס לאוהל. למעשה, עולה כי גרסת הנאשם, לפיה הבחין בשלב מוקדם של הערב באב' שוכבת בצדו הימני של האוהל, באה לאוויר העולם לראשונה רק במסגרת המענה שנתן לכתב האישום.

33. משמעות הדברים היא כי גרסת הנאשם בסוגיה זו (וכפי שנראה בהמשך, בסוגיות רבות ומהותיות נוספות) מהווה עדות כבושה, אשר כבר נקבע לגביה כי **"משקלה של גרסה כבושה מועט כל עוד לא ניתן הסבר סביר לכבישתה ומשקלה של גרסה כבושה המוצגת רק לאחר הצגת ראיה מפלילה נמוך אף מזה של גרסה כבושה המוצגת לפני הצגת ראיה כזו..."** (ע"פ 7007/15 שמיל נ' מדינת ישראל (05.09.2018)).

לעניין משקל של עדות כבושה, נקבע, בין היתר, בע"פ 4297/98 הרשטיק נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (4) 673 (10.9.2000):

"כאמור, הלכה פסוקה היא כי ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר, כל עוד העד לא נתן הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע כבש את עדותו ומדוע החליט לחושפה בשלב מאוחר. ודוק, כלל ראייתי זה חל גם על עדותו של נאשם במשפט, כפי שכבר ציינתי בע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל [6]:
"...גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגירסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגירסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הריהי מעיבה על אמינותה של הגירסה" (שם, בפסקה 5).

עוד נפסק בהקשר זה בע"פ 6908/10 דוד נ' מדינת ישראל (2.1.2013):
"לכבישת עדות, אשר לא ניתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה, השלכות שונות. ראשית, כידוע, משקל של עדות כבושה אינו רב (ראו, למשל ע"פ 7392/08 אלטורי נ' מדינת ישראל ([פורסם בבנו], 1.7.2009)), כמו כן בעדות כבושה ניתן למצוא לעיתים חיזוק לראיות התביעה (ראו ע"פ 365/81 אושרי נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (1) 114, 129 (1983)), ויש בה גם לפגוע במהימנות מוסר הגרסה הכבושה".

34. ניתן היה לצפות מאדם החשוד בביצוע עבירות מין חמורות, כי ישטח בפני חוקריו את מלוא גרסתו, אם לטענתו מעשיו היו תמימים ולא הייתה בהם כל כוונה לבצע עבירה. לא כך פעל הנאשם, ואת גרסתו הנוכחית הוא נצר בליבו ואף העלה גרסאות שונות שקריות, במסגרת חקירותיו במשטרה.

במסגרת חקירתו הנגדית, נשאל הנאשם מפורשות לגבי כך שלא אזכר בחקירותיו את מיקומה של אב' באוהל, פרט שהוא קריטי על מנת לשכנע כי טעה בתום לב כאשר סבר שהוא נוגע באב' ולא בא':

ש" : אתה אומר שבשלב הזה ראית את אב' שוכבת בצד ימין.

ת : נכון.

ש : זה פרט שאתה אמרת בחקירה שלך?

ת : לא זוכר.

ש : ובגלל זה התבלבלת?

ת : לא זוכר,

ש : לא אמרת את זה.

ת : אני רוצה שתביני, הערב הראשון אני

בלי שינה, אני לא יודע מה קורה אתי אני לא מדבר על זה בכלל, לקחו אותי לתא מעצר את צריכה להבין אני הגעתי למעצר מבחינתי הגעתי לגיהנום ואני בפחדים לא מעניין אותי מהתיק בכלל במה מאשימים אותי אני בפחדים איך אני שורד את הדבר הזה עם האנשים שנמצאים שם, מה יעשו לי, אני ילד לא מכיר את הדברים האלו.

ש : אז שלוש חקירות ושני עימותים אתה לא אמרת שראית את אב' ישנה בצד ימין נכון?

ת : לא יודע, לא אמרתי, אני לא יודע

מה אמרתי, תקשיבי אני לא יודע מה דיברתי עם החוקרים בכלל." (עמ' 346, ש' 14-30 לפרוטוקול)

35. אלא שתשובה זו של הנאשם אינה סבירה ואינה מניחה את הדעת. ראשית, מהנאשם ניגבו 3 הודעות וחקירתו נפרשה על פני למעלה משבוע ימים (בין התאריכים 30.3.21 ו-8.4.21). מסיבה זו, קיים קושי לקבל את טענת הנאשם באשר להלם שאחז בו בעת מעצרו הראשוני, ובוודאי שאין בכך כדי להסביר מדוע לא טרח לספר, למצער בחקירתו המאוחרת, על העובדה שנשכב בצדו הימני של האוהל, לאחר שראה את אב' שוכבת שם מוקדם יותר. טענתו של הנאשם כי חקירתו בערב הראשון לא משקפת דבר, בשל המצב בו היה שרוי, גם איננה מתיישבת עם התנהגותו בהמשך החקירה. ניתן היה לצפות כי ככל שיעברו הימים הנאשם יסדר את מחשבותיו וירצה לשתף את חוקריו עם התמונה המלאה. במקום זאת, הוא טען כי ענה על כל השאלות בחקירה הראשונית וסירב להשיב על שאלות נוספות: "עניתי על כל השאלות בחקירה הראשונית תעשה העתק הדבק" (שורה 5 בת/4(א)), "אומר לך שעניתי כבר על השאלות מה שהבחור אלון חקר אותי תעשה העתק הדבק אין לי מה להוסיף מה שהיה אמרתי"

(שורות 7 ו- 8 באותה הודעה) ובהמשך הנאשם שתק, שמר על זכות השתיקה רוב הזמן והגיב על השאלות באומרו: **"הכל רשום לך בדף בחקירה הראשונית"** (שורה 21 בהודעה ת/4(א)). שנית, לא רק שהנאשם נמנע מלספר מיוזמתו את הדברים, אלא גם כאשר הוא נשאל באופן מפורש במסגרת חקירתו מיום 1.4.21 **(ת/4(א))** היכן ישנה כל אחת מהבנות באוהל כאשר נכנס אליו, השיב: **"לא יודע. לא הסתכלתי. ישנתי בצד"** (עמ' 116 להודעה), משמע, הוא לא ייחס כל חשיבות לשאלה היכן ישנה כל אחת מהבנות. (יש לציין כי למרות שגביית ההודעה הזו תועדה כביכול באופן חזותי, כך נטען במהלך הראיות, בפועל המאשימה לא הגישה דיסק ותמליל של חקירה זו ובמקום זאת הוגשו וסומנו כ- ת/4(ב) ות/4(ג) דיסק ותמליל של ההודעה שנגבתה ביום 30.3.22 שכבר סומנו ת/48, אך לא הועלתה מטעם ההגנה כל טענה לגבי תוכנה של ההודעה).

גם במסגרת העימותים בינו ובין אב' וא', אשר נערכו ביום 5.4.21, זמן לא מבוטל אחרי מעצרו, שוב לא טרח הנאשם להבהיר כי ראה את אב' שוכבת בצדו הימני של האוהל, וזאת חרף העובדה שנשאל פעמים רבות על נסיבות כניסתו לאוהל. לעניין זה אציין, כפי שניתן יהיה לראות גם בהמשך, כי מצפייה בדיסק העימות של הנאשם עם אב' וא' **(ת/17ב)**, וכן מעיון בתמלול העימות **(ת/16ג)**, לא נחזה הנאשם כמי ששרוי בהלם או בפחד כלשהו, כאשר הוא אינו חושש מלהתעמת ישירות עם אב' וא', תוך שהוא מאשים אותן בשקרים, ומכנה אותן בשמות גנאי. בין היתר הטיח הנאשם באב', כאשר פרצה בבכי במהלך העימות: **"איזה שחקניות ברמה.. מה בוכה... את שחקנית, לא נגעתי בך.. מה את בוכה??"** (עמ' 2, ש' 31-33 לתמלול העימות), ובהמשך: **"את בוכה, (משפט לא ברור). שחקנית, לקחתם שיעור בהבימה, אה?"** (עמ' 3, ש' 1 לפרוטוקול התמלול). מול א' התבטא הנאשם בעימות באומרו: **"בטח היא לחוצה, כשמשקרים לחוצים"** (עמ' 27 לת/16ג). בהמשך חזר וקרא לה שקרנית ורמאית (עמ' 30 ואילך לתמלול), לא שפויה, חולת נפש (עמ' 32 לתמלול).

36. יתירה מכך, הנאשם הודה בעדותו כי הוא לא סיפר אמת לחוקרים בעניינים שונים, בשל רצונו להרחיק את עצמו מהסיטואציה או בהמלצת עורך דינו דאז (עמ' 333, ש' 1-9 לפרוטוקול). להבדיל מנושאים אלה, הטענה כי הנאשם נכנס לאוהל בעקבות הזמנה מפורשת של אב', עלתה כאחת הגרסאות שמסר הנאשם כבר מחקירתו הראשונה. בנסיבות אלו, סביר היה כי הנאשם ינסה לעבות ולחזק גרסה זו, עוד בשלב המקדמי בו נחקר במשטרה, ע"י הבהרה כי נשכב בצדו הימני של האוהל מאחר וראה קודם לכן את אב' שוכבת בצד זה.

כפי שיבואר בהמשך, הנאשם לא הקדיש כל חשיבות לסדר בו ישנו א' ואב' באוהל ולא סיפר כי ראה את אב' ישנה בצידו הימני של האוהל מאחר וכל הגרסה הנוגעת לבלבול צצה רק בשלב מאוחר יותר, בעוד שבחקירותיו ובזמן העימותים הוא העלה טענות אחרות, שחלקן סותרות חזיתית גרסה זו.

37. לאור כל האמור, וכפי שיפורט בהמשך, בעדותו בפנינו, לא נתן הנאשם כל הסבר אמין או סביר לכבישת הגרסה ולעובדה שלא העלה את סוגיית מיקומה של אב' בשלב בו נחקר בתחנת המשטרה או במסגרת העימותים, ועל כן, לא מצאתי ליתן משקל של ממש לגרסתו.

38. אם לא די באמור, הרי גרסת הנאשם אף נסתרה באופן ישיר ע"י אב', אשר בעדותה מעל דוכן העדים

הבהירה כי בטרם הגיעו הנאשם ומ' לאוהל וביקשו ממנה להצטרף לחיפוש אחר א', היא לא שכבה בצדו הימני של האוהל, אלא באמצעו וס' ישנה צמוד לצד השמאלי של האוהל (עמ' 198, ש' 10-16 לפרוטוקול). בשלב זה לא עימת אותה הסנגור עם גרסת הנאשם ולא הטיח בה את טענתו כי היא ישנה צמוד לצידו הימני של האוהל.

39. אין לפיכך, כל בסיס וחיזוק לטענתו של הנאשם, כי ראה את אב' ישנה בצידו הימני של האוהל, היכן שישנה מאוחר יותר א'. עדות כבושה זו צצה ועלתה בשלב מאוחר, לאחר שהנאשם נחשף לראיות כנגדו ובמטרה להדוף ממנו את האשמה, בתואנה כי חל אצלו בלבול בתום לב, ואין לקבלה. מכל מקום, גם אם הייתי מקבלת את גרסת הנאשם, כי אכן ראה בשלב מוקדם יותר של הערב את אב' שוכבת בצדו הימני של האוהל, הרי שהטענה לפיה הנאשם פשוט "סמך" על מידע זה והחליט כי אב' היא ששוכבת בוודאות בצדו הימני של האוהל שעות לאחר מכן, בזמן שבאוהל ישנו שלושה אנשים, וכאשר אף לגרסתו היה במקום **"חושך מצרים, לא רואים כלום, קור אימים"** (עמ' 350, ש' 6 לפרוטוקול), הינה טענה חסרת סבירות או היגיון ממש. בהתאם, לא מצאתי לתת אמון בגרסת הנאשם לפיה בחירתו לגשת לצד הימני של האוהל ולהתחיל במגע מיני עם האדם ששכב שם, אותו לא זיהה בשלב זה, נעשתה נוכח העובדה שראה קודם לכן את אב' שוכבת במקום.

מעבר לאמור, גרסאותיו של הנאשם בחקירותיו מעידות כי העלה שלל טענות, שחלקן איננו מתיישב עם גרסת הטעות, והן מעידות על חוסר המהימנות של גרסתו בבית המשפט.

גרסת הנאשם כי הוזמן לאוהל ע"י אב' ומה הייתה מטרת הגעתו:

40. הנאשם בחקירותיו במשטרה לא מסר גרסה עקבית וברורה בשאלה מדוע הגיע לאוהל בשעת לילה מאוחרת, גרסתו בבית המשפט איננה עולה בקנה אחד עם מה שמסר במשטרה, וכפי שיבואר להלן, שלל הגרסאות איננו ראוי לאמון בית המשפט. למרות ריבוי הגרסאות, עוברת כחוט השני טענתו של הנאשם כי הוא הוזמן להגיע לאוהל ולא הגיע על דעת עצמו, טענה שאף היא זכתה למספר ורסיות.

41. כאמור, אחת הטענות המהוות בסיס להגנת הנאשם, היא כי הוא הגיע לאוהל מאוחר והוזמן לעשות כן ע"י אב' (או לפי גרסה אחרת על ידי אב' וא').

42. במסגרת חקירתו הראשונה מיום 30.3.21 (ת/48), נשאל הנאשם על האירועים שקדמו לכניסתו לאוהל והשיב: **"הלכנו לאוהל שלה לחפש אותה והיתה שם אב' אמרתי לה את יודעת איפה היא? היא באה איתנו לחפש אותה ואמרתי לאב' את רוצה לבוא אלינו לאכול ולשתות? אמרה לי לא. תבוא אחר כך אלינו"** (ש' 13-15 להודעה). הנאשם נשאל בשנית כיצד נכנס לאוהל והשיב: **"אב' אמרה לי לפני זה שאני אבוא לאוהל, אמרה תבוא"** (ש' 19 להודעה). בתשובה לשאלת החוקר: **"אמרה לך לבוא לישון איתם?"** התחמק הנאשם ממתן תשובה מפורשת ורק אמר: **"אמרה לי לבוא, כן... ראו שהייתי בפנים..."** (עמ' 4 ו-5 לתמליל ת/48(ב)). הנאשם נשאל מדוע הן א' והן אב' אמרו כי כלל לא הזמינו אותו להגיע לאוהל והשיב: **"הן משקרות הן כן הזמינו אותי"** (ש' 31 להודעה). כאשר

נשאל מדוע שתי בחורות יזמינו אותו לאוהל שלהן לישון איתן כשאינן להן שום שיח איתו, דיברו איתו פעם אחת קודם לכן ולא היו מעוניינות בקשר עימו, השיב הנאשם: **"אני לא הרגשתי מהם ככה. אני הרגשתי שהיא כן רצתה שאני אבוא, ובאתי ורק שמתי ראש אבל לא נגעתי בהם ולא שום דבר. אב' היא בכלל לא היתה לידי"** (ש' 1 - 3 בעמ' 6 לתמליל). במהלך החקירה ניסה החוקר שוב להבין כיצד הזמינו א' ואב' או אב' לבדה את הנאשם לאוהל, והאם נאמר לו שהוא מוזמן לישון איתן ובתגובה חזר הנאשם ואמר: **"אב' אמרה לי לבוא. מה זה לבוא לישון איתה? היא אמרה תבוא אלי אחר כך כאילו"** (שורות 28 - 29 בעמ' 6 לתמליל ת/48(ב)).

במהלך כל החקירה, ואף שטען כי הוזמן להגיע לאוהל על ידי אב', עמד הנאשם על גרסתו כי נכנס לאוהל רק במטרה לישון וכי לא הייתה לו שום כוונה אחרת. לחיזוק טענתו זו ובתגובה לשאלה האם נראה לו בסדר שהוא נכנס לאוהל בו ישנה חברתו של אחיו השיב הנאשם כי באוהל היה גם גבר נוסף: **"היה שם איתן באוהל עוד גבר לא יודע מי זה, אני רק באתי לשים את הראש שם ולישון היה קר, היו שם שלוש אנשים"** (ש' 44 -45 להודעה).

43. הנאשם לא מסר גרסה עקבית גם בשאלה מי הזמין אותו לאוהל, האם הייתה זו רק אב' או שמא גם א'. בחקירתו השנייה מיום 1.4.21, עמד הנאשם על גרסתו לפיה הוא הוזמן להגיע לאוהל. הנאשם סירב להתייחס לשאלות מפורשות בהן התבקש להסביר מי בדיוק הזמין אותו וכיצד, בתואנה כי כבר מסר גרסה (שורה 27 להודעה ת/4(א)). הנאשם שתק ולא השיב לשאלות החוקר ברוב שלבי החקירה, אולם כאשר עומת עם הטענה כי בטלפון של אב' לא נמצאה כל הודעה המזמינה אותו לאוהל ואף אב' וא' טענו כי לא הזמינו אותו, השיב: **"הן שקרניות"** (ש' 48 להודעה). בהמשך, כאשר נשאל שוב האם מישוהו הזמין אותו להיכנס לאוהל השיב **"הן הזמינו אותי"** (ש' 72 להודעה) וכאשר עומת בשנית עם טענתן של א' ואב' כי לא הזמינו אותו השיב הנאשם: **"אז מה אם הן אומרות?"** (ש' 74 להודעה). כלומר, בחקירה זו לא טען הנאשם כי אב' והיא בלבד הזמינה אותו לאוהל. כך או כך, גרסת הנאשם באשר לסיבת הגעתו לאוהל נותרה כמו שהייתה: **"...באתי לשים ראש. שמתי ראש בפינה לנוח"** (ש' 70 להודעה).

44. בחקירתו השלישית מיום 8.4.21 (ת/18), שב הנאשם על הטענה כי הוזמן לאוהל ע"י אב'. לדבריו: **"לפני האוהל... דיברתי עם אב' ואמרתי לה את רוצה לבוא לקפה, אמרה לי לא, אבל תבוא אחר כך לאוהל"** (ש' 26 - 31 בעמ' 2 לתמליל ת/18(ג)). הנאשם נשאל מפורשות האם ציפה לקיים יחסי מין עם אב' באוהל כשחברותיה שם והשיב: **"בכלל לא ציפיתי כזה דבר. בכלל לא. אני לא הגעתי לאוהל מהסיבה הזאת... א' היא הייתה בטירוף הדעת. אנחנו חיפשנו אותה, דאגנו לה הבאתי לה... כן היא צעקה שם מתחילת הערב. חיפשנו אותה, היא נאבדה, מצאנו אותה זרוקה באיזה מקום. הבאתי לה שמיכה, הבאתי לה מים, דאגתי לה, הרגענו אותה. היא הייתה בטירוף הדעת מתחילת הערב. אני הלכתי לראות מה שלומה."** (ש' 14 - 23 בעמ' 3 לתמליל ת/18(ג)). הנאשם עומת שוב עם טענת אב' אשר טענה כי לא הזמינה אותו לאוהל והשיב: **"דיברנו על זה כן הזמינה"** (ש' 55 להודעה).

45. גם במסגרת העימות שנערך בין הנאשם ובין לאב' ביום 5.4.21, שב הנאשם וטען מספר פעמים כי אב' היא שהזמינה אותו להגיע לאוהל. מנגד, דחתה אב' את טענת הנאשם וטענה כי מעולם לא הזמינה אותו. לעניין זה ניתן להפנות, בין היתר, לחילופי הדברים הבאים:

"חוקר: י' מעלה טענה לפיו את הזמנת אותו לאוהל מה את אומרת?

אב': א- אפילו לא רציתי לשבת איתו לכוס קפה, ב- יש לי חבר, ג- אני בתולה.

אני בתולה.. ואני לא רוצה שגבר ישן לידי... גבר שאני בכלל לא מכירה... לא הזמנתי ולא דיברתי איתו... לא דיברתי.. לא דיברתי, ואפילו לא רציתי לשבת איתו לכוס קפה באחד וחצי.. כשחיפשנו את א'... הוא בא אלי לאוהל, הוא בא עם מ', אח שלו באחד וחצי... הוא קרא לי לחפש את א'... ואז הוא שאל אם אני רוצה לבוא לשותות איתו קפה, אמרתי לא, אני לא רוצה, אני גמורה".

46. בתגובה לאמירותיו החוזרות ונשנות של הנאשם כי אב' אמרה לו לבוא מאוחר יותר, עמדה אב' על עמדתה כי לא הזמינה את הנאשם לבוא, הטיחה בו כי הוא משקר והוסיפה:

"אני הייתי בשינה, אני ישנתי... , אני אמרתי לך במפורש שאני לא רוצה לשבת איתך לכוס קפה.

הנאשם: בסדר.. אז למה אמרת לי לבוא אחר כך?

אב': אתה משכת לי את היד... אתה משכת לי את היד.

הנאשם: אז למה אמרת לי לבוא אחר כך?

אב': אמרתי לא, אני חוזרת.. אני חוזרת לישון..

הנאשם: למה אמרת לי לבוא אחר כך?

אב': אני לא אמרתי" (עמ' 8 - 9 לתמלול העימות ת/16ג).

47. במהלך העימות סיפק הנאשם הסברים שונים לשאלה מדוע הגיע לאוהל והסתבך בתשובותיו:

"החוקר דויד כהן: תראה, י', תראה איך אתה מסבך... מסתבך בשקרים

שלך. מצד אחד אמרת קודם לכן שבאת לבדוק מה המצב של א', כי אתה דואג לה.

הנאשם: נכון. או קיי

חוקר דודי כהן: ואז ישבתם לדבר ושאר הבנות ישנות. ועכשיו אתה אומר

שבאת אל האוהל של הבנות, היות ואב' אמרה לך לבוא ...

הנאשם: לא אמרתי ש... לא אמרתי שרק היא...

חוקר דודי כהן: בוא תיסגר על גרסה.

הנאשם: לא אמרתי שבאתי בגלל שאב' אמרה לי לבוא.

חוקר דודי כהן: אמרת

הנאשם: אמרתי שיש קשר. שהיא אמרה לי לבוא. לא התכוונתי לבוא אליה.

שיש קשר ביננו, שהיא אמרה לי לבוא..

....

הנאשם: באתי לראות מה קורה איתה. רק רציתי להראות שיש קשר. שלא

באתי משום מקום...לא התכוונתי לעשות איתם כלום." (עמ' 10 לתמלול

העימות עם אב').

48. בניסיון להסביר את חוסר ההתאמה בין גרסאותיו שילב הנאשם בין שתי הסיבות להגעתו לאוהל:

מי "רציתי לראות מה קורה איתם... מה הסיבה. לא התכוונתי לעשות שום דבר. הזמין אותי? אב'. למה הגעתי מה הסיבה? לראות מה שלומן" (שורות 20 - 22 בעמ' 18 לתמליל העימות).

49. כפי שניתן לראות, הנאשם העלה שני הסברים שונים להגעתו לאוהל. מחד טען כי הגיע לאוהל בהיותו מודע למצבה של א' ועל מנת לראות מה שלומה- לכאורה ללא קשר לכך שהוזמן על ידי אב' או א'. מאידך, טען כי הוזמן על ידי אב', בעת ששוחח עימה מוקדם יותר באותו ערב. בהקשר זה יש לומר, ראשית, כי לפי טענת הנאשם, אב' אמרה לו לבוא מאוחר יותר, ותו לא. גם אם נקבל גרסה זו, אין בינה ובין הזמנתו להיכנס לתוך אוהל בזמן שהיא ישנה, דבר. כל שכן, במסגרת חקירותיו עד כה לא סיפר הנאשם ולא טען כי מדובר בהזמנה שיכולה הייתה להתפרש כהסכמה למגע מיני עימו. ואכן לאורך כל הדרך טען הנאשם כי הגעתו הייתה רק כדי לישון באוהל, וכי לא הייתה לו כל כוונה לגעת באב' או בא'. לעומת זאת, במהלך העימות, שינה הנאשם את גרסתו וטען כי אב' ניסתה לפתות אותו כאשר הזמינה אותו לאוהל: "היא ניסתה לפתות אותי, כן.. שאני אבוא לאוהל אחר כך. היא אמרה לי תבוא אחר כך לאוהל.. לא התכוונתי לבוא" (עמ' 19 לתמלול העימות). בתגובה חזרה אב' על גרסתה, שלפיה כאשר הזמין אותה לשתות קפה, היא אמרה לנאשם מפורשות כי היא עייפה, שהוא העיר אותה משינה ושהיא מתכוונת לחזור לישון.

50. במהלך העימות עם א' נשאל שוב הנאשם מי הזמין אותו לאוהל, ודבריו שלא היו ברורים דיים, נסובו

כולם על א':

"חוקר דודי כהן: מישהי הזמינה אותך? אתה חשבת לעשות? מה חשבת לעשות כשאתה מגיע לאוהל של הבנות, ששלושתן ישנות יחד כמו סרדינים? מה חשבת... מי הזמינה אותך?"

הנאשם: קודם, כל היא הזמינה אותי . דבר שני באתי לראות... באתי לראות..

חוקר דודי כהן: מי? מי הזמינה אותך?

א. ע: מי הזמינה אותך?

הנאשם: באתי לראות..

חוקר דודי כהן: מי הזמינה אותך?

הנאשם: באתי לראות.. באתי לראות (משפט לא ברור).

חוקר דודי כהן: למה באת לישון?

הנאשם: באתי לראות מה שלומה, היא הייתה כל הערב שיכורה... לא.. לא

יודע איפה היא... (משפט לא ברור) הייתה שיכורה, באתי לראות מה קורה

איתה.. מה.. מה שלומה" (עמ' 41 לתמליל העימות).

במענה לשאלות מי הזמינו לאוהל לא הזכיר הנאשם כלל את אב' וגם בהמשך העימות התעקש כי הגיע כדי לבדוק מה מצבה של א', מתוך דאגה לשלומה.

51. כפי שניתן להתרשם, הנאשם עמד בדבקות, לאורך כלל חקירותיו, על הטענה כי הוזמן לאוהל ע"י אב', (או לפי גרסה אחרת- על ידי א' ואב'), כאשר טענה זו עמדה, בין היתר, בבסיס ניסיונו להסביר מדוע נכנס לאוהל בשעת לילה מאוחרת (בעימות עם אב' וא' נוסף גם ההסבר בנוגע לרצונו לוודא מה מצבה של א', או מצבן של השתיים). והנה, במסגרת המענה לכתב האישום, זנח הנאשם את הטענה כי הוזמן על ידי אב'. הוא לא הזכיר אותה כלל ולו ברמז, למרות שפירט כיצד לאחר החיפוש אחר א' הוא נותר לבד עם אב' והציע לה להצטרף למתחם האוהלים בו שהו בני משפחתו. הנאשם פירט בתשובה גם כי אב' נעתרה להצעה והחלה לבוא עמו לכיוון המתחם, אולם לאחר מכן התחרטה ועשתה דרכה לבדה חזרה לאוהל. משום מה, במענה לאישום לא טען הנאשם כי אב' הזמינה אותו ואף לא נטען כי הוא הודיע לה שבכוונתו להגיע מאוחר יותר לאוהל. הנאשם גם לא טען בתשובתו לאישום כי הגיע לאוהל מתוך דאגה לשלומן של א' ואב' ובכדי לברר מה מצבן.

52. חיזוק למסקנה כי הנאשם החליט לזנוח את הסבריו לגבי הסיבה שבגלה הגיע לאוהל ניתן למצוא גם בעדותו מעל דוכן העדים. במהלך העדות הראשית תיאר הנאשם לפרטי פרטים את השיחה עם אב' ושוב נמנע הנאשם מלהעלות את הטענה כי אב' הזמינה אותו לאוהל: **"אני נשארתי עם אב', אב' הייתה פה בצד הזה, אני אומר לאב' את רוצה לבוא אלינו, אמרתי לה אחותי שם, גיסיים שלי, גיסות שלי, אחיינים, למה לך להיכנס לסיטואציה שלהם, את באת ליהנות, בואי אלינו לאכול לשתות, יש אוכל, עכשיו עשינו על האש, יש סלט, יש קולה, שתיה, תבואי תשבי אתן, לא אתי תבואי תיהני... היא באה אתי התקדמה אתי כמה פסיעות, דקה התקדמה אתי, אמרה לי תשמע לא נעים לי היינו פה בערב וזה לא נעים לי אני חוזרת לאוהל לא נעים לי להיות שם.. אמרתי לה בואי הכל בסדר את אתי, מה את דואגת, אנשים נחמדים, היא אומרת לא נעים לי לא נעים לי היינו שם בערב לא נעים לחזור לשם, חזרה לכיוון האוהלים שלה, אמרתי לה טוב אני אלוה אותך ליוויתי אותה לכיוון האוהלים שלה, ליוויתי אותה איזה חצי דרך, אמרתי טוב אני באמצע האוכל, לאן אני הולך לתופת למריבות שלהם? אמרתי אני באמצע האוכל, יש לי חברים שם, אחים שלי שם, אני אוכל, אמרתי לה טוב אני אבוא אליך אחר כך אני אבוא לראות מה שלומכם אני אדבר אתך אני אבוא אליך אחר כך... היא אמרה לי סבבה ביי והיא הייתה כזה עם מצב רוח טוב סבבה ביי, כאילו היה נמאס לה כבר מכל הערב הזה מכל ה... מצב רוח טוב יאללה ביי אמרה לי, טוב בסדר להתראות"** (עמ' 320, ש' 12-32 לפרוטוקול).

53. בחקירותיו טען הנאשם כי אחת הסיבות שהביאו אותו לאוהל הייתה דאגתו לא'. לעומת זאת, בעדותו הראשית הסביר כי לא הצליח להירדם באוטו ולכן החליט ללכת לבדוק מה שלום אב':

"נכנסתי לתוך האוטו הייתי אמור לישון באוטו, הייתה לי שמיכה לבנה נכנסתי לתוך האוטו, לא הרגשתי בנוח באוטו, לא מצאתי את עצמי שם אמרתי אני אלך לראות מה שלום אב', אמרתי אני אלך לאב',..." (עמ' 321)

לפרוטוקול שורות 5 - 8).

54. מתוך עדותו הראשית של הנאשם עלה כי אב' כלל לא הזמינה אותו לאוהל. לפי גרסתו בחקירה הראשית, הוא זה שהציע להגיע מאוחר יותר ואב' לא דחתה את הצעתו. גרסה העומדת בסתירה חזיתית לטענתו של הנאשם כי אב' פיתתה אותו. על גרסה זו חזר גם בחקירתו הנגדית, בה אמר: **"אני אומר לה אני אבוא אחר כך אני אדבר אתך להתראות היא אומרת טוב בסדר ביי"** (עמ' 347, ש' 26-27 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם מספר פעמים מדוע טען כי אב' פיתתה אותו, אך הוא התחמק ממתן תשובה וענה תשובות שאין בהן כל הסבר לדברים אלה (עמ' 363 לפרוטוקול).

55. לאור המפורט, עולה כי הנאשם חזר בו מהטענה שהוזמן להגיע לאוהל ע"י אב'. טענה שכאמור עמדה בבסיס גרסתו בפני חוקרי המשטרה. לכל היותר, עלה מגרסתו החדשה כי אב' הסכימה להצעתו הכללית, שלפיה הוא ידבר איתה בהמשך או יבוא אליה. שוב ניתן להיווכח אם כן בפער הגדול בין הגרסה

שמסר הנאשם בשלב החקירה המשטרתית ובין הגרסה הסופית שנמסרה על ידו מעל דוכן העדים, באופן המקשה לתת אמון כלשהו בדבריו.

56. אלא שמקום בו גם הנאשם אינו עומד עוד על הטענה כי הוזמן לאוהל ע"י אב', וכאשר הנאשם עצמו מבין שאף לו הייתה הזמנה כזו אין היא מצדיקה כניסתו לאוהל באמצע הלילה ושכיבתו לצד הבנות הישנות, הוסיף הנאשם טענה שלפיה הגיע כדי לבדוק מה מצבן או מה מצבה של כל אחת מהן. במהלך כל חקירותיו ובעדותו בבית המשפט לא ניתן על ידי הנאשם הסבר משכנע מדוע החליט על דעת עצמו, ללכת "לראות מה שלום אב" או לבדוק מה מצבה של א'. עם האחת יש לו קשר שטחי, אם בכלל, והשנייה היא חברתו לשעבר של מ', אחיו. לא ברור גם מדוע בכדי לאמוד את מצבן של השתיים, נכנס הנאשם לאוהלן וכיצד דאגה זו הביאה אותו לגעת בגופן כשהן ישנות. כאמור, לנאשם לא היה כל הסבר מדוע החליט על דעת עצמו להגיע לאוהל כדי לברר מה מצב הבנות, וגם בחקירתו הנגדית, חרף העובדה שנשאל על כך שוב ושוב לא ניתן על ידי הנאשם כל הסבר המניח את הדעת באשר לסיבה בגינה בחר לעזוב את הרכב המחומם בו היה אמור לישון, להגיע בשעת לילה מאוחרת לאוהל ולהיכנס אליו ללא כל הזמנה או תיאום מראש:

"עו"ד יערה ברזילי : ברכב שלך כן יכולת לישון.

הנאשם : כן, אבל לא התכוונתי ללכת לישון אתה גם סתם באתי לשם באמת,

עו"ד יערה ברזילי : לא התכוונת לא לישון לא התכוונת לגעת בה

...

כב' הש' יפעת שטרית : לא משנה השעה, נניח שלא 4 בבוקר, אתה נכנס לאוהל שיש שם אנשים ישנים מה הייתה המטרה שלך?

הנאשם : לא חשבתי שהם ישנים, ראיתי תזוזו (צריך להיות : "תזוזה" - א.ה) שמעתי הוא בא הוא בא ראיתי שמקבלים אותו (צריך להיות "אותי" - א.ה), בוא תשכב, את צריכה להבין זה לא שנכנסתי לבית של בן אדם זה אוהל אוהל ואת צריכה להבין שבטבריה כולם אחד עם השני, לא באתי בקטע מיני לשכב אתה, מה אני אשכב אתה שיש שם אנשים באתי עם נעליים ושמיכה לשכב אתה? באתי בקטע חברי כמו שאני הולך לשכב במיטה של אחי של אחותי" (עמ' 437 - 438 פרוטוקול).

כן ניתן להפנות לחילופי הדברים הבאים:

"עו"ד יערה ברזילי : בחקירות אתה אומר אתה הגעת לראות מה קרה עם א' אתה צדיק הלכת לראות מה שלומה, אחרי זה אתה אומר לא היה לי איפה לישון ובגלל זה הלכתי לשם, עכשיו אתה אומר הלכתי לישון לא הלכתי לישון סתם באתי לשם רציתי לראות מה קורה ושמתי ראש, מה התשובה הנכונה למה הגעת לאוהל הזה?

הנאשם : כל התשובות נכונות" (עמ' 441, ש' 13-18 לפרוטוקול).

57. כפי שניתן לראות, אין בפיו של הנאשם כל הסבר קוהרנטי וברור להגעתו וכניסתו לאוהל, כאשר גרסת הנאשם ועדותו בעניין הייתה מגמתית ולא אחידה. למותר לציין כי גרסה זו אף אינה עולה בקנה אחד עם המשך האירועים באוהל, בכל הנוגע למגע המיני בינו ובין א', אשר גם הנאשם אינו חולק על קיומו. התרשמתי מגרסת הנאשם כי היא רחוקה מן האמת ונועדה להרחיקו מהמיוחס לו, וזאת על ידי מתן הסברים חסרי היגיון ובסיס, אשר אינם עולם בקנה אחד עם מארג הראיות או עם השכל הישר. כל זאת, אף בטרם אתייחס לכך שלאורך כל חקירותיו הכחיש הנאשם כי נגע בא' או באב', אף שהוא מודע היטב לכך שהתקיים ביניהם מגע, תוך שהוא מטיח בהן פעם אחר פעם שהן שקרניות, כאשר הן מתארות מגע כזה.

58. מנגד, עמדו אב' וא' עוד משלביה הראשונים של החקירה על גרסתן כי מעולם לא הזמינו את הנאשם לאוהל. אב' הכחישה בתוקף את הטענה כי הציעה לנאשם להגיע לאוהל מאוחר יותר (כיום מודה למעשה הנאשם בכך), או כי רצתה בכל קשר עמו.

אב' דבקה בגרסתה שלפיה מעולם לא הזמינה את הנאשם להגיע לאוהל גם במהלך עדותה בפנינו: **"י' שאל אותי אם אני רוצה לבוא לשתות אתו משהו, קפה משהו לשתות, "אנא עארף?" משהו? אמרתי לו שעכשיו התעוררתי משינה הוא העיר אותי, ושאני חוזרת לישון ואני לא רוצה לשתות. ואז הוא משך לי את היד ואמר בואי בואי נשתה משהו, אמרתי לו, לא אני עייפה, אני מחכה לא'." סיימה לדבר עם מ', חזרתי עם א' לאוהל והלכנו לישון"** (עמ' 178, ש' 12-17 לפרוטוקול). בתגובה לטענה כי הזמינה את הנאשם לאוהל הוסיפה: **"שאני לא הזמנתי אותו. לא היה לי את המספר שלו, ואפילו לא רציתי לשבת לשתות אתו קפה כשהוא הזמין אותי, לא היה לי שום רצון שהוא ידבר אתי או ייגש אלי"** (עמ' 180, ש' 15-17 לפרוטוקול).

צודק הסנגור בטענתו, כי בניגוד לאמור בסעיף 5 לכתב האישום, אב' לא העידה שהיא דחתה את ההצעה ללכת לשתות עם הנאשם תוך שהוסיפה כי יש לה חבר. על פי עדותה היא ציינה בפני הנאשם שיש לה חבר רק בערב בו נפגשו בחתונה.

בחקירה הנגדית לא הטיח הסנגור באב' את הטענה שהיא הזמינה את הנאשם לאוהל. במקום זאת שאל אותה:

ש. אוקיי. אני אומר לך שזה בדיוק מה שקרה, שהוא הלך אתך, הוא ליווה אותך חזרה לכיוון האוהל שלך, לא עד הסוף, חלק מהדרך, ואז באיזשהו שלב הוא גם אומר לך שהוא חוזר לחברים שלו ושמאחר יותר הוא יבוא אליך לראות מה קורה, את זוכרת דבר כזה?

ת. הוא לא אמר לי שום דבר כזה, בכלל לא ידעתי שהוא מלווה אותי, לכאורה" (עמ' 201 שורה 5 לפרוטוקול).

טענתו החשובה יותר של הנאשם - המתייחסת לשאלה מה השיבה לו אב' באותה הזדמנות, טענה שעלתה לראשונה בעדותו, כלל לא הוטחה באב' והיא לא נחקרה אודותיה. מה שמחזק את המסקנה כי גרסה זו בכללותה, בה חזר הנאשם מהטענה כי אב' הזמינה אותו אבל ניסה לטעון כי היא הסכימה להצעתו, באה לעולם רק בעת שעלה על דוכן העדים.

59. כבר עתה אציין, וכפי שיובהר בהרחבה בהמשך, כי מצאתי לתת אמון מלא בגרסה אותה מסרה אב' מעל דוכן העדים, וזאת לאחר שמצאתי כי גרסתה הייתה קוהרנטית, אותנטית ומהימנה, ללא שהתרשמתי מכל מגמת הגזמה.

אוסף, כי בניגוד לעניינה של א', אשר כפי שיפורט בהמשך נחקרה באריכות ע"י ב"כ הנאשם באשר לאופייה ה"מוקצן" ולמערכת היחסים הסוערת בינה ובין מ', נתונים אשר לטענתו עומדים בבסיס תלונתה כנגד הנאשם, הרי שאין מחלוקת כי בין אב' לבין הנאשם או משפחתו קיימת היכרות שטחית ביותר. הנאשם ובא כוחו לא העלו כל סיבה שבגינה עלולה הייתה אב' לרצות לפגוע בנאשם ולהעליל עליו ללא עוול בכפו, למעט טענה כללית, שלא נתמכה בדבר, והוכחה ע"י אב' וא', כאילו אב' "נגררת" אחרי א', שהינה "דומיננטית" ממנה (עמ' 185, ש' 29-33; עמ' 73, ש' 12-32 לפרוטוקול). גם אם אצא מתוך הנחה כי א' היא הדומיננטית יותר בקשר החברי בין השניים (טענה שהוכחה על ידי א' ואב'), קשה לקבל את הטענה כי עובדה זו כשלעצמה הייתה גורמת לאב' לטפול על הנאשם אשמה בעבירות כה חמורות.

60. יצוין, כי א' וס' בעדותן מעל דוכן העדים, חיזקו את גרסתה של אב', שלפיה במועד הרלוונטי היה לה בן זוג (כיום הם מאורסים) ושהיא לא הייתה מעוניינת במערכת יחסים כלשהי עם הנאשם.

ש: עכשיו אני רוצה לשאול אותך, הנאשם טוען שאב' הזמינה אותו לאוהל, מה, מה יש לך לומר על הדבר הזה? ואם את יכולה לתאר לי באיזה סטאטוס אב' הייתה באותו שלב?

ת: בוודאי, בוודאי, אין שום סיכוי שאב' תזמין אותו לאוהל בשום צורה שהיא, דבר ראשון היה לה חבר, דבר שני.

ש: מה זה החבר הזה שהיה לה?

ת: החבר שלה זה חבר ראשון שבעצם איתו התנשקה פעם ראשונה שבועיים לפני, אב'

בתולה בתקופה הזאתי, אני לא יודעת מה איתה עכשיו. אבל היא הייתה בתולה, אין לה שום עניין". (עמ' 19-20, בעדותה של א').

גם ס' סיפרה בעדותה (בעמ' 260, ש' 14-26 לפרוטוקול), כי אב' רק הכירה זמן קצר קודם לכן את בן זוגה, היא הייתה מאוהבת וקרנה מאושר ולא ייתכן כי הזמינה את הנאשם להגיע לאוהל.

61. נוכח גרסתה המהימנה של אב', העומדת אל מול גרסתו התמוהה וחסרת האחידות של הנאשם, כפי שפורט לעיל, ניתן לקבוע כי הנאשם מעולם לא הוזמן על ידי אב' ביום האירוע להגיע לאוהל, ובוודאי שלא הוזמן להיכנס אליו בשעת לילה מאוחרת. לא ניתן גם לקבל את גרסתו הכבושה והממזערת של הנאשם, כי הוא זה שהציע לאב' להגיע אליה וכי היא הסכימה לכך.

טיב הקשר בין הנאשם לאב':

62. הנאשם תולה את יהבו במפגש קודם אקראי, במהלך חתונה, אליה הוזמנה גם אב', בנסותו לשכנע כי הוזמן על ידה להגיע לאוהל, טענה שדינה להידחות מכל הנימוקים שפורטו לעיל. דחיית גרסתו, הבלתי מהימנה של הנאשם באשר למה שהתרחש בחתונה, היא נדבך נוסף, למסקנה כי אין לקבל את טענתו זו. בניסיון להסביר מדוע אב' הזמינה אותו לאוהל הפנה הנאשם, וגם זאת לראשונה במסגרת עדותו מעל דוכן העדים, למפגש הראשון בין השניים, אשר התרחש בחתונתו של מכר בשם 'ל', חבר של הנאשם ובני משפחתו. החתונה נערכה ימים ספורים לפני האירוע משוא כתב האישום, ולפי הטענה התפתחה בין השניים "דינמיקה חיובית" (כהגדרת ב"כ הנאשם - עמ' 188, ש' 28-29 לפרוטוקול).

63. לעניין זה טען הנאשם בעדותו כי: "אני ומ' ישבנו שם עישנו סיגריה, א' הגיעה קפצה על מ', אהלן חיבוקים נשיקות, א' גם היא איך אני אגיד את זה היא באה אלי בקטע של שמחה, הן באו מאירוע וזה הן באו שיכורות אז הן באו בקטע של להרים ושמחה וזה שם הכרתי את אב', הצגתי את עצמי, ישבנו שם בחוץ, נכנסנו לאולם היה שם זמר ישבנו ליד הבר וא' מרימה וזה שמחה רוקדת מחבבת נוגעת וזה עשינו לחיים, אב' גם הצליחה קצת לזוז, עשיתי אתה גם לחיים, צחקנו דיברנו אחד עם השני צחקנו, הייתה אווירה ממש טובה, הרגשתי ממנה משהו מעבר, הרגשתי שהיא מחבבת אוהבת אותי, זה לא שאני מכיר מישהו רגיל ופתאום שלום שלום משהו כזה שהיא בקטע של להרים ושמח וכאילו נוגעת בי ורקדנו ביחד באיזה שלב של הערב, היה שמח, הייתה אווירה טובה, היה יותר מאוירה טובה, היה טוב, שמחנו ביחד" (עמ' 314, ש' 5-19 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף כי לאחר החתונה אב' הסיעה אותו ואת מ' לביתם, ובמהלך הנסיעה האווירה הוסיפה להיות טובה: "כל הדרך שהיינו ברכב היא הביאה לי את הטלפון שלה שים מוזיקה, אנחנו שרים ביחד אני שם עליה יד היא שמה עלי יד וצוחקת אתי ואני רואה איך אני לא יודע להסביר את זה במילים אבל נראה שהיא מחבבת ואוהבת אותי, זרימה כזאת חמודה ומעבר לרגיל אני זורם גם שם מוזיקה, שר אתה, היא שמה שיר, אני שם שיר צוחקים שרים, בתחנת דלק היא קנתה לי סיגריות ובקבוק שתיה ואז הגענו לבית שלי למושב" (עמ' 315, ש' 1-7 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף כי לאחר הגעתם לבית ישבו השניים יחד עם א' ומ' בחצר ביתם, שם: "באיזשהו שלב אב' שמה רגליים על השולחן אני גם שמתי רגליים על השולחן, אני זוכר ששמתי

עליה רגליים נגענו עם הרגליים אחד בשניה והאווירה הייתה טובה והכל היה טוב, אחרי איזה שעה כבר הלכתי לישון והן הלכו הביתה" (עמ' 315, ש' 19-23 לפרוטוקול).

64. ניסיונות רבים לברר עם הנאשם, במהלך חקירתו הנגדית, מדוע לא סיפר במשטרה על אותה דינמיקה חיובית שהתפתחה בינו לבין אב' בחתונה עלו בתוהו. יש לציין כי הנאשם סיפר כי פגש באב' לראשונה בחתונה אך לא סיפר כי נוצר ביניהם קשר כלשהו באותו שלב (עמ' 6 לתמלול החקירה מיום 30.3.21 ת/48(ג)). במקום זאת חזר הנאשם על טענתו כי בעת שנחקר במשטרה לא חשב בהיגיון:

"כב' הש' אסתר הלמן : אנחנו לא שואלים אם היא הייתה בחתונה או לא הייתה, אני שואלת שאלה אחרת, היא פורטת ואומרת משהו אחר (לא ברור) היא אומרת שבהודעות שלך במשטרה, בחקירות שלך במשטרה.

הנאשם : שלא דיברתי על החתונה בכלל?

כב' הש' אסתר הלמן : לא, שדיברת על החתונה אבל לא סיפרת שום דבר על הדינמיקה שהייתה ביניכם, על זה שהיא רצתה וזרמה ושזה כאילו שיטתך הבסיס לזה שאחר כך שלושה ימים אחר כך בכנרת אתה זורם אתה.

הנאשם : עוד פעם גברתי את צריכה להבין, ניסיתי להסביר כמה פעמים על ההתנהלות שלי במשטרה שהייתה בלי היגיון לא חשבתי בכלל, לא חשבתי מה אני אומר בכלל" (עמ' 484-485, לפרוטוקול).

65. מכל מקום, במסגרת החקירה הנגדית הודה הנאשם כי אב' לא ביצעה כל פעולה המלמדת על רצונה לקיים עמו מגע מיני כלשהו ובוודאי שלא אמרה זאת, אלא רק שידרה כלפיו בערב החתונה, לתחושתו, חום ולבביות: **"חברות שלה יעידו עליה על האופי שלה, יכול להיות שאני, היא שידרה לי, כך הרגשתי ממנה, יכול להיות שהיא בן אדם כזה וזה היה אובר נחמדות, אובר חיבה, היא בעצמה אומרת שיכול להיות שהרגשתי ממנה ככה, היא בעצמה אמרה את זה שיכול להיות שהרגשתי ממנה ככה, היא לא אמרה לי אני רוצה להיות חברה שלך, לא, אבל הרגשתי ממנה שהיא לבבית וחמה אלי מעבר ל.."** (עמ' 483, ש' 16-21 לפרוטוקול).

66. על הדינמיקה בחתונה בין הנאשם ואב' העידו גם עדי ההגנה אכ', ש', יע' ומ', אשר לדבריהם בין השניים הייתה אינטראקציה חיובית, שכללה ריקודים ושתיית אלכוהול. מ' אף העיד כי האינטראקציה בין השניים נמשכה לאחר החתונה, כאשר הם ישבו עמו ועם א' בביתם.

67. אף שבעדויותיהם של עדי ההגנה הם ניסו ליצור רושם כי בין הנאשם ואב' היה קשר כלשהו בזמן החתונה, הרי שהעובדות שתיארו אינן תומכות במסקנה זו:

אכ' תיאר את אב' כ"בחורה יחסית שקטה. היא לא דיברה יותר מדי אבל היא הייתה איתנו בחתונה, ברחבה היא הייתה איתנו, שתתה איתנו. כאילו נורמלית כזאת. לא משהו מיוחד", (עמ' 498, ש' 1-6). לפי העדויות אב' רקדה ברחבה יחד עם כל החוגגים, למרות זאת, תיאר אכ' כי הבין שיש משהו מיוחד בין הנאשם לבין אב' באינטראקציה ברחבת הריקודים והוסיף כי הנאשם אמר לו שהוא חושב שאב' "בעניין שלו". את התרשמותו מהאינטראקציה החיובית ביסס אכ' לדבריו, אך ורק על כך שהנאשם "רקד לידה בחתונה, הוא עמד לידה ליד הבר והם שתו ביחד, זה מתחבר לי למה שהוא גם אמר" (עמ' 502 לפרוטוקול).

"עו"ד ברזילי : ... אתה אומר את זה על סמך זה שראית אותם מרימים כוסית ועל סמך זה שהוא רקד לידה, נכון?

העד , אכ' : כן".

ברי, כי אין בתיאור זה, במהלך חתונה שבה החוגגים רוקדים, מרימים כוסות לחיים ו"עושים שמח" כדי ללמד על אינטראקציה מיוחדת שנרקמה בין אב' לבין הנאשם, וכך גם הודה העד למעשה בדבריו.

גם הגב' ש' תיארה את אב', שאותה פגשה לראשונה בחתונה, כשקטה וביישנית (עמ' 511, ש' 1-5 לפרוטוקול). גם ש' העידה שחשה באינטראקציה בין אב' לנאשם, אשר לדבריה הביא את אב' לשבת באותו שולחן בה ישבה (שלידו ישבו גם א' ומ'). העדה לא תיארה כל קשר קרוב בין השניים ומחקירתה הנגדית הובר כי היא ראתה אותם מדברים והתרשמותה מבוססת אך ורק על העובדה שהנאשם חזר יחד עם אב' מאיזור קבלת הפנים, שם הם ישבו ועישנו, לעבר השולחן בו ישבו. (עמ' 511 לפרוטוקול).

העד יע' לא תיאר אף הוא שום התנהלות החורגת מחבורת מוזמנים המבלה בחתונה. לדבריו, אב' והנאשם ישבו על הבר, יחד עם א'. (עמ' 518, ש' 6-8) . יחד עם זאת, אף הוא הדגיש כי הנאשם סיפר לו עוד לפני האירוע בחוף שהוא מתעניין באב'.

כך גם בעדותו של מ', אחיו של הנאשם, לא ניתן למצוא דבר המלמד על יחס מיוחד מצד אב' אל הנאשם. מ' עצמו העיד כי היה " Vibe טוב. בסופו של דבר אני לבד מבין את זה שאב' היא סגנון אחר, יכולה להראות יותר חיבה, יותר זה, היא סגנון אחר מאשר הישראליות הטיפ, שאני מכיר. היא באה מאמריקה, היא סגנון קצת יותר אחר, היא סגנון שהיא יכולה להראות חיבה". (עמ' 544, ש' 10-19 לפרוטוקול). מדבריו ניתן ללמוד כי אב' התנהגה בחביבות לסובבים אותה, ולא דווקא כלפי אחיו.

יתרה מכך, מ' נשאל מפורשות במסגרת הודעתו במשטרה מיום 4.4.21 (ת/ 88) על היחסים בין הנאשם ואב'.

ובתשובתו לא העלה כל זכר לאינטראקציה מיוחדת בין השניים: "יחסים רגילים לגמרי היינו בחתונה של לי' חבר שלי והם באו לשם ב 12 ישובו איתנו אב' לקחה אותנו לבית אותי ואת י' ישבנו אחר כך מאוחר דיברנו צחקנו... לגבי אב' לא שידוע לי על יחסים ביניהם ולגבי א' אין יחסים בינו לבין א'" (ש' 36-39 להודעה).

עדי ההגנה, כולם חברים קרובים של משפחת הנאשם ואחיו באו על מנת לתמוך בטענתו, אך גם אם נקבל את גרסתם כנכונה, אין בה דבר המלמד על כך שאב' הביעה התעניינות מיוחדת בנאשם במהלך החתונה או לאחריה. העובדה שהיא נשאה חן בעיני הנאשם, איננה נתונה במחלוקת, ואב' עצמה סיפרה כי הנאשם "התחיל איתה" בחתונה, אך היא דחתה אותו.

68. בעדותה הכחישה אב' כל "אינטראקציה חיובית" בינה ובין הנאשם בחתונה או לאחריה, ואף ציינה כי הבהירה מפורשות לנאשם, אשר התחיל איתה, כי היא נמצאת בזוגיות: "**בפעם הראשונה פגשתי את י' שבוע לפני המקרה שקרה בטבריה, בחתונה שמ' וי' היו שם... הגענו לחתונה ושתינו איזה בירה, הרמנו לחיים עם מ' וי' ניסה להתחיל אתי, אמרתי לו שיש לי חבר ושעוזב אותי וזה כל הקשר שהיה לנו בחתונה. היינו עם מ' וכמה חברים שלו, אחרי שסיימו שם לחגוג והכל, החזרנו את מ' ואת י' הביתה. מ' וא' ישבו במושבים האחוריים של האוטו ואני נהגתי, י' ישב לידי במקום שליד הנהג וכל הנסיעה הוא הפריע לי והציק לי, והפריע לי לנהוג... הוא כל הזמן החליף שירים, כל הזמן נגע ברדיו, עניינים כאלה, אמרתי לו אני מנסה לנהוג, תעזוב אותי בשקט. ואחר כך ישבנו בגינה שלהם במושב אחיעזר ו, ודיברנו עם מ' ואז אני וא' חזרנו לבית שלה, להורים, והלכנו לישון. זה כל האינטראקציה שהיתה לי עם י' לפני האירוע בכנרת**" (עמ' 179-180 לפרוטוקול).

אב' חזרה על הדברים בחקירתה הנגדית, שבה והבהירה כי מסרה לנאשם שיש לה חבר (עמ' 187, ש' 28 לפרוטוקול), כי לא הייתה בין השניים כל אינטראקציה של "**אחד על אחד**" (עמ' 188, ש' 3 לפרוטוקול) וכי כלל לא הייתה מעוניינת בנאשם (עמ' 188, ש' 18 לפרוטוקול). אב' אומנם אישרה כי היא אדם חם, לבבי ומנומס, אולם הסבירה כי לא העבירה לנאשם כל מסר לפיה היא מעוניינת בו: "**אני הייתי מאוד ברור עם מה שאמרתי אליו באותו הערב, שיש לי חבר ושאני לא מעוניינת ואני בנאדם רגוע, אני שומרת לרוב על קור רוח, לא בנאדם שמתעצבן בקלות, אז מה הוא צריך שאני אצחק עליו כדי שיבין ש, שאני לא מעוניינת בו?**" (עמ' 192, ש' 14-16 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית לא הטיח בה הסנגור דבר היכול ללמד על כך שהיה בחתונה דבר מעבר לדינמיקה קבוצתית טובה של חבורה שבילתה יחדיו, כפי שאכן תיארה אב':

"ש. מן הסתם זו חתונה, יש הרבה אנשים כפי שתיארת, אני לא טוען שהלכתם והתבודדתם באיזושהי נקודה, אני שואל על אינטראקציה נוספת בנוכחות אנשים, אין?

ת. לא היה בינינו שום, עוד שום אינטראקציה.

ש. אוקיי, מה אם אני אומר לך שמאנשים שאני שוחחתי אתם שנכחו בחתונה הזו, מספרים שבעצם היתה דינמיקה נורא נורא טובה בכלל בחבורה הזו שבילתה יחד באותו שלב בחתונה, בפרט בינך לבין י'. אנשים שעמדו וראו שאתם צוחקים יחד, שותים יחד, רוקדים יחד, מה תגיבי על זה?

ת. שלא היה שום אינטראקציה כזאת בחתונה, ויכול להיות שהיתה פה אינטראקציה של כמה אנשים והיו שם הרבה אנשים,.." (עמ' 188 לפרוטוקול).

אב' נשאלה בחקירה הנגדית לגבי ההתרחשויות לאחר החתונה. היא לא הכחישה שהנאשם ניסה לשים רגליו על רגליה אבל הבהירה כי הדבר לא היה לרוחה והיא אף הביעה את הדברים באוזניו:

"ת. כן, אני זוכרת ש' ניסה לשים את הרגל שלו עלי וכל הזמן זזתי לו ואמרתי לו תעזוב אותי ותפסיק להציק לי, מאוד,

ש. זאת אומרת,

ת. י' מאוד עצבן אותי הוא בכלל לא בא לי טוב, הוא, הבנתי מההתחלה שזה בנאדם מטומטם שאין לי שום עניין אתו.

ש. למה הוא בנאדם מטומטם?

ת. כי הוא התנהג בטמטום.

ש. מה, בזה שהוא אמר לך שאת יפה או בזה שהוא שם עלייך רגל? אני מנסה רגע להבין,

ת. ההתנהגויות, ההתנהגות שלו וההתנהלות שלו היתה מטומטמת, איך שהוא זרק לי מילה, איך שהוא הפריע לי בנהיגה עם כל ההתעסקות בטלפון שלי וברדיו וכל ההתנהלות שלו היתה מאוד מטומטמת ומעצבנת". (עמ' 191 לפרוטוקול).

69. תמיכה לעדותה של אב' ניתן למצוא גם בעדותה של א', ששללה כל דינמיקה חיובית מיוחדת ויוצאת דופן בין הנאשם ואב' באירוע החתונה (עמ' 94, ש' 27-33 לפרוטוקול).

70. אציין כי מ' הצהיר בעדותו כי יש אפשרות להביא סרטון המתעד את החתונה של חברו הטוב, ואשר תומך בדבריו. כך גם הציג הסנגור בשאלותיו לאב', כי ניתן לראות את התנהלותו בסרטון מהחתונה. הנאשם בחר שלא להביא ראיה מוצקה מעין זו, והימנעותו מקימה חזקה כי ראיה כזו לא הייתה תומכת בגרסתו. למעשה, כבר מדברי הסנגור (בעמ' 189 לפרוטוקול), שלפיהם בסרטון רואים קבוצה של אנשים הרוקדים ברחבה ולא ריקוד זוגי, אפשר היה להבין כי סרטון החתונה לא תומך בטענתו של הנאשם, אלא דווקא בעדויותיהן של אב' וא'.

בסיכומי ההגנה (סעיף 273) נטען כי ניסיונותיה לאתר בסרטון החתונה תיעוד של השניים נכשל. ראשית, דבר זה לא הוכח בפני בית המשפט בדרך כלשהי. שנית, העדרו של כל תיעוד התומך בגרסת הנאשם ועדי ההגנה בתוך סרטון החתונה רק מחזק את גרסת התביעה.

71. כאמור לעיל, התרשמתי לחיוב מעדותה של אב' ואני רואה לנכון לתת אמון מלא בגרסה אותה מסרה מעל דוכן העדים, בכלל זה טענתה כי לא התקיימה כל "דינמיקה חיובית" מיוחדת בינה ובין הנאשם באירוע החתונה או לאחריו. ההיפך הוא הנכון, היא הבהירה לנאשם כי היא נמצאת במערכת יחסים זוגית עם אדם אחר וכי איננה מעוניינת בקשר זוגי עימו.

72. מנגד, לא מצאתי לנכון לתת כל אמון בגרסה שמסר הנאשם לעניין אותה אינטראקציה, אותה הזכיר לראשונה בעדותו מעל דוכן העדים ועל כן אף היא מהווה עדות כבושה, אשר לא ניתן לה כל הסבר המניח את הדעת, ולפיכך משקלה נמוך ביותר. בנוסף, לא מצאתי ממש אף בטענות עדי ההגנה, אשר כולם ללא יוצא מהכלל הינם בני משפחתו של הנאשם או חבריו הקרובים, אשר רוצים בטובתו, בעניין זה. מכל מקום, איש מאותם עדים לא ידע להבהיר את פשר אותה אינטראקציה נטענת, מלבד העובדה שהשניים רקדו או שתו בחתונה, ולא ידעו להסביר מה עומד בבסיס התרשמותם מעבר לזאת.

73. אוסיף ואבהיר את המובן מאליו, אווירה שמחה וחיובית במהלך אירוע משמח כמו חתונה, הכוללת ריקוד משותף על רחבת הריקודים או שתיית אלכוהול במהלך האירוע, אין בה ללמד כמובן על רצונה של אב' בקרבה כלשהי לנאשם, ובוודאי שלא על רצונה לקיים עמו מגע מיני כלשהו.

74. בהתאם, אני מקבלת במלואה את גרסתה של אב', לפיה לא הייתה בינה ובין הנאשם כל "דינמיקה חיובית" שיש בה להסביר את כניסתו של הנאשם לאוהל, וכן כי הנאשם היה מודע, עוד מאז פגש באב' בחתונה, כי אב' נמצאת במערכת יחסים זוגית עם אדם אחר ואיננה מעוניינת בקשר עימו. נתון זה מהווה כאמור נדבך נוסף לדחיית גרסתו של הנאשם לפיה הוזמן בדרך כלשהי על ידי אב' להגיע לאוהל בשעת לילה.

ההתרחשות בתוך האוהל- עבירת האינוס שבוצעה בא':

75. על השתלשלות העניינים בלילה בו התרחשו האירועים, לרבות פרקי הזמן הרלוונטיים, ניתן ללמוד מסרטוני מצלמת האבטחה בחוף, אשר חולשת על שטח האוהל (ת/23 וכן ת/79- דיסק הסרטונים שהוצגו לא' בעדותה מעל דוכן העדים).

כעולה מצפייה בסרטונים, ניתן להבחין כי בשעה 02:00 בלילה, מגיעה דמות נשית, אשר בין הצדדים אין מחלוקת כי המדובר באב', ונכנסת לאוהל. לאחר מכן, בשעה 02:03, מגיעים גבר ואשה לאוהל, כאשר אין בין הצדדים מחלוקת כי מדובר בא' ומ'. א' נותנת למ' את השמיכה עמה התכסתה ולאחר שם' עוזב את המקום, נכנסת א' לאוהל, מתיישבת בפתחו ולאחר מכן נכנסת לתוכו. האוהל מוחשך בשעה 02:06, שעה שבה הלכו א' ואב' לישון.

בשעה 03:53 ניתן להבחין בדמות, אשר אין מחלוקת בין הצדדים כי מדובר בנאשם, מגיע לאוהל כשהוא עטוף בשמיכה, פותח את האוהל ונכנס לתוכו. בשעה 05:08 ניתן לראות אור שנדלק באוהל, כאשר לאחריו יוצאת ממנו דמות, אשר אין מחלוקת בין הצדדים כי המדובר בא', ועולה במהירות לכיוון הכביש.

כן ניתן לזהות כי בשעה 05:15 יוצאת מהאוהל דמות, אשר אין מחלוקת בין הצדדים כי המדובר בנאשם, והוא חוזר אליו תוך שהוא מתכסה בשמיכה. בשעה 05:17 מגיעה לאוהל דמות, אשר אין מחלוקת בין הצדדים כי מדובר בא', ומתכופף לכיוון האוהל. בשעה 05:18 ניתן לראות את הנאשם יוצא מהאוהל, כאשר לאחר מכן הוא ומ' עוזבים יחד את המקום לכיוון הכביש.

כאמור, אין בין הצדדים מחלוקת לענין זהות האנשים אשר נראו בצילומי סרטון האבטחה או לענין הזמנים המפורטים בהם, ועל כן ניתן לקבל ולאשר את המוצג בהם כמייצג את המציאות כהווייתה. כפי העולה מהצילומים, הנאשם שהה באוהל למעלה משעה, בניגוד לגרסאות שמסר תחילה במשטרה.

עדות א':

76. בעדותה סיפרה א' כי לאחר הריב בינה ובין מ', הלכו היא ואב' לישון בסביבות השעה 02:00 בלילה, כאשר ס', אשר כבר ישנה בשלב זה, הייתה בצדו השמאלי של האוהל, אב' ישנה באמצע וא' ישנה בצדו הימני של האוהל (עמ' 15, ש' 23-28 לפרוטוקול).

א' סיפרה כיצד התעוררה משינה עמוקה כאשר חשה כאבים ומגע על גופה: **"דבר ראשון אני חייבת לציין שהשינה שלי מאוד עמוקה, מאוד, הייתה מאוד עמוקה כאילו ממש, אני ישנה עמוק ברמה של רמקולים לידי אני נרדמת תמיד, כל מי שהיה גם שותפה שלי לחדר הייתה אומרת שאין לי בעיה כאילו עם שינה, לא הייתה לי בעיה עם שינה, וקמתי פשוט מכאבים, קמתי מ-, שחופרים בי אני מרגישה את ה-, אני לא יודעת איזה מילים מותר להשתמש ב-... הרגשתי יד באה מאחורי ומגרדת אותי מפנים, ממש כאילו עם ציפורנית מגרדת אותי מבפנים והמגע הזה היה לי מוזר, וקמתי מכאב ואני, ואני גם מבינה שכאילו שיש לי יד בתוך ה-... בתוך האיבר מין, ומגרדים אותה וזה כואב, אני קמה מכאב ואני אומרת, עכשיו בראש שלי הדבר היחיד שאיתי בקשר אינטימי רציף זה מ', אז אולי הוא מסטול אולי הוא זה, אז אני אומרת לו: "מ', דיי תפסיק, מ' דיי זה כואב לי", והוא לא מפסיק ואני לא מבינה למה הוא לא מפסיק, וזה מוזר לי כי אני עם הגב אליו אז אני לא, אני לא יודעת מי זה ו-, והוא פשוט מגרד אותי מבפנים, אני אומרת לו: "תפסיק מ', דיי זה כואב לי. מ', דיי". והוא לא מפסיק, אז פשוט התחלתי להתפתל כאילו לזוז עם הגוף, ורק כשהתחלתי לזוז ולעלות לכיוון למעלה עם הגוף אז הוא יצא, ובעצם אני כאילו כואב לי ואני לא, אני לא, לא יודעת הראש שלי היה כאילו זה מ'" (עמ' 16-17, לפרוטוקול).**

ההגנה טענה בסיכומיה כי גרסה זו של א', לפיה המגע לא פסק מיד כאשר ביקשה להפסיקו, נשמעה לראשונה בעדותה ולא בא זכרה קודם לכן בחקירותיה במשטרה (סעיף 64 לסיכומים). הודעותיה של א' (כמו גם הודעותיה של אב') במשטרה לא הוגשו כמוצג על ידי ההגנה. בנסיבות אלה, אין לבית המשפט כל דרך לברר

האם אכן חלק זה של העדות עלה לראשונה בבית המשפט, ולכן דין הטענה להידחות.

א' הוסיפה והעידה על הרגע בו הבינה כי מי שביצע בה את המעשה המיני היה הנאשם: **"אני שוכבת עם הרגלים ככה וקר לי ברגלים, כי לפני זה טבלתי את הרגלים בכנרת, הייתי עם הגרביים והורדתי את הגרביים, אז הרגלים שלי היו קפואות מקור, והצמדתי אליו את הרגלים ואני אומרת לו: "מ', קר לי, מ', תביא לי גרביים קר לי". ומ' תמיד היה דואג לי, מ' כאילו, גם אחרי הדבר הזה שהוא עושה אז כאילו טוב את המינימום תביא לי גרביים, והוא לא מביא לי גרביים והוא לא עונה לי גם, זה היה מוזר הוא לא עונה לי, ואני אומרת לו: "מ', דיי קר לי, תביא לי גרביים", והוא לא עונה לי? ואני נצמדת אליו ואז פשוט התיישבתי בעצבים כזה והתחלתי לחפש גרביים, היה נורא חשוך, לא היה לי פלאפון ולא היה לי איך לעשות פנס, אז אני מתחילה לחפש את הגרביים ואני מרגישה שמשהו זז מאחורי, ואני מסתובבת ואני רואה את הגוף של מ' על אב', אבל כאילו בתנוחה כזאתי שהרגל שלו עליה והיד שלו עליה, ואני כאילו מסתובבת ואני אומרת יואו איזה בושות כאילו, אני עושה לו: "מ', מ' זוז, מ' מה אתה עושה? זה אב'", והוא לא מתייחס, ואני עושה לו: "מ', זוז זאת אב'", ואז הוא אומר לי: "זה י', זה י'", עכשיו אב' מתחילה להתעורר ממה שקורה באוהל, וברגע שהוא אמר: "זה י', זה י'", הבנתי מה קרה פה. הבנתי שהאצבעות שנדחפו אלי וגירדו אותי זה לא היה מ', הבנתי שזה היה י', עכשיו אני מבינה שהוא גם לחברה שלי" (עמ' 17, ש' 14-30 לפרוטוקול).**

א' העידה כי בשנתה היא הייתה לבושה **"בגד ים שלם צבע כחול, מתחת חולצה לבנה שכתוב עליה ניו יורק, מעל זה היה לי מיכנסון שהיה מגד ים כזה כחול, ומעל זה פיג'מת פליז"**, וכי על מנת לבצע בה את עבירת המין הנאשם: **"הכניס את היד שלו בין השתי המכנסים שלי הזיז את הבגד ים בעצם הצידה ודחף את היד שלו"** (עמ' 19, ש' 6-10 לפרוטוקול).

77. ב"כ הנאשם ניסה לאתר בקיעים בעדות א', אולם חרף חקירה נגדית ארוכה ומתישה, חזרה א' על השתלשלות העניינים באופן מדויק, תוך שהבהירה כי התעוררה מתחושת כאב באיבר המין של **"גירוד, גרד, גריפה"** (עמ' 132, ש' 31 לפרוטוקול) שביצע בה הנאשם, תוך שהוא מכניס ארבע אצבעות לאיבר מינה: **"ארבע אצבעות נכנסות לי לגוף ומושכות אותו, בעצם מגרדות אותו מבפנים ככה, כאילו וזה ממשיך וזה מגע שהוא לא מוכר לי, אמרתי נורא מוזר לי שמ' נוגע בי ככה"** (עמ' 133, ש' 9-11 לפרוטוקול). א' עמדה על גרסתה כי בשלב בו חשבה שמ' מבצע בה את האקט המיני, ביקשה ממנו מפורשות לחדול ממעשיו, וכי היא זו שהביאה בסופו של דבר לסיום המגע כאשר: **"אני מתפתלת ובעצם זה שאני מתפתלת ואני זוכרת את הגוף שלי עולה למעלה עם הגוף וזה מה שגורם לו להוציא את היד"** (עמ' 134, ש' 25-26 לפרוטוקול). א' שבה והבהירה כי בשלב זה עדיין האמינה כי מ' הוא שביצע בה את האקט המיני, ורק לאחר שראתה את הנאשם נצמד לאב', הזדעקה לקרא בשמו של מ' כדי לומר לו שזו אב' (בחושבה שהוא טעה), אז אמר הנאשם כי מדובר בי' (עמ' 135-136 לפרוטוקול).

78. במהלך חקירתה הנגדית, העלה ב"כ הנאשם בפני א' שאלות רבות שמטרתן הייתה לשכנע כי גרסתה,

לפיה האירוע בכללותו, מן הרגע בו התעוררה ועד שזיהתה את הנאשם ויצאה מן האוהל, ארך כעשר דקות (עמ' 136, ש' 16-27 לפרוטוקול), אינה הגיונית, מקום בו על פי צילומי מצלמות האבטחה, מרגע כניסתו של הנאשם לאוהל ועד יציאתה של א' ממנו, חלף פרק זמן של כשעה ורבע.

אלא שבפועל, לא מצאתי כי יש בנתון זה כדי לפגום כהוא זה בגרסה שמסרה א'. כפי שהבהירה א' שוב ושוב, היא התעוררה בשלב בו חשה כאב חד באיבר מינה, מבלי שהיה לה כל מושג כמה זמן שהה הנאשם באוהל עד שהתעוררה. יתר על כן, אין כל קשר בין פרק הזמן שהנאשם שהה באוהל לבין השאלה כמה זמן חלף מהרגע בו התעוררה א' ועד שיצאה נסערת מן האוהל. א' הבהירה ודבריה מהימנים והגיוניים כי היא יכולה לספר רק על מה שהרגישה וחווה מרגע שהתעוררה (עמ' 139, ש' 2-9 לפרוטוקול). מכל מקום, כאמור, העובדה שהנאשם שהה באוהל למעלה משעה אינה מחייבת כמובן כי האקט המיני יתרחש במהלך כל השעה, ואם כך היה הרי שא' לא התעוררה מהמגע שקדם להחדרת ידו של הנאשם לאיבר מינה. למעשה, היחיד שיכול היה לתת תמונה באשר למעשיו באוהל במשך למעלה משעה הוא הנאשם עצמו, אשר מסר גרסאות שונות ומתחמקות בסוגיה זו. מפי הנאשם לא הובאה גרסה עקבית וברורה באשר למעשיו באוהל בכל הזמן ששהה בו, כך שלא ניתן לפקפק במהימנות גרסתה של א', רק בשל פערי הזמנים. בכדי לסבר את האוזן, באחת מן הגרסאות, זו שהובאה בעדותו, טען הנאשם עצמו כי לאחר כניסתו לאוהל הוא נרדם וכי הוא אינו יודע למסור זמנים מדויקים: **"אני נשכבתי שם בפינה, בהתחלה שמתי את הראש שם אני חושב שהתעפצתי שם 10-15 דקות לא יודע להגיד זמנים, נרדמתי, נמנמתי במהלך איכשהו של השהייה שלי שם שמתי יד"** (עמ' 322, ש' 15-17 לפרוטוקול).

79. יתרה מכך, תגובתה הנדהמת של א' בסרטון העימות מול הנאשם, כאשר התברר לה כי הנאשם לא שהה באוהל מספר דקות אלא למעלה משעה, מחזקת את גרסתה, שלפיה, היא עצמה חוותה את האירוע כאירוע שנמשך כעשר דקות ולא יותר מכך. לעניין זה העידה א' **"אני אסביר לכם, אני במהלך כל היוםיים האלה ניסיתי לברר כמה זמן הוא היה באוהל, מה מה לא יודעת, הרי אני קמתי מכאב, זה אומר שכל היד שלו בדרך אלי פספסתי את זה, אז מה עוד פספסתי, ושאלתי כל הזמן את החוקר דודי: "כמה זמן הוא היה באוהל?"**, והוא לא הביא לי תשובה, הוא לא הביא לי תשובה, וברגע שהוא חשף לי את זה, זה היה בדיוק בסרטון הזה, ומסתבר שהוא היה 40 דקות בתוך האוהל וממש צעקתי פה **"ומה עשית לי שעה? מה עוד עשית לי שאני לא יודעת? מה עוד עשית לי? אני קמתי מכאבים בתוך האיבר מין, אז מה עוד עשית לי שעה? מה עוד עשית שאני לא יודעת? אם אתה רואה אותי רק מהכאב הזה אז מה, מה היה ב-40 דקות האלה?"**, כי אני לא הייתי שם, אני ישנתי, אז מה עשית, מה עשית, מה עשית שעה? מה? מה עשית שעה שמה? לא, לא הבנתי, עשר דקות, רבע שעה, ארבעים דקות היית אצלי באוהל, מה עשית לי עוד? מה?" (עמ' 24, ש' 22-32 לפרוטוקול).

80. ב"כ הנאשם אף ניסה לערער את מהימנותה של א' בהתייחסו להתנהלות הרגועה יחסית במהלך האקט המיני, אך א' הבהירה כי פעלה באופן מדוד מכיוון שחשבה כי מ' הוא שמבצע בה את האקט:

כי הכאב אותו חשה נבע מהחדרת אצבעותיו של הנאשם לאיבר מינה, הגם שהמגע בפועל היה מעל תחתוניה בלבד (סע' 693 לסיכומים).

אלא שבטענות אלו של ב"כ הנאשם לא מצאתי ממש. העובדה שא' לא ציינה כי סבלה מכאב כלשהו באיבר מינה כתוצאה מקיום יחסי מין מספר ימים עובר לאירוע מושא כתב האישום או מדלקת בדרכי השתן, אשר טיבה וקיומה במועד האירוע כלל אינו ברור, אין בה כדי לפגום לטעמי באופן כלשהו במהימנות גרסתה בכל הנוגע להתרחשות באוהל. ראשית, א' לא הכחישה כי סיפרה למ' כשבוע לפני האירוע שהיא סובלת מכאבים באיזור איבר מינה. עם זאת, לטענתה, מדובר בסוג אחר לגמרי של כאב: **"יש הבדל בין כאבים של אחרי שעשית עכשיו איזה יחסי מין עם החבר שלך ובסדר כאילו וכואב לך עכשיו והכול בסדר זה עובר, אבל הכאב באיבר מין שלי זה לא כאב רגיל, זה אומר הוא גירד אותי מבפנים, הוא שרף אותי. לא זה לא היה כאב של אחרי חוויה מינית מעולה וסיפוק, זה היה כאב שבעצם הוא חפן אותי מבפנים, הוא דחף את היד שלו הכניס אותה מאחורה ומשך אותי מלמטה, והוא חפר וחפר וחפר, וזה לא כאב באיבר מין. זה לא מה שזה, זה פציעה באיבר מין, זה לא כאב זה פציעה"** (עמ' 81, ש' 25-31 לפרוטוקול).

84. א' גם שללה את האפשרות שהמגע היחיד שחשה בו היה מעל התחתונים וכי היא מקשרת בטעות את הכאבים מהם סבלה עוד קודם לכן להחדרת האצבעות לאיבר המין, אף שהדבר לא באמת קרה:

"שקר וכזב, הוא דחף לי את האצבעות, הוא גירד אותי מבפנים, אתה חייב להבין שיש הבדל בין כאבים של דלקת שתן לבין בנאדם גופני שדוחף לך גודל שלא סביר לגוף שלך, שהגוף שלך לא רגיל, ודוחף את זה ומגרד אותך ומושך אותך מלמטה ואת צריכה להיאבק בו בגוף, הגוף שלי זוכר את זה, זה הזיכרון שלי הוא לא רק זיכרון בראש. הוא גופני, הוא מוחשי, הוא מוחשי הוא קיים שמה עד עכשיו". (עמ' 150 לפרוטוקול).

85. תשובה זו של א' אמינה עלי ושוללת את התזה אותה העלה ב"כ הנאשם, כאילו א' טעתה לחשוב שהנאשם החדיר אצבעותיו לאיבר מינה נוכח הרגישות שהייתה לה באזור. מכל מקום, המחשבה שא' טעתה להבחין בין מגע אשר התרחש מעל תחתוניה ובין החדרת אצבעות לאיבר מינה, נראית גם לגופה כטענה נטולת היגיון בסיסי. אם לא די בדברים אלה, ד"ר נטליה וולקוב, מומחית בתחום הגניקולוגיה, אשר בדקה את א' במרכז טנ"א העידה בבית המשפט ולא נשאלה אודות האפשרות של בלבול בין כאבים הנובעים מדלקת בדרכי השתן לכאב שתיארה א'. זאת הגם שלד"ר וולקוב הוצגו שאלות בהקשר זה במטרה לערער את מהימנותה של א' ולהצביע על כך שהסתירה מידע מהרופאה. ד"ר וולקוב נשאלה האם א' סיפרה לה שסבלה מכאבים לפני האירוע או שסבלה מתכיפות במתן שתן. יש לציין כי ד"ר וולקוב לא זכרה את פרטי השיחה והשיבה על השאלה בשלילה, רק מתוך מה שמופיעה בטופס. עוד יש לומר כי הטופס שמולא בזמן הבדיקה כולל שאלות מפורטות ומוגדרות שאינן כוללות את השאלה האם סבלה המתלוננת מכאבים או בעיות במתן שתן לפני האירוע אודותיו הגיעה להתלונן.

86. בסיכומי ההגנה (עמ' 108 לסיכומים), נטען כי בניגוד לתיאור ה"גרנדיוזי" של א' את הכאבים שחשה במהלך האירוע נוכח החדרת אצבעותיו של הנאשם לאיבר מינה, הרי שמדו"ח מרכז טנ"א שנערך בעניינה (ת/70), עולה כי לא נעשה באירוע שימוש באלומות ואף ד"ר וולקוב בעדותה מסרה כי א' לא תיארה מעשה אלימות (עמ' 300, ש' 8-9 לפרוטוקול).

לא מצאתי סתירה ממשית בין התיאור שמסרה א' בחקירתה ובבית המשפט לבין מה שסיפרה בעת הבדיקה. א', כפי שיובהר בהרחבה גם בהמשך, תיארה באופן ברור וחד משמעי את הכאבים אותם חשה באיבר מינה בשל החדרת אצבעותיו של הנאשם, כולל בפני ד"ר וולקוב במסגרת תיאור התלונה בדו"ח מרכז טנ"א: **"לפי מה שהיא סיפרה לי היא הרגישה רק כאבים בזמן של האירוע וברגע שאני בדקתי אותה אז היא אמרה שהיא לא חשה בכאבים ואין לה שום הפרעה אחרת"** (עמ' 298 לפרוטוקול).

משמע, גם אם א' לא הגדירה את המעשה כמעשה אלימות, ברור היה מדבריה כי הופעל כוח שגרם לה לכאבים. מכל מקום, העובדה כי במסגרת דו"ח טנ"א סומנה המשבצת לפיה לא היה שימוש באלומות/נשק במהלך האירוע, אינה מלמדת כמובן כי תיאור המעשה ע"י א' הינו "גרנדיוזי", כטענת ב"כ הנאשם, אלא כי א', כאדם סביר, הניחה ככל הנראה כי המונח "שימוש באלומות" משמעו שהנאשם נהג כלפיה באלומות פיזית ברורה על מנת לבצע את זממו, בעוד שבפועל הוא ניצל את חוסר ערנותה, בכדי לגעת בגופה ולהחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. דומה כי גם ד"ר וולקוב לא סברה כי יש סתירה בין התיאור שלפיו הנאשם הכניס אצבעותיו וגרם לא' לכאבים, שהעירו אותה משנתה, לבין הגדרת האירוע ככזה שלא היה כרוך באלומות.

87. בסיכומיו טען ב"כ הנאשם כי התנהלותה של א', שבחרה לגשת למ', לאחר שיצאה מהאוהל, במקום לבקש עזרה מאנשים אחרים ששהו בחוף, כמו מאבטח, שעל פניו חלפה, או במקום להתקשר למשטרה, מעלה סימני שאלה. לגישת ההגנה התנהגות זו תומכת בתזה שהעלתה, שלפיה א' רצתה להגיע באופן מידי למ' ולספר לו את גרסתה לפני שהנאשם יספיק לעשות זאת, כאשר האמור מהווה גם סימן לכך שהמגע המיני בינה ובין הנאשם היה בהסכמה, כתוצאה מטעות של השניים (סע' 161-167 לסיכומים).

88. לאחר שבחנתי טענות אלו שוכנעתי כי אין בהן כדי לפגום באופן כלשהו במהימנות גרסתה של א'. ראשית, בפסיקה כבר נקבע לא פעם כי במסגרת הטראומה הנגרמת לקורבן עבירת מין, ניתן לצפות גם להתנהגות שאינה סבירה בעיני המתבונן מהצד. לעניין זה נקבע:

"בשל אופייה הייחודי של עבירת המין והטראומה שהיא מסבה לקורבנה, שומה על בית המשפט לבחון את עדותו של קורבן עבירת המין בצורה קפדנית אך רגישה, ומתוך התחשבות בקשייו של הקורבן לשחזר במדויק את האירועים, למסור מועדים מדויקים ושעות ספציפיות, וליתן הסבר לחוסר תגובה או להתנהלות, הנתפסת בעיני המתבונן מהצד כחסרת הגיון או כבלתי מתקבלת על הדעת" (ע"פ 919/14 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2015)).

האמור לעיל הוא מעבר לדרוש, שכן במקרה שלפנינו, אינני סבורה כלל כי התנהלותה של א' בעת שנמלטה מן האוהל אינה מתיישבת עם "ההיגיון הבריא" כטענת ב"כ הנאשם. א', מזועזעת ממה שחוותה, יצאה נסערת

מהאווה ומיהרה לעבר האדם הקרוב אליה ביותר, ששהה לא רחוק ממנה בחוף. רצונה לפנות ישירות לאדם מוכר, אשר לא במקרה הוא גם אחיו של הפוגע, ואשר אותו היא חווה כדמות מגינה ובטוחה, ולא לאדם זר הינה סבירה בהחלט, במיוחד כאשר מדובר באירוע מיני טראומטי.

89. ב"כ הנאשם ניסה לעמת את א' עם הטענה כי במהלך האירוע היא שכבה על הנאשם, תוך שהטיח בה כי הייתה ערה בזמן האקט המיני, וזה התבצע מתוך רצון משותף של השניים, עד לשלב בו זיהה הנאשם את א' וחדל את המגע. לעניין זה השיבה א': **"שקר וכזב, פשוט שקרים, אין לו כבר איך לצאת מזה, הוא פשוט ממציא סיפורים ברמה שהוא עוד יצא נסיך האביר על הסוס הלבן, אין פה שום עניין לבנאדם הזה, הוא מחבל, הוא נכנס לתוך אוהל שלא שלו מרצון שלו, הוא עבר שלוש, ארבע שכבות הגנה שלי כולל הגוף שלי, הוא חדר אותם, הוא חדר, בין אם זה היה פיזית ובין אם זה בפני, הוא חדר שלב אחר שלב בידיעה שמה שהוא עושה זה לא בסדר, הוא ידע מי אני, הוא ידע בדיוק לאן הוא דוחף את האצבעות שלו ואני יודעת מה היה שמה, אני יודעת איך אני הגבתי לו ואני יודעת הצרחות שלי בכל האוהלים שמה, בכל טבריה שיצאתי וצרחתי, זה לא צרחה של בחורה שאומרים לה "תעופי מפה יה אבלה", זה צרחה של בחורה שהבינה שאח של חבר שלה בילה עכשיו בתוך האוהל ודחף לה אצבעות ועבר את כל המחסומי הגנה שלה כולל האוהל, אתם יודעים מה? חמש מחסומי הגנה הוא עבר, חמש מחסומי הגנה הוא פעם אחר פעם בחר לשבור כשהיה לו אפשרות לצאת מהאוהל, כשהיה לו אפשרות להפסיק במכנס, כשהיה לו אפשרות להפסיק במכנסון והיה לו אפשרות להפסיק בבגד ים שלי, והיה לו אפשרות להפסיק שנייה לפני שהוא נכנס לתוך האיבר מין שלי, ופעם אחר פעם הוא לא הפסיק ובחר לבחור לפגוע בי"** (עמ' 159-160 לפרוטוקול).

ניתוח עדות א' ומהימנותה:

90. בעדותה בפנינו, ניכר היה כי א' מעידה מדם ליבה וניתן היה להתרשם כי העדות הייתה קשה לה. היא פרצה בבכי לא פעם והייתה נסערת ביותר. עדותה של א' הותירה עלי רושם אמין וחיובי, כעדות אמינה ואותנטית, אשר אותות האמת ניכרים בה. א' תיארה את הפגיעה בה באופן משכנע, אותנטי ומפורט, כפי שחווה אותה בחושיה, ללא הגזמה או הפללה. למרות המזג הסוער שלה, שאותו לא הסתירה, א' לא "התלהמה", לא נסחפה במהלך עדותה, והייתה זהירה בתשובותיה, תוך שניסתה למסור את העדות בצורה מדויקת ככל הניתן. אף תיאור המעשים שביצע בה הנאשם, אינו תיאור מוגזם או מוקצן, וניכר היה במהלך עדותה בפנינו, כי א' מנסה לתאר את הדברים כהווייתם. לעניין החשיבות שיש לתת להתנהלותו של מתלונן בעבירות מין מעל דוכן העדים כבר נקבע:

"במקרה כזה, מעצם טיבו, עוסקת העדות בנושא שהוא טראומטי ואינטימי כאחד, ולפיכך מתעורר לעתים קושי במתן עדות ברורה ורהוטה. בנסיבות כאלה הטון, אופן הדיבור, שפת הגוף וכל אותם גורמים שאינם שייכים ישירות לעולם התוכן - כל אלה מקבלים משקל חשוב עוד יותר" (ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419 (22.1.2004)).

91. התרשמתי כי א' מבקשת לציין את העובדות ולומר דברי אמת, אף אם אלו אינם מציגים אותה באופן חיובי. כך, ענתה א' בפתיחות ובכנות על שאלות ב"כ הנאשם בנוגע לחייה הפרטיים, כולל עובר לאירוע מושא כתב האישום, ובין היתר באשר לשימוש שלה באלכוהול וסמים וכן למערכת היחסים הסבוכה והסוערת בינה ובין מ'.

92. כאמור, חרף חקירה נגדית ארוכה, עמדה א' על גרסתה ולא מצאתי כל סתירה או טענה שאינה מתיישבת עם הגיונם של הדברים. בא כוח הנאשם טען בסיכומיו כי זיכרונה של א' נפגע כתוצאה משתיית האלכוהול המרובה והסמים שעישנה. הוא הפנה למספר נקודות (כמו השאלה מי התלווה אליה בעת שהלכה למתחם האוהלים של משפחת הנאשם), בטענה כי מתשובותיה בעדות עולה שהיא לא זכרה את מירב אירועי הערב. א' מסרה גרסה מפורטת באשר למה שהתרחש לאחר שהתעוררה מתוך כאב. גרסתה נמסרה מיד לאחר האירוע ונותרה עקבית וברורה. מרביתה נתמכת כיום גם בעדות הנאשם עצמו. כך שאין כל בסיס לקבוע כי בשלב זה של הלילה היא הייתה שתויה מידי או בעלת הכרה מעורפלת מכדי למסור דיווח אמת. מכל מקום גם אם נפלו אי דיוקים כלשהם או תהיות שונות נוכח גרסתה, הרי שאלו היו מינוריים בלבד ולא עסקו בליבת האירוע. לעניין זה אזכיר כי על פי ההלכה, המעוגנת בניסיון החיים, אין לצפות מקורבן עבירות מין לזכור בקפדנות את כל הפרטים הנוגעים לפגיעה שחוה. עמד על כך בית המשפט העליון בקבעו:

"ראשית, לא למותר הוא להזכיר את הגישה המושרשת לפיה, אין לצפות כי גרסתם של קורבנות לעבירות מין, תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית, וחסרת אי דיוקים (וראו ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (3.7.2007)). לפיכך, בבוא בית המשפט לבחון את מהימנות גרסתו של קורבן לעבירת מין, הוא יכול להסתפק "בגרעין האמת" שבה, ולעיתים אף "בגרעין הקשה" של הדברים (ע"פ 30/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.16))."

בענייננו, מסרה א' גרסה מלאה ומפורטת, תוך מתן הסברים ברורים ואמינים לכלל השאלות שהועלו בפניה, ככל שאלו עסקו ב"גרעין הקשה" של הדברים. עוד יש לזכור כי בניגוד לפער הקיצוני בין הגרסאות שמסרו א' והנאשם בחקירה, כאשר הנאשם כינה את א' "שקרנית" שוב ושוב לאחר שסיפרה כי הוא נגע בה, הרי שכיום, בעקבות גרסתו הכבושה של הנאשם, צומצמה יריעת המחלוקת, והוברר כי פרטים רבים שמסרה א' בהודעותיה ואשר הוכחו על ידי הנאשם, הם נכונים. בהינתן האמור, מצאתי כאמור לתת אמון מלא בגרסתה ולהעניק לה משקל מלא.

עוד יש לומר כי טענת ההגנה שלפיה א' ואב' היו במצב של ערפול "שהוביל לכך ששתיהן טעו בזוהות האדם הנמצא בסמוך אליהם" מה גם שהיו מנומנמות (סעיף 90 לסיכומי ההגנה), איננה משרתת את הגנת הנאשם ואף ממחישה את הפסול במעשיו של הנאשם, אשר ניצל סיטואציה זו.

93. בחקירתה הנגדית של א', הרחיב כאמור ב"כ הנאשם בשאלות רבות על אורחות חייה עובר לאירוע

מושא כתב האישום, בין היתר לעניין שימוש באלכוהול, ואירועים קודמים בהם התנהגה כביכול באופן "תיאטרלי", "מוחצן" או "קיצוני". על אירועים מעין אלו, כולל התנהלותה הנטענת של א' בחוף, קודם לאירוע במסגרתו נכנס הנאשם לאוהל, העידו גם עדי ההגנה אכ', ש', יע' ומ', אשר בין היתר תיארו את א' כ"שחקנית", "מחפשת תשומת לב", "עושה סצנות", "עוסקת בסרטים", "וולגארית" ועוד כהנה וכהנה דימויים. תיאורים אלה אינם מתיישבים עם האופן בו הצטיירה א' מעדויות חברותיה ודומה כי כוונת למטרה אחת - מסע ההכפשה, דה לגיטימציה והשחרת פני א' בלבד. כך או כך, היותו של אדם מוחצן, נוטה לעשות סצנות, או אף וולגרי, לא מלמדת על כך שהוא בודה דברים מליבו או מגזים בתיאור. מה גם שמגמה זו של הצגתה של א' כשקרנית וכמינפולטיבית שזורה לאורך כל החקירה, בעוד שהתברר מגרסתו המאוחרת של הנאשם כי מרבית הפרטים שסיפרה א' מהרגע הראשון בו התלוננה על מעשיו של הנאשם היו דברי אמת וכיום המחלוקת העיקרית בין גרסאותיהם נוגעת לשאלה האם מעשיו של הנאשם כללו גם אינוס.

94. מכל מקום, כלל עדי ההגנה, אשר אין מחלוקת כי איש מהם לא היה עד להתרחשויות שאירעו באוהל, הינם כולם בני משפחת הנאשם או מכריו וחבריו הקרובים. לעניין זה אישר אכ' כי הוא עובד במשך 20 שנה אצל משפחת הנאשם וכי יש לו חובת נאמנות לעבודה ולאביו של הנאשם (עמ' 500, ש' 18-27 לפרוטוקול). גם ש' העידה כי אביו של הנאשם הינו סוג של אבא חורג של גיסה (אכ') וכי כבר 12 שנה שהיא חלק מחבורה הכוללת את מ', והם מבליים יחד בימי חמישי ובחופשים (עמ' 507-508, ש' 2-30 לפרוטוקול). הן אכ' והן ש' הודו במסגרת חקירתם הנגדית כי היכרותם עם א' שטחית וכי הם לא הכירו אותה היטב (עמ' 502, ש' 12-15, עמ' 509, ש' 1 לפרוטוקול). אף יע' אישר במסגרת חקירתו הנגדית כי הוא חבר טוב של מ' ורוצה בטובת הנאשם ומשפחתו (עמ' 526-527, ש' 7-24 לפרוטוקול). בנוסף, הבהיר מ' בפתח חקירתו הנגדית כי חשוב לו להגן על אחיו הנאשם (עמ' 555, ש' 22 לפרוטוקול).

95. אשר לעדותו של מ', התרשמתי כי עיקרה היה ניסיון להשחיר את פניה של א', כאשר כבר בתחילת העדות תיאר מ' את א' כקולנית, כמי שנהגה להגיב לסיטואציות שונות באופן קיצוני ועושה "סצנות", דבר שהיה מתעצם ומחמיר כאשר הייתה שותה (עמ' 539, ש' 4-14 לפרוטוקול). כדוגמא להתנהגותה של א' ציין מ' כי בערב פסח, סמוך לפני האירוע, התקשרה א' לחבריו והתלוננה כי הרביץ לה (עמ' 539, ש' 19-20 לפרוטוקול). זאת, על אף שהוא מעולם לא נהג כלפיה באלימות ודווקא היא שהרביצה לו (עמ' 541 לפרוטוקול). לטענתו, א' הייתה חשדנית ואובססיבית לגביו וכי הוא זה שפעל לסיים את הקשר ביניהם (עמ' 542, ש' 15-19 לפרוטוקול).

96. כפי שעלה מן העדויות, יחסיהם של מ' וא' היו מורכבים, הם ניהלו מערכת יחסים סוערת, שידעה ירידות ועליות ואשר הגיעה לעיתים לצעקות ולדחיפות הדדיות, כולל באותו ערב בו נפגשו על החוף. דינמיקה זוגית בעייתית זו איננה מלמדת על כך שדבריה של א' אינם ראויים לאמון. מבין כל הפרטים שמסר מ' בעדותו, הפרט המשמעותי ביותר שממנו ניתן להסיק על מהימנותה של א' או על חוסר היכולת לסמוך על דבריה, הוא הטענה כי א' העלילה עליו, והתלוננה בפני חבריו על היותו אלים. דווקא נקודה חשובה זו לא הוטחה בפני א' כאשר נחקרה ע"י ב"כ הנאשם מעל דוכן העדים. בסיכומי טען בא כוח הנאשם כי ההגנה צמצמה ככל הניתן את שאלותיה בשל התנגדויות חוזרות ונשנות של באת כוח המאשימה ונמנעה ככל הניתן משאלות שהיה בהן פוטנציאל לפגיעה ברגשותיה (סעיף 176 לסיכומים). אינני מקבלת הסבר זה. א' נחקרה ארוכות, הוצגו לה שאלות רבות מאד בנוגע לנושאים פריפריאליים, שהיה בהן כדי

להציגה באור שלילי ובהכרח גם לפגוע ברגשותיה (כמו הרגלי השתייה והעישון, התנהלותה "הוולגרית" ועוד). ההגנה לא נרתעה מלהעלות כל שאלה שלעמדתה הייתה רלוונטית להגנת הנאשם ולא נמנע ממנה לעשות כן. לא יעלה על הדעת שדווקא נקודה משמעותית, המלמדת באופן ספציפי על נכונותה של א' לשקר ולהעליל עלילות שווא, לא עלתה בחקירתה הנגדית רק מן הטעם שצוין בסיכומים. בהעדר הסבר מניח את הדעת להימנעות מחקירתה של א' בסוגיה זו - הדבר פועל לרעת ההגנה, (ע"פ 5606/10 **בוניפד נ' מדינת ישראל** (19.12.2012), ומבסס את המסקנה כי מדובר בתזה שצצה בשלב מאוחר יותר של המשפט. הדברים נכונים ביתר שאת, שעה שלפי גרסתו של מ' חלפו רק ימים ספורים מאז העלילה א' עליו עלילת שווא ובטרם פעלה באורח דומה כלפי אחיו.

97. הטענה כי מ' הרים יד על נשים עלתה בהודעות ששלחה א' למ' לאחר הריב. בחקירתו הנגדית התבקש מ' להסביר כצד מתיישבת טענתו שמדובר בעלילה עם תגובותיו להודעות ששלחה לו א' לאחר הריב:

"ב"כ המאשימה: ... אני קראתי את כל ההתכתבויות ביניכם, שזה

התכתבויות מאוד מאוד, התכתבות מאוד מאוד
ואני רואה שא' כועסת עליך בטירוף,
מרים ידיים על נשים, והיא
עלבון, או קיי. עכשיו
והיא כותבת לך אתה
ממש מטיחה בך עלבון אחרי
היא אומרת לך תעזוב אותי, אני לא רוצה להיות
איתך, לא רוצה לדבר איתך. אם אתה מרים ידיים
על נשים אני לא מעוניינת בך, היא כותבת לך
עשרות הודעות כאלה, ואתה בכל ההודעות האלה
לא אומר לה, וזה סמוך לאירוע של טבריה, נכון?
אתה אומר שזה היה סמוך.

העד, מ': **אני שומע מה שאת אומרת.**

ש: **אתה בכל ההתכתבויות האלה לא אומר לה**
"תקשיבי, זה לא נכון, מה פתאום? לא היו דברים
מעולם", ממש לא. אתה מנסה לפייס את
אתה מנסה לגרום לה להתקרב אליך, זה נכון
א'. **שאתה ניסית לפייס אותה אחרי האירוע הזה?"**
(עמ' 569 לפרוטוקול).

על תהיה זו לא היה למ' תשובה מניחה את הדעת.

98. עדותו של מ' הייתה מגמתית ומגוננת ומטרתה הייתה לסייע לאחיו, תוך שהוא שולל כל אחריות מצדו של הנאשם לאירוע וטוען כי לא עשה דבר שאינו בסדר (עמ' 556, ש' 1 לפרוטוקול). למעשה, והגם שאין כאמור מחלוקת כי הנאשם הוא שנכנס לאוהל והחל במגע המיני עם א', מ' בחר להטיל את האחריות והאשמה, דווקא על כתפיה של א'.

ת: היא זרמה איתו בסיטואציה, 40 דקות היא חושבת שזה מישו אחר, אחר כך היא התעוררה, הבינה שזה לא המישו שהיא חשבה שהיא איתו, מבחינתה עברתי פה משהו שלא רציתי לעבור. אני תכננתי להיות עם מ', בסופו של דבר שזה י' אבל יש לה חלק בסיטואציה. אם היא הייתה שנייה מסתכלת מה קורה פה, מה אני עושה, עם מי אני נמצאת, היא הייתה עולה על זה טיק טק.

ש: אז היא אשמה בסיטואציה?
ת: היא זרמה בסיטואציה, הוא התבלבל והיא התבלבלה, זה ברור הסיטואציה.
ש: היא אשמה בסיטואציה?
ת: מבחינתי?
ש: כן.

ת: אני רואה אותה, את א' שהיא צריכה להיות יותר בוגרת..."

(עמ' 610, ש' 3-15 לפרוטוקול).

99. כפי שהובהר לעיל, אף הנאשם עצמו איננו טוען כי המגע בינו ובין א' נמשך כ- 40 דקות, בהן היא שיתפה איתו פעולה. נוסף על כך, מ' עצמו מסר בעדותו כי א' הייתה כל כך שיכורה, עד שהוא חשש כי מאן דהוא ינצל את מצבה. והנה כאשר התברר ואין על כך מחלוקת, שאחיו נכנס לאוהל של א' ונגע בה בהיותה ישנה ושתויה ניסה מ' לשכנע כי האחריות לכך מוטלת על א'.

100. העדויות שהובאו מטעם עדי ההגנה באשר לאופייה של א', היו מוגזמות ומוטות. מכל מקום, לא מצאתי שיש באותן עדויות, אשר עסקו ברובן בעניינים צדדיים, כדי להשליך על מהימנותה של א'. כמפורט לעיל, מכל אותם סיפורים אשר הובאו מפי עדי ההגנה, לא ניתן להפנות ולו מקרה אחד משכנע המוכיח כי א' נהגה בעברה לשקר, לבדות דברים או להעליל עלילות שווא על אחרים.

101. עוד יש לומר ומעבר לדרוש כי אב' וס' שללו את הניסיון להציג את א' כאדם מוקצן ותיאטרלי. לעניין זה העידה אב':

"עו"ד שרון זלינגר: אז עוד פעם. אמרתי לך שמות של חלק מהאנשים ששוחחתי אתם, שוחחתי עם אנשים שהם מכרים

משותפים שלכן, והם מספרים לי על א' שהיא
תיאטרלי, די מוקצן בהתנהגות שלו. ואני
מהיכרות שלך את א', כפי שהעדת
היטב, האם זה נכון? האם זו הגדרה נכונה?
אדם די
שואל אותך
שאתן חברות טובות ואת מכירה אותה

אב': שהיא בנאדם מה?

עו"ד שרון זלינגר: תיאטרלי, מוקצן, קיצוני, צעקנית, נוהגת לקלל

הרבה? וכו' וכו' וכו',

אב': לא. א' היא בנאדם טובת לב, היא דואגת לאנשים

לעשות

שקרובים אליה וחשובים לה. והיא בנאדם שאוהבת
שמח ולהרים ולעשות אווירה וזאת מי שא',

ואנשים שציינת פה זה אנשים על סמים, מכורים,

מוכרי סמים ו...

...ואלה אנשים עם אינטרס" (עמ' 184, ש' 15-27
לפרוטוקול).

גם ס' הכחישה את הטענה כי א' היא מניפולטיבית:

"כבוד השופטת יפעת שטרית: השאלה היא אם היא בחורה אותנטית או

בתגובות שלה היא יכולה לשחק אותה,
ממד מניפולטיבי כזה?

ת: מניפולטיבית? אני לא מכירה את א'
כמניפולטיבית.

כב' השופטת א. הלמן: התגובות שלה גם אם הן מוחצנות, הן
אותנטיות? הן אמיתיות או שהיא עושה
בכאילו?

ת: אני מנסה לחשוב על איזה שהוא אירוע
אבל בכללי אני חושבת שהיא אני חושבת
שיש לה איזה שהיא קור מאוד יציב שגם
בא מהבית של ההורים שלה של מאוד
להיות קשובה לצרכים של האחר אם היא
לוחמת או שחקנית, אז היא לוחמת למען
הצדק זה מה שאני יודעת" (עמ' 263, ש' 21
29- לפרוטוקול).

102. כאמור, גם בהנחה שא' הינה בעלת אופי "מוחצן", ונוהגת לצרוך אלכוהול או סמים בחייה הפרטיים, אין

הדבר מלמד מיניה וביה על היותה אדם שקרן, הנוטה לטוות עלילות ומזימות, כפי שניסה הנאשם להציגה. מכל מקום, לא מצאתי כי יש בטענות השונות לעניין אופייה ה"מוחצן" של א' כדי להפחית כהוא זה מהאמון אותו מצאתי לתת בעדותה לעניין ההתרחשות באוהל בינה ובין הנאשם, כאשר גרסתה בכל הנוגע לאירוע זה הייתה, כאמור מהימנה, אותנטית ועקבית למן הרגע הראשון, ומרביתה אושרה בסופו של דבר על ידי הנאשם.

103. הנאשם ניסה להציע לתלונתה של א' הסברים שונים, החל מהצגתה כ"אשה דרמטית ומניפולטיבית", וכלה בטעמים הקשורים למערכת היחסים הסבוכה בינה ובין מ'. כבר במסגרת חקירתו הראשונה במשטרה מיום 30.3.21, העלה הנאשם את הטענה כי א' **"רוצה להתנקם בי או באחי"** (ש' 29 להודעה ת/48). במסגרת חקירתו מיום 8.4.21, כאשר נשאל מדוע א' תתלונן נגדו, השיב הנאשם: **"אני חושב שהיא בטוחה שאני מרעיל את מ' שלא יצא איתה... אובססיבית עליו רוצה ממנו צומת לב רוצה להיכנס למשפחה שלנו. היא רוצה להתנקם בי כי אני מרעיל את אחי שלא יצא איתה"** (ש' 49-52 להודעה ת/18). אף במסגרת העימות בינו ובין א', טען הנאשם כנגד א' כי היא **"שקרנית. יש לך בעיה, הוא לא רוצה אותך אז את באה אלי.. להתנקם בו דרכי"** (עמ' 32 ש' 7-8 לתמלול העימות ת/16).

104. בעדותו מעל דוכן העדים, לאחר שהנאשם שינה כאמור את גרסתו באשר להתרחשויות שאירעו באוהל, רמז הנאשם כי מערכת היחסים בין א' ומ' היא שעומדת בבסיס התלונה נגדו: **"אני לא רוצה להכפיש אותה או משהו כזה אבל אם אני אראה לך הודעות שהיא שולחת למ' כל מי שנמצא פה באולם היא תהרוג את כולם בשביל להיות את מ', אובססיבית אליו ברמה גבוהה, אני יכול לתת 10 סיבות 20 סיבות למה היא מתנהגת ככה אני לא יודע"** (עמ' 331, ש' 1-5 לפרוטוקול).

105. בחקירתה הנגדית של א', העלה בפניה ב"כ הנאשם את הסברה כי היא אף הפצירה בנאשם שימשיך במעשיו כדי להתנקם במ' לאחר שזיהתה במי מדובר (אף שדומה כי הנאשם עצמו לא טען כי הייתה סיטואציה כזו במהלך אותו ערב):

"יכול להיות שברגע שזיהית את י' ואחרי שהוא נרתע, הוא זה שנרתע מלגעת בך כי הוא זיהה שאת חברה של אחיו את המשכת להפציר בו לנסות לקיים איתך מגע מיני כדי להתנקם באחיו מ'? וכמו שראינו שהבטחת שתעשי בהודעת SMS ששלחת לו כמה ימים קודם". (עמ' 170, ש' 12-15 לפרוטוקול).

בהמשך הטיח הסנגור בפני א' את האפשרות כי היא בחרה להפליל את הנאשם מכיוון שפחדה כי מ' עלול לעזוב אותה, באם יגלה לו הנאשם על המגע המיני שהתרחש בין השניים:

"ש. ... היית וכנראה עוד, עדיין, עודך אובססיבית למ' גרמה לך אחרי שהבנת את הטעות

שהתרחשה שהייתה טעות כנה ואמיתית גרמה לך באותו הרגע מן פחד שאת עלולה לאבד אותו לצאת לרוץ אליו ולספר לו ולעליל על אחיו כדי שלא יהיה מצב שמ' בטעות, בטעות, בטעות ייפרד ממך או יעזוב אותך אם הוא ישמע את הסיפור האמיתי שי' מספר לך, שי' יספר לו. מה, מה ל... זה?" (עמ' 172, ש' 17-20 לפרוטוקול).

א' שללה את האפשרות ואף הסבירה כי לא ציפתה שהתלונה כנגד הנאשם תזכה אותה במחמאות או תחזק את הקשר שלה עם מ':

"אין בעיה, אז גם אם זה טעות, אם אני כל כך אובססיבית אליו אני לא אוותר על זה ואני לא אעשה את כל זה, וההיפך דווקא כי אני לא אובססיבית ודווקא כי אני אוהבת את עצמי קצת יותר אז זה אומר שבאתי והגשתי את התלונה הזאתי וצעקתי והגבתי איך שהגבתי, למרות שידעתי שזה יעלה לי מול מ', אוקי? לא חשבתי שאני אתבע את אח שלו על האונס שהוא עשה לי שאני אלחם על הצדק שלי ואני אקבל עכשיו בקלאוות וחיבוקים ממשפחת י". (עמ' 172 שורה 28 ואילך).

106. הניסיון לטעון כי א' מעלילה על הנאשם וטופלת עליו אשמה כה חמורה רק בכדי לזכות שוב בליבו של אחיו ולהשיג את מטרתה להינשא לו לא הוכחה והיא חסרת כל היגיון, כפי שהשיבה א' בעדותה. ברי, כי הגשת התלונה כנגד הנאשם יצרה מתיחות בין א' למ', (הגם שהם נפגשו פעם נוספת לאחר האירוע), ולא נתנה לה שום נקודת זכות בקרב בני משפחתו. הטענה כאילו א' הפלילה אותו מחשש שמ' יעזוב אותה אם ידע על המגע המיני שהתקיים ב"הסכמה" או ב"טעות" בין השניים, איננה עולה בקנה אחד עם ניסיון החיים או השכל הישר, שכן ההיגיון אומר שדווקא תלונתה של א' כנגד הנאשם- אחיו האהוב של מ', בגין ביצוע עבירת מין חמורה, היא שתקשה מאוד על המשך מערכת היחסים בין השניים, כפי שאכן אירע בפועל.

107. גם התזה כי א' מיהרה לספר מה קרה באוהל למ' לפני שאחיו יגיע ויספר את גרסתו איננה מתיישבת עם המציאות, שהרי גם הנאשם מודה כי נכנס לאוהל באישון לילה מבלי שהוזמן על ידי א', ונגע בה בעת שישנה. א' עצמה מודה כי טעתה בתחילה לחשוב שמדובר במ', ולכן לא צעקה ולא הזיזה מעליה את הנאשם. לא ברור כיצד העובדה שהיא זו שסיפרה למ' את מה שהתרחש לפני ששמע על כך מהנאשם יכולה הייתה לקדם את רצונה לחדש את הקשר עם מ'. הדברים נכונים ביתר שאת נוכח עדותו של מ', שלפיה הדברים הראשונים שיצאו מפיה של א' כאשר הגיעה אליו נסערת היו "אני לא מאמינה, חשבתי שזה אתה" (עמ' 548 לפרוטוקול). כלומר, א' לא ניסתה להסתיר ממ' שבתחילה סברה כי מי שנוגע בה הוא חברה לשעבר ורק בהמשך התבררה לה זהותו של הפוגע.

יתירה מכך, דומה כי גם א' הבינה מיד שהתלונה כנגד הנאשם תביא לפגיעה קשה במערכת היחסים העתידית בינה ובין מ', כאשר כבר בעימות בין השניים, אשר התקיים ביום 5.4.21, הטיחה בנאשם: "אתה יודע שאני ומ' דיברנו על חתונה יא חתיכת מטומטם... הרסת לי את החיים, הרסת לאח שלך את החיים... הרסת למ' "

את החיים (עמ' 30, ש' 28-36 לתמלול העימות). עולה אם כן כי כבר בשלב מוקדם ביותר, הבינה א' כי התלונה הרסנית למערכת היחסים בינה ובין מ' ולעתידם המשותף, וחרף האמור עמדה באופן מלא מאחורי גרסתה באשר למעשיו של הנאשם.

108. כפי שניתן לראות, לא הוצג בפנינו כל טעם ממשי ומשכנע ממנו ניתן ללמוד מה האינטרס של א' להפליל את הנאשם, כאשר אין מחלוקת כי בין השניים קיימת היכרות שטחית בלבד וכי מדובר באחיו של מי שהיה עד לאותו יום בן זוגה, ובפרט לאור הטענה כי א' שאפה לחדש את הקשר עם מ'. דומה כי טענות אלו של הנאשם התאימו לגרסתו הראשונה, עליה עמד עד לשלב המענה לכתב האישום, כי לא התקיים כל מגע בינו ובין א' באוהל. אלא שכיום, כאשר הנאשם מודה כי נכנס לאוהל החשוך בשעת לילה מאוחרת, ויזם את המגע המיני עם א', אין עוד בסיס ממשי לטענה כי א' טוותה בליבה, מיד עם התרחשות האירוע, תכנית זדונית להפליל את הנאשם, על מנת לפגוע במ' או לקבל את תשומת ליבו.

109. לאור המפורט לעיל, אני סבורה כי יש לאמץ את גרסתה של א', אשר הותירה עלי רושם חיובי במלואה, לרבות גרסתה כי מעשיו של הנאשם העירו אותה משנתה, וכי היא לא שיתפה עמו פעולה בכל צורה, הגם שסברה בטעות כי מי שנצמד אליה באוהל באמצע הלילה הוא מי שהיה בן זוגה עד לאותו מועד. כך גם יש לקבל כמהימנה את עדותה, שלפיה, הנאשם החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה והכאיב לה, כל זאת על אף שבמהלך האירוע דרשה ממנו לחדול, תוך שהיא קוראת בשמו של מ'.

110. כידוע, על פי ההלכה הפסוקה, מוסמך בית המשפט להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה של מתלונן (מכוח סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971), גם בהעדר תוספת ראייתית לעדות, ובלבד שינמק מה הביא אותו להסתפק בעדות זו. בעשותו כן **"בית המשפט נדרש להנמקה שתתמודד באופן ראוי, הוגן וממצה, עם כל קושי שעלול לעורר מתן האמון בעדותו היחידה של הנפגע"** (ע"פ 1965/14 אילני נ' מדינת ישראל (17.8.2016)).

111. בענייננו נוסף להתרשמותי החיובית מעדותה של א', אשר ניתן כאמור לבסס עליה ממצאים גם אם היה מדובר בעדות יחידה, הרי שקיימים חיזוקים משמעותיים התומכים בה, מכוחם ניתן ללמוד על אותנטיות הגרסה שמסרה ועל האמון שיש לתת בה. לעניין זה ניתן להפנות להתנהלותה הנסערת ולסערת הנפש בה הייתה מצויה א' מיד לאחר יציאתה מהאוהל, כפי שהיא נלמדת מעדויות העדים ויתר הראיות, לעובדה כי עמדה באופן מיידי על גרסתה לפיה הנאשם החדיר אצבעותיו לאיבר מינה ללא הסכמתה, ולגרסת הנאשם עצמו, אשר איננה ראויה לכל אמון, כפי שיובהר בהמשך.

החיזוקים לעדות א' והראיות התומכות בה:

התנהלות א' לאחר האירוע:

112. בכל הנוגע להתנהלותה של א' לאחר שזיהתה את הנאשם ויציאתה מהאוהל העידה א': **"פשוט התחלתי לרוץ, התחלתי לרוץ, ואני רצה ורצה ומתחילה לאוהלים שלהם שמה ומתחילה לצרוח: "איפה מ'? איפה מ'?", ואז הם אומרים לי, ואז אנשים מתחילים לצאת עלי "מה יש לך? מה את צועקת?", אמרתי לו: "אח שלו דחף לי אצבעות, אח שלו דחף לי אצבעות, אח שלו דחף לי**

אצבעות", ואז הם אומרים לי: "לכי מפה יה משוגעת מה את צועקת?", ואני אומרת להם: "איפה מ' איפה מ' תביאו לי את מ' עכשיו, איפה הוא?", ואז אני רואה את הרכב של מ' מונע ויושב בתוך האוהל ואז התחלתי לדפוק לו לתוך האוטו ולצעוק לו "קום, קום, אח שלך דחף לי אצבעות, אח שלך דחף לי אצבעות", ואז הוא יוצא כי הוא לא מבין כי הוא קם משינה, אמרתי לו: "אח שלך י' דחף לי אצבעות", ואז הוא מתחיל להתווכח איתי מכניס אותי לאוטו ואז הוא נוסע איתי כאילו לכיוון האוהלים שלנו, והוא יורד, איכשהו בכניסה לאוהל י' בדיוק יוצא, י' כל הזמן הזה עדיין באוהל שלנו, כשאמרנו לו: "זוז לך מפה", אב' אמרה לו: "זוז לך מפה", הוא אמר: "עזבו אותי תנו לי לישון, אני עייף". כאילו זה התשובה שלו הייתה, "עזבו אותי אני עייף תנו לי לישון", הוא המשיך להישאר באוהל אחרי שאני יצאתי ואחרי שאב' אומרת לו לצאת, "תצא מפה, מה אתה עושה פה?", הוא המשיך להישאר באוהל" (עמ' 18, ש' 5-20 לפרוטוקול).

א' הוסיפה ותיארה כיצד הגיבה כשהיא כולה נסערת: "הודעתי, אני צרחתי בכל החוף, צרחתי כמו משוגעת, צרחתי כאילו החיים שלי תלויים בזה, צרחתי וצרחתי ואני ממש זוכרת את המשפט הזה, אני לא מאמינה שנכנסתי לסטטיסטיקה, אני לא מאמינה שבמקום שהייתי עם שתי חברות בתוך האוהל נכנס אלי ככה מחבל" (עמ' 18, ש' 22-25 לפרוטוקול). כן הוסיפה: "דבר ראשון צרחתי, צרחתי והרבצתי שמה ... הרבצתי לרכבים, נשכבתי על הרצפה, בכיתי, התחלתי להרביץ לעצמי, אחרי שצעקתי לכולם וכולם ידעו שיש דבר כזה בחוף אז סוג של נכנסתי קצת ל-, סוג של הרפתי, סוג של, לא יודעת איבדתי את זה לגמרי כבר, נתתי לפחד להשתלט עלי, עד אז לא יכולתי לתת לפחד להשתלט כי הייתי, הייתי צריכה לצעוק, הייתי צריכה לעשות משהו, מישהו נגע בי ומישהו נכנס אלי ו-, ולמקום הכי אינטימי שלי באוהל אז הייתי חייבת להודיע למישהו שיעשו משהו, אנשים ניסו להתקרב אלי, ניסו להביא לי מים, ניסו להביא לי לאכול, לא הסכמתי" (עמ' 19, ש' 13-20 לפרוטוקול).

113. על מצבה הנסער של א' מיד לאחר האירוע ניתן ללמוד מעדותה של אב', אשר סיפרה על מה שהמתרחש באוהל לאחר שהתעוררה: "התחלתי להתעורר ושמעתי, וראיתי את א', התחלתי להתעורר פקחתי את העיניים וראיתי מישהו לשמאלי, ששכב בדיוק ביני ובין א', וברגע הראשון חשבתי שזה מ', כיוון ש' מאוד דומה לאחיו, ואז שמעתי, ואז ראיתי את א' מתרוממת ויושבת, ושמעתי אותה אומרת, מ' תזוז זאת אב'. ואז שמעתי זה י' זה י' זה י', התעוררתי וגם התיישבתי, א' התחילה לצעוק לי תביאי לי אור תביאי לי פנס, מהר מהר, חיפשתי פנס, מצאתי את הטלפון שלי, הבאתי לה את הטלפון שלי, ואז היא התחילה לצעוק לי אני צריכה גרב, מצאתי את הגרב שהיא חיפשה, הבאתי לה את הגרב, התיישבתי וא' יצאה מהאוהל... הלכתי לחפש את א', מצאתי אותה כעבור כמה דקות, בוכה וצועקת הוא הכניס לי אצבעות, הוא הכניס לי אצבעות, אני לא מאמינה שאני חלק מהסטטיסטיקה. ומשם כל האנשים שהיו סביבנו שישנו באוהלים התעוררו, הקיפו אותנו, ניסו להבין מה קורה, היו הרבה שאלות, הרבה אנשים. אני הייתי ליד א' ניסיתי להרגיע אותה, אני בעצמי עוד לא עיקלתי מה בדיוק חווינו ועברנו. הגיע איש ביטחון מהחוף, הוא דיבר עם א' ניסה להרגיע אותה ואז הגיעה נידת, נכנסנו לניידת וא' סיפרה להם, מי נגע בה, מה קרה פה והם הלכו ועצרו את י'" (עמ' 179, ש' 5-25 לפרוטוקול).

114. גם ס' העידה על מצבה הנפשי הקשה של א' כאשר התעוררה משנתה: "קמתי לצעקות. זה היה נורא נורא מבלבל שוב גם לא הרגשתי טוב וזה היה בתוך בועה כזה וגם זה דברים שאת לא מצפה אני כאילו לא יודעת איך לתאר ולהסביר את החוויה זה מזעזע, בקיצור לא משנה נרדמתי, ואז באמצע הלילה שמעתי צרחות והתעוררתי... ואז יצאנו החוצה וא' הייתה הסטרית והיא צרחה כל מני דברים ויצאתי מהאוהל ואז מ' היה שם והסתכלתי עליו כאילו . מהצעקות ומההיסטריה הבנתי שקרה משהו... א' הייתה היסטריית ברמות... ואז אני שומעת אותה צורחת ומתעצבנת... אני לא מאמינה, משהו עם סטטיסטיקה, איך אני הגעתי להיות חלק מסטטיסטיקה וכאילו דברים, דברים הזויים, וצרחות ועצבים ואיך זה קרה לי? אני לא מאמינה זה לא אמיתי... היא אמרה דחפו לי אצבעות, והוא נגע בי והוא היה שם וכל מיני דברים כאלה שבעיקר זה היה איך אני חלק מסטטיסטיקה והוא דחף לי אצבעות ואני לא אשתוק על זה ואני רוצה לעשות עם זה משהו שידעו" (עמ' 258-260 לפרוטוקול). לשאלת ב"כ המאשימה האם התנהגות זו מאפיינת את א', השיבה ס' "אני לא הכרתי את א' ככה בכלל" (עמ' 259, ש' 16 לפרוטוקול).

115. עדים נוספים ששהו בחוף, אשר להם אין כל היכרות מוקדמת עם הנאשם או עם א' מסרו תיאור דומה של הדברים. כך למשל מר אלון ירון, המשמש מנהל משמרת בחופי הכנרת העיד: "שמעתי מהמשרד צווחות, המולה וצווחות, וכאוס כזה, מהר יצאתי החוצה, על יד המבנים של ההנהלה יש שירותים ומקלחות, ניגשתי לשם ראיתי שם צעקות ובחורה התיישבה על איזה אבן בהיסטריה, צועקת נכנסתי לסטטיסטיקה, הייתה בהיסטריה גמורה, היא הייתה מפורקת לגמרי, היא נשכבה על הארץ, שתי חברות שלה אוחזות בה וזה היה כאוס מוחלט מצדה, שבורה לגמרי, התחלתי לתחקר את החפירות, אתה אי אפשר היה לדבר, אחת החברות תפסה אותה, הושיבה אותה על אבן, תחקרתי את החברות שלה מה קרה כדי שנדע איך לטפל באירוע, אז החברות שלה אמרו לי שהאח של האקס פגע מינית בבחורה, מיד הזמנתי משטרה ואמבולנס שיתנו לה איזה זריקת הרגעה היא הייתה גמורה לגמרי, שבורה לרסיסים, צעקות, אי אפשר לתאר איך היא הרגישה" (עמ' 301, ש' 21-32 לפרוטוקול).

גם מר יקיר שובה, אשר שימש כחובש בתחנת הצלה בחוף ביום האירוע, סיפר על ההתרחשויות בבוקר האירוע ועל מצבה הנסער ביותר של א': "בסביבות השעה 5 שמעתי צעקות, הייתי במרפאה שלי ושמעתי צעקות, איזה 200 מטר ממני, ניגשתי לשם ראיתי בחורה, ראיתי עוד גבר, ראיתי שעוד לפני שראיתי אותם שמעתי שהיא צועקת... שמעתי את הצעקות, שמעתי את אותה בחורה אומרת הוא נכנס לי לאוהל, הוא דחף לי אצבעות, כל מיני צעקות כאלה, היא גם הייתה מאד נסערת, היא הייתה בוכה ככה, ראיתי גבר שמנסה כזה להרגיע אותה ואחרי כמה דקות כאילו ראיתי שהוא מנסה להרגיע אותה, ראיתי שחברות שלה מצטרפות נהייתה המולה כזאת כי הרבה אנשים הגיעו, מה שעשיתי למעשה זה בידדתי אותה, זאת אומרת יצרתי איזשהו חצץ בין כל המסוכנים לבינה ובהמשך הוזמנה גם משטרה, אני הייתי שם כדי לשמוע אותה ולא עשיתי מעבר לזה, זאת אומרת לא טיפלתי באופן פיזי" (עמ' 304, ש' 17-30 לפרוטוקול). בכל הנוגע למצבה של א' הוסיף: "היא הייתה נסערת מאד, היא בכתה, היא צרחה את הדברים האלו שוב ושוב זה לא פעם אחת שהיא אמרה את זה, זה בגדול מה שהיא אמרה... היא אמרה שזה אח של משהו שקרוב אליה והיא אמרה הוא נכנס לי לאוהל, הוא דחף לי אצבעות, אני לא מאמינה ודברים כאלה והיא חזרה על זה... כן, היא אמרה שהיא בדיוק ישנה וזה העיר אותה (עמ' 304, ש' 17-30 לפרוטוקול).

305, ש' 1-9 לפרוטוקול). לשאלת הסנגור השיב מר שובה כי לא שמע את א' אומרת "התבלבלתי". בחקירתו הנגדית חזר והדגיש מר שובה, שהוא כאמור חובש בהכשרתו, את התרשמותו ממצבה הקשה של א': **"ואני אוסיף היא הייתה מאד נסערת זה היה נראה באמת כאילו הנפש שלה מתרסקת לרסיסים"** (עמ' 307, ש' 4-5 לפרוטוקול).

116. מצבה של א' היה כה נסער עד שהיא לא שוחחה בעצמה עם המשל"ט. יחד עם זאת, ברקע הדיווח הטלפוני (דיסק תיעוד השיחה למוקד 100 של המשטרה (ת/20)), ניתן לשמוע קולות בכי וזעקות. א' אישרה הן בפני חוקרי המשטרה (ת/21) והן בעדותה כי המדובר בקולה. לדבריה: **"זה הצרחות מאחורה של החיה הפצועה זה שלי, זה שלי. בכי של מישהי שדחפו לה אצבעות"** (עמ' 21, ש' 21-22 לפרוטוקול).

117. כאמור, א' המזועזעת ציינה מיד פעם אחר פעם כי נפגעה מינית, על ידי החדרת אצבעות לאיבר מינה. גרסתה הראשונית, כמו גם מצבה הנפשי מתועדים בדו"חות שערכו השוטרים שהגיעו לזירה.

מדו"ח פעולה אותו ערך רס' מוחמד ג'נאדי ביום האירוע (ת/63), עולה כי עם הגעתו לחוף הוא הבחין בא', כשהיא בוכייה ולידה 2 חברותיה. א' פרטה בפניו את גרסתה, ממש כפי שהובאה גם בחקירותיה ובעדותה. לפי גרסתה, סמוך לאחר האירוע, בזמן שישנה באוהל עם שתי חברותיה, הרגישה כי מישהו נצמד אליה, נוגע לה במקומות צנועים ודוחף לה אצבעות. א' הוסיפה כי חשבה שמדובר בחבר שלה מ', אך לאחר שהרגישה קור ברגליים והתעוררה, ראתה כי מדובר בנאשם, אשר בשלב זה חיבק את חברתה אב'. היא התחילה לצעוק והוא ברח מהמקום.

מעדותו מעל דוכן העדים עלה כי העד איננו זוכר את פרטי האירוע, מעבר למה שנרשם בדו"ח, אך הוא אישר כי תיעד כראוי את מה שקרה בדו"ח הפעולה שלו. לדבריו, הדו"ח נכתב מיד לאחר האירוע, עם הגעתו לתחנת המשטרה מתוך זכרונו (עמ' 253, ש' 12-13).

מדו"ח הפעולה אותו ערך סמ"ר עותמאן סלאמנה (ת/64), שהגיע לזירה יחד עם רס' ג'נאדי, עולה כי ביום האירוע התקבל דיווח על ניסיון לאונס. עם הגעתו למקום הבחין העד בשתי בנות מחבקות בחורה אשר ישבה ובכתה. שותפו, רס' ג'נאדי שוחח עם הבחורה במשך מספר דקות ולאחר בירור הפרטים מסר לו כי מדובר בקורבן. הקורבן הצביעה לכיוון החשוד, ועותמאן נשאר עימה בניידת בזמן ששותפו הלך לאתר את החשוד.

בעדותו מעל דוכן העדים הבהיר העד כי דו"ח זה נכתב על ידו כבר ביום האירוע, אך נחתם במערכת רק ביום 7.4.21. בדו"ח שערך עותמאן לא נרשם דבר שנאמר מפיה של א', בזמן שהוא נשאר איתה ועם חברתה בניידת. העד הסביר כי א' הייתה נסערת, אולם לא זכר כי אמרה לו משהו והוסיף כי לו הייתה אומרת משהו חשוב הוא היה מציין זאת בדו"ח (עמ' 281, ש' 14-16 לפרוטוקול).

118. בנוסף, ניתן ללמוד על מצבה הנפשי הירוד של א', מתיעוד רפואי שהוגש בעניינה, מיום האירוע ובסמיכות אליו. בפני העובדת הסוציאלית, הגב' רוחמה כהן, שפגשה את א' בשעת אחר צהריים במרכז טנ"א,

תיארה א' תחושה של חוסר אונים וזעם, וסיפרה כי שמחת החיים שלה נכבתה ברגע, (ת/71). מצבה של א' התדרדר בעקבות האירוע וביום 8.4.21 היא הופנתה לחדר המיון. במסמך ההפניה למיון (ת/76), נרשמה ההיסטוריה הרפואית כדלקמן: ביום 4.4.21 פנתה א' למרפאה לקראת העימות עם הנאשם וביקשה תרופות הרגעה בשל מצבה הנפשי הקשה. בתאריך 7.4.21, לאחר העימות עם הנאשם, נרשם כי היא נמצאת **"בחרדה קשה כאבי גפיים ולסת. לא מפסיקה לפחוד ולבכות"**, וביום 8.4.21 הופנתה א' למיון פסיכיאטרי בשל **"התדרדרות במצבה הנפשי"**. ואכן ביום 8.4.21 התקבלה א' בחדר המיון של המרכז לבריאות הנפש באר יעקב, שם (ת/77) שם נרשם כי התלוננה אודות **"מצבה הנפשי כולל חרדה, אי שקט, חוסר שינה, איבדה את העצמאות שלה"**. בבדיקתה נמצאו פצעים בשפתייה, בעיקר בשפה העליונה, כתוצאה מנשיכת השפתיים. כן אובחנו אפקטים חרדתיים. ניכר כי א' לא הגזימה בבדיקה, תיארה את שחוותיה ואת הקשיים מהם היא סובלת ושחררה עם המלצות לטיפול תרופתי והפניה לטיפול פסיכולוגי.

119. הוריה של א' תיארו בהודעותיהם במשטרה (ת/82 ות/83) שהוגשו בהסכמה את מצבה של א', כאשר הגיעה הביתה וכן את האופן בו היא חווה את הדברים מאז ועד מועד גביית ההודעות (5.4.21). עוד מסרה האם כי דאגה להפנות את א' לטיפול פסיכולוגי בשל הקשיים מהם היא סובלת.

ההגנה הציגה סרטון בו נראית א' רוקדת ושרה באירוע חניה שנערך לקראת חתונתו של אחיה, במטרה לשכנע כי א' מעצימה את הפגיעה שנגרמה לה כשהיא טוענת שהיא סובלת עד היום מהטראומה שנגרמה לה עקב האירוע (סעיף 93 לסיכומים). מדובר בטענה שמוטב היה לולא הועלתה. יציאה לבילוי ושמחה במהלך אירוע משפחתי אינם שוללים טענה של נפגע עבירת מין או נפגע טראומה אחרת באשר לעוצמת הפגיעה וההשלכות קצרות וארוכות הטווח של פגיעה זו על חייו. מכל מקום, הראיות שהובאו בפנינו מעלות בבירור כי א' סבלה מקושי משמעותי וחרדות מיד בסמוך לאחר האירוע.

120. למעשה, מצבה הנפשי הקשה של א' מיד לאחר האירוע, משתקף גם מעדויות עדי ההגנה, שישנו בלילה הרלוונטי במתחם משפחתו של הנאשם. כבר במסגרת הודעותיו בתחנת המשטרה, סיפר מ' על מצבה הנסער של א', כאשר הגיעה והעירה אותו (הודעותיו ת/87 ו- ת/88). בין היתר מסר מ' בהודעתו מיום 4.4.21: **"אני מתעורר ורואה את א' בוכה ונסערת צוערת אח שלך אח שלך. צעקה תפסתי אותה ניסיתי להרגיע אותה היית ממש נסערת. הכנסתי אותה לאוטו ונסענו לכיוון האוהל שלה. כשהגענו עצרתי ליד. אני ירדתי ראשון א' ירדה כמה שניות לאחר מיכן. כשאני מגיע אני רואה את י' מחוץ לאוהל עם השמיכה עליו. לא שאלתי אותו מה קרה פשוט לקחתי אותו אמרתי לו תלך לשם תלך לשם הודף אותו לכיוון האוהלים שלהו איפה שהיינו. אני זוכר שא' ניסתה לתקוף את אחי צעקה כל מני דברים. באמת אני לא זוכר איזה מילים היא אמרה באמת רק התעוררתי משינה. ניסיתי להרגיע אותה היא לא נרגעה ויצאה גם עלי"** (ש' 48-53 להודעה).

בעדותו מעל דוכן העדים חזר מ' ותיאר את סערת הרגשות בה הייתה א' נתונה, כאשר תיאר כיצד ישן בתוך הרכב והתעורר לשמע דפיקות חזקות על החלון וצרחותיה. הוא העיד כי א' ניסתה לתקוף את הנאשם ובהמשך גם אותו, כאחוזת אמוק (עמ' 547-549 לפרוטוקול). גם עד ההגנה יע' תיאר בעדותו כי א' הייתה נסערת וצעקה **"הוא דחף לי הוא דחף לי"** (עמ' 521-522 לפרוטוקול).

121. הלכה פסוקה היא, שהמצב הנפשי של קרבן עבירת מין עשוי לשמש חיזוק ראייתי לגרסתו:

"הלכה היא כי ראיה על מצבו הפיזי והנפשי של קורבן אונס היא ראיה עצמאית היכולה להיות חיזוק לגירסתו ואף למלא את דרישת הסיוע, שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירת מין על סמך עדות יחידה של קורבן העבירה... עוד נקבע בפסיקה כי תלונה מיידית בצורה נרעשת ופרועה ולעתים גם פרצי בכי יכולים להיות סיוע או חיזוק לדברי מתלוננת כעדה יחידה באשר לתקיפה מינית שנעשתה בה זמן קצר לפני כן" (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, נו(6) 205 (2002)).

122. במקרה שלפנינו קיימות ראיות למכביר, המעידות על מצבה הנפשי הקשה של א' מיד לאחר האירוע, מכוחן ניתן ללמוד כי מהרגע הראשון הייתה א' נתונה בסערת רגשות, זעקה וצרחת ללא הרף, בכתה והייתה בהיסטריה מוחלטת. דומה כי לעניין מצבה של א' ניתן לשוב ולהפנות לעדות יקיר שובה, עד ניטראלי שאין בינו ובין א' או הנאשם כל היכרות קודמת, אשר תיאר את מצבה של א' כמי ש"**הנפש שלה מתרסקת לרסיסים**".

מצבה של א' והזעזוע הנפשי העמוק בו הייתה שרויה באופן מידי לאחר יציאתה מהאוהל, מהווה אם כן חיזוק ראייתי משמעותי, ומכוחה ניתן ללמוד על האותנטיות ועל מהימנות גרסתה של א', כמו גם על עוצמת הפגיעה בה.

מיידיות התלונה ועמידת א' על גרסתה למן הרגע הראשון:

123. חיזוק נוסף למהימנות גרסתה של א', נעוץ בעובדה שא' עמדה על הגרסה לפיה הנאשם פגע בה מינית והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, באופן מידי וללא כל השתהות, שכפי שניתן ללמוד בבירור מעדויות כלל העדים הנזכרים לעיל. להבדיל מגרסתו המתפתחת של הנאשם, שהותאמה לראיות שנאספו כנגדו, כמעט כל העדים, לרבות עדי הגנה, מסרו כי מיד לאחר האירוע, ממש במילותיה הראשונות, זעקה א' כי "דחפו לה אצבעות" וכי היא "נכנסה לסטטיסטיקה" (של נפגעות עבירות המין).

אמרותיה של א' בתכופ לאחר שנפגעה עולות אף כדי "רס גסטה" ומשום כך קבילות לאמיתות תוכן מכוח החרג לכלל הפוסל עדות שמיעה, הקבוע בסעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (ראו ע"פ 5864/19 פלוני נ' מדינת ישראל (22.08.2021) ורע"פ 5964/17 פלוני נ' מדינת ישראל (12.12.2017)).

בנוסף, יש להפנות לתיאור המקרה כפי שנמסר על ידי א' לעובדת הסוציאלית במרכז טנ"א הגב' רוחמה כהן ולרופאה ד"ר נטליה וולקוב, כפי שנרשם על ידן ביום האירוע. עם קבלתה במרכז טנ"א מסרה א' גרסה התואמת את גרסתה מעל דוכן העדים, כאשר על פי המסמך (ת/71) היא: **"התעוררה לקראת 05 לפנות בוקר, זוכרת שהלכה לישון וכשהתעוררה הרגישה כאבים בנרתיק ואמרה 'מ' כואב לי' חשבה שזה חבר שלה. ביקשה שיביא לה גרבים, הסתובבה והתיישבה וראתה שי' אח של מ' התחכך באב'".** בהמשך

רצה לחבר שלה מ' וצעקה כי אחיו "דחף לה אצבעות".

כך גם במסגרת הדברים שמסרה לד"ר וולקוב (ת/70), תיארה א' את השתלשלות העניינים באותו אופן ממש שבו דיווחה עליהם בחקירתה ובבית המשפט. על פי מה שנרשם במסמך זה א' סיפרה כי היא: **"התעוררה עם כאבים בפות והבינה שמישהו מכניס יד לתוך הפות שלה. חשבה שזה חבר שלה וביקשה להפסיק. א' התעוררה וביקשה לחפש גרבים כי היה לה קר, גילתה שבאוהל היה י', אח של מ', גם הכניס יד לתוך הפות שלה, וגם עלה על אב"**.

124. צפייה בסרטון העימות אשר התקיים בין א' לבין הנאשם ביום 5.4.21, מותירה רושם חזק בדבר מהימנות הגרסה שמסרה א', שהייתה נתונה במהלכו בסערת רגשות קיצונית, אשר ניכר כי נבעה מהתרגשות אמיתית וכנה. בנוסף להתרשמות מרגשותיה העזים של א', ניתן לראות כי לכל אורך העימות, והגם שהנאשם השתלח בה במהלכו שוב ושוב בבוטות, וקרא לה שקרנית, גם כאשר תיארה פרטים שאינם מוכחשים כיום, עמדה א' בעקביות ומבלי להפריז בתיאורים על גרסתה, כפי שהוצגה מעל דוכן העדים. אותה גרסה שלפיה היא התעוררה בשל הכאבים שחשה באיבר מינה לאחר שהנאשם הכניס לשם את אצבעותיו בתנועת גריפה, כי חשבה שמדובר במ' וכי ביקשה ממנו (ממ') בקול רם לחדול ממעשיו (ראו עמ' 28-30 לתמלול העימות). כאמור, האוטנטיות של תגובותיה של א' במהלך העימות עולה גם מן האופן בו הגיבה כאשר נודע לה לראשונה במהלכו כי הנאשם שהה באוהל למעלה משעה (ולא מספר דקות, כפי שהניחה). כך גם הלחץ והמצוקה שבהם הייתה נתונה לקראת העימות ולאחריו, שבגינם נזקקה לטיפול תרופתי, מלמדים כי התנהגותה במהלך העימות לא הייתה "תיאטרלית" ומוגזמת כפי שניסתה ההגנה לציירה.

125. על פי הפסיקה **"דיווח מיידי של מתלוננת על כך שבוצעה בה עבירת מין אינו תנאי לקבלת גרסתה כמהימנה. אולם, יש בתגובה מיידיית כדי לספק משנה תמיכה למהימנות עדותה של המתלוננת"** (ע"פ 3998/17 פלוני נ' מדינת ישראל (22.3.2018)).

דברים אלו כוחם יפה אף למקרה שלפנינו. א' לא רק שמסרה את תלונתה באופן מיידי ו"בזמן אמת", אלא שכבר בשלב מוקדם זה היא עמדה באופן מדויק וסדור על הגרסה שמסרה מעל דוכן העדים, ובאמור יש לספק משנה תמיכה למהימנות עדותה.

חיזוק לעדותה של א' בעדותה של אב'

126. אב' לא חיזקה את עדותה של א' רק בהקשר לתיאור מצבה הנפשי אלא עדותה היא חיזוק משמעותי גם לתוכן גרסתה של א'. אב' מסרה תיאור דומה מאד לזה שהובא מפי א' בכל הקשור למה שהתרחש בתוך האוהל, מרגע שהתעוררה. היא הייתה עדה לחלק שבו חיפשה א' אחר הגרב, התקשתה למצוא גרביים בשל החשכה וביקשה לקבל עזרה בהארת האוהל. לפי עדותה: **"התחלתי להתעורר ושמעתי, וראיתי את א', התחלתי להתעורר פקחתי את העיניים וראיתי מישהו לשמאלי, ששכב בדיוק ביני ובין א', וברגע הראשון חשבתי שזה מ', כיוון שי' מאוד דומה לאחיו, ואז שמעתי, ואז ראיתי את א' מתרוממת ויושבת, ושמעתי אותה אומרת, מ' תזוז זאת אב'."** ואז שמעתי זה י' זה י' זה י'...

" (עמ' 178 לפרוטוקול). עדות זו מפריכה את התזה אותה ניסתה ההגנה להציג במהלך חקירתה של א', כביכול היא זיהתה את הנאשם עוד בשלב שהתחכך ונגע בה ואף עודדה אותו להמשיך. מעבר לכך שתזה זו לא הוכחה ולא הועלתה אף על ידי הנאשם עצמו, הרי ברור גם מגרסתו של הנאשם כי הוא הודיע "זה י", "זה י", רק לאחר שא' התריעה בפניו שהוא נוגע באב' וצעקה בשמו של מ'. משמע, כפי שהעידה אב', בזמן שא' חיפשה אחר הגרב, היא עדיין סברה שמדובר במ'.

127. אב' ישנה עם פניה לכיוון ס'. היא התעוררה לשמע בכיה של א' וחשה כי מישהו נצמד אליה מאחור. בעדותה תיארה התעוררות הדרגתית, כפי שיתואר בהמשך בהדרגה, אך לדבריה, בשלב כשלהו ראתה את הנאשם שוכב בינה לבין א', ואז הבינה כי הוא שזה שנצמד אליה וחיבק אותה.

בתגובה לטענה כי אב' סיפרה בחקירתה שהיא ראתה את א' בשלב כלשהו על הנאשם, (כפי העולה מדו"ח הפעולה של השוטר ג'נאדי), הסבירה אב':

"היא התרוממה ובגלל שהאוהל היה קטן והיה מאוד צפוף, אז יכול להיות שהיה פה פעולה של טיפוס כדי להתיישב וראיתי אותה סוג של מטפסת עליו כדי להתיישב, זה, זה מה שראיתי ו..." (עמ' 209 לפרוטוקול). אב' לא הכחישה כי אמרה שראתה את א' על הנאשם, אך חזרה וטענה כי הייתה מבולבלת. לגרסתה, בשום מקום לא טענה כי א' שכבה על הנאשם (עמ' 210 לפרוטוקול).

גם אם אב' אכן ראתה את א' בשלב כלשהו כשחלק מגופה על גופו של הנאשם, אין בכך כדי לפגום בעדותה של א' לגבי מה שקרה באוהל. באוהל שכבו בצפיפות רבה ארבעה אנשים מבוגרים. א' התרוממה בכדי לחפש גרביים כיוון שסבלה מקור, ויתכן שתוך כדי התרוממותה היא "טיפסה" מעל הנאשם. א' עצמה לא שללה את האפשרות שבמהלך האירועים באוהל היא הייתה בשלב כלשהו מעל הנאשם או שחלק מאבריה היו מעליו. על כל פנים לא מדובר בקושי היורד לשורשו של עניין, בהתחשב בגדר המחלוקת, כפי שצומצמה על ידי הנאשם לאחר הגשת כתב האישום.

עדויות של אב' מחזקת את עדותה של א' בכך שהיא משמיטה את הקרקע מתחת לטענתו של הנאשם כי הגיע לאוהל על פי הזמנתה, כפי שפורט לעיל. כך גם עדותה המהימנה, אליה אתייחס בהרחבה בהמשך, בנוגע למעשים שבוצעו בה, מתיישבת היטב עם עדותה של א' ועומדת בסתירה לגרסה שמסר הנאשם לאורך חקירתו, ובמידה מסויימת גם לגרסתו המאוחרת, שבאה לידי ביטוי במענה לאישום ובעדותו בבית המשפט.

גרסת הנאשם:

128. בניגוד גמור לגרסתה של א', הרי שגרסת הנאשם מעל דוכן העדים באשר לאירועים שהתרחשו באוהל, התגלתה כגרסה כבושה, מגמתית וחסרת סבירות, באופן שאינו מאפשר לתת בה כל אמון.

129. בכל הנוגע לאירועים בתוך האוהל, עמד הנאשם בדבקות בכל חקירותיו במשטרה, כמו גם במסגרת

העימותים בינו ובין א' ואב', על הטענה כי לא התקיים כל מגע באוהל בינו ובין מי מהן.

כבר בפתח חקירתו הראשונה מיום 30.3.21, ת/48 הכחיש הנאשם את החשדות נגדו, וטען כי לא התקיים כל מגע בינו ובין א' לאחר שנכנס לאוהל: **"באתי לשמה, נכנסתי לאוהל, נשכבתי רק, הנחתי את הראש, ראיתי שמה את אב', זה, היא ניסתה לפתות אותי, ניסתה היא, למשוך אותי אליה וברגע שהבנתי שזו א' ולא אב' קמתי ויצאתי ולא נגעתי בה, ולא עשיתי לה שום דבר. שום דבר ויש לי עדים שהייתה שמה חמש דקות וחזרתי. יש לי עשרה עדים ובדיוק חמש דקות הייתי שם. וגם אני יכול לתת את הטלפון שהיא התקשרה למשטרה והיא אומרת בעצמה, יש הקלטה שלה שהיא אומרת שלא נגעו בה, ואני לא יודע במי היא רוצה להתנקם. היא שיכורה, שיכורה לגמרי"** (עמ' 4 ש', 26-35 לתמלול ההודעה (ת/48)). כשנשאל על מצבן של א' ואב' כאשר נכנס לאוהל, טען הנאשם כי השתיים לא ישנו ואף סיפר כי שוחח עמן **"סתם דיבורים, לא משהו מיוחד"** (עמ' 5 ש', 12 לתמלול). הנאשם חזר בהמשך החקירה מספר פעמים על הטענה כי לא היה כל מגע בינו ובין א' או אב' בזמן שהותו באוהל וכי השתיים היו מודעות לכך שהוא נכנס אליו (ראו עמ' 7 ש', 7-8; עמ' 7 ש', 38-40 לתמלול).

בחקירתו השנייה מיום 1.4.21, במסגרתה סירב הנאשם לענות על מרבית השאלות אותן נשאל ושמר על זכות השתיקה, עמד הנאשם על טענתו כי לא היה כל מגע בינו ובין אב' או א', כאשר לדבריו: **"זה שהייתי באוהל זה עובדה זה רשום אבל לא נגעתי בהן"** (ש' 68 להודעה ת/4). בהמשך החקירה כאשר הוטחה בנאשם גרסתה של א' הוא כינה אותה בכינוי גנאי, תוך שטען כי היא "מסטולה" "שקרנית", "חולת נפש" וכיוצ"ב (ש' 103-114 להודעה).

גם בהודעתו השלישית, מיום 8.4.21, למעלה משבוע לאחר האירוע, הוסיף הנאשם לעמוד על גרסתו, לפיה לא התקיים כל מגע בינו ובין א' או אב'. הנאשם חזר וניסה לשכנע כי כאשר נכנס לאוהל א' ואב' היו ערות והוא אף שוחח איתן **"כמה דקות"** (עמ' 5 ש', 2-4 לתמלול החקירה (ת/18ג) וכן עמ' 6 שורה 24) או "מקשקשים" (עמ' 5 שורה 19). כן המשיך לכנות לאורך החקירה את א' בכינויים כגון **"חולת נפש"** (עמ' 5 ש', 28-31 לתמלול), **"אינה בריאה בנפשה"** (עמ' 6 ש', 2-4 לתמלול), **"סתם משוגעת"** (עמ' 10 ש', 14 לתמלול) וכיוצ"ב.

130. כאמור, גם במסגרת העימות בינו ובין א', עמד הנאשם על הגרסה כי לא היה כל מגע בין השניים וטען כי גרסתה הינה **"שקר מוחלט"** (עמ' 35 ש', 31 לתמלול העימות ת/16ג). הנאשם הכחיש כאמור כי היה מגע כלשהו בינו ובין א' באוהל, תוך שהטיח בה, בין היתר: **"מי יגע בך? חולת נפש"** (עמ' 54 ש', 27); **"מה עשיתי לך? לא עשיתי לך כלום"** (עמ' 56 ש', 9 לתמלול העימות); **"לא נגעתי בך את יודעת את זה שלא נגעתי בך"** (עמ' 57 ש', 13 לתמלול). במהלך העימות האשים הנאשם את א' כי היא **"שקרנית, רמאית וחולת נפש"** (עמ' 32 ש', 33-34 לתמלול), הטיח בה שוב ושוב עלבונות שונים וטען כי **"הפטיש שלה לדפוק אנשים... להרוס לאנשים את החיים"** (עמ' 54 ש', 1-2 לתמלול). בנוסף, עמד הנאשם על גרסתו כי כשנכנס לאוהל א' ואב' היו ערות וכי הם ישבו ודיברו (עמ' 45 ש', 19-26 לתמלול). עוד טען הנאשם בפני החוקר כי א' ואב' תיאמו ביניהן גרסאות שאחרת לא

ניתן להסביר את העובדה ששתיהן סיפרו כי א' חיפשה גרב.

131. גרסת הנאשם אם כן, לאורך כל הודעותיו במשטרה ובמסגרת העימות, הייתה כי כאשר נכנס לאוהל היו א' ואב' ערות, ובין השלושה התקיימה שיחה (משמע, הנאשם ידע בבירור את מיקומה של כל אחת מהן באוהל וגם הן ידעו לפי גרסה זו עם מי הן משוחחות). הנאשם שלל לחלוטין מגע מסוג כלשהו בינו ובין א' או אב' במהלך שהייתו באוהל וטען בתוקף כי טענותיהן הינן שקר מוחלט.

132. והנה, במענה לכתב האישום השתנתה גרסתו של הנאשם באשר לאירועים שאירעו באוהל באופן מוחלט. לראשונה טען הנאשם כי לאחר שנכנס לאוהל החשוך הוא שמע לחששים נצמד לצידו הימני של האוהל, שם ראה מוקדם יותר את אב' ונשכב בסמוך לא' (בסוברו שמדובר באב'). השניים החלו להתגפף ולגעת האחד בשנייה משך כשעה, כאשר במהלך זמן זה נגע הנאשם בגופה של א' על גבי תחתוניה והיא אף נשכבה על גופו. עוד טען, לראשונה, כי לאחר שזיהה את א' והבין את טעותם, חדל את המגע ביניהם וא' בתגובה התיישבה בסמוך לכניסה לאוהל. בהמשך פנתה א' אליו בשם "מ" וביקשה ממנו לחמם את גופה, ובתגובה, השיב לה הנאשם כי הוא לא מ'.

133. הנאשם שב על עיקרי גרסתו הכבושה בעדותו מעל דוכן העדים. בעדותו מסר כך :

"אני מתקרב לאוהל שלהן אני רואה שהאוהל פתוח מבפנים, אני לא נכנס, אני מכניס את הראש כזה ככה אני רואה שאנשים זזים, אני שומע לחששים הוא בא הוא בא... אני שומע לחששים, אני שומע תזוזות, אני נכנס שומע תזוזות, אני רואה שיש אנשים שיושבים, בהתחלה היה מישהו בצד שמאל חשבתי שזה גבר, בן דוד של א' אח של א', בדיעבד התברר שזה ס', לא יודע מי זה לא התייחסתי אליו, אני יודע שאב' בצד ימין, מי שנמצא באוהל אני לא זכור הוא קלט שאני נכנס הוא מרגיש שאני נכנס ואין לו בעיה עם זה והוא מזמין אותי ואין לו בעיה שאני בפנים והוא יודע שזה אני והיה 4 בבוקר אחרי אלכוהול הראש שלי מסוחרר, ראיתי שם איזה מקום שאפשר לשכב נזרקתי שם... נכנסתי נצמדתי לצד הימני של האוהל, אני עכשיו בראש שלי שוכב ככה, אני יודע שאב' נמצאת בצד ימין שלי, זה מה שאני יודע בראש" (עמ' 321-322 לפרוטוקול).

כפי שניתן לראות, הנאשם דבק בטענה כי היו דיבורים בעת שהוא נכנס לאוהל והבנות לא היו שקועות בשינה. יחד עם זאת, הנאשם שינה את גרסתו, לא טען עוד כי הוא שוחח איתן אלא שהיו לחששים ביניהן.

134. אשר למגע המיני בינו ובין א' העיד: **"אני נשכבתי שם בפינה, בהתחלה שמתי את הראש שם אני חושב שהתעפצתי שם 10-15 דקות לא יודע להגיד זמנים, נרדמתי, נמנמתי במהלך איכשהו של השהייה שלי שם שמתי יד, בראש שלי זה אב', שמתי יד על אב' בקטע של חיבה... היא שוכבת, אני שוכב מאחוריה בכלל שכבתי עם הראש ככה באתי להתכרבל, לא נצמדתי אליה שמתי עליה את היד... אני מרגיש תגובה ממנה שהיא עם הגוף שלה הולכת אחורה מתחככת בי ובאה להתכרבל אתי כזה וכאילו מרגישה שאני נוגע בה וכאילו בסדר אין שום, לא, וכל הזמן היא אומרת לי שששש כי יש עוד אנשים פה... התקרבותי אליה ככה שמתי עליה יד, היא נצמדתי אלי עם הגוף מתחככת בי, שמה עלי את הרגליים עם הרגליים שלה מתחככת לי עם הרגליים וזה,**

מתקרבת מתחככת בי וזה בסדר, ליטפתי אותה קצת, היא שולחת לי יד, מלטפת לי את הרגל והכל מאה אחוז מיליון אחוז אתי בתוך הסיטואציה היא מלטפת אותי אני מלטף אותה ככה אני מחבק אותה היא מכרבלת אותי עם הרגליים, עושה לי ככה עם הרגליים מתקרבת אלי מתחככת בי ככה היה אפילו נמנו ביחד כמה דקות... ואז אני מרגיש את חום הגוף שלה והיא מרגישה את חום הגוף שלי, מרגישים אחד את השני, אנחנו אחד עם השני בסיטואציה שנינו... אני נוגע בה, היא נוגעת לי בישבן באיזשהו שלב, אני נוגע בה ככה, הייתה לה פיג'מה גדולה הכנסתי לה את היד מתחת לפיג'מה אני נוגע לה קצת בישבן וזה איך שאני נוגע לה בישבן... אני מחבק אותה אנחנו קרובים היא התקרבה אלי עם הגוף שלה ואני נוגע לה עם יד ימין שלה אני מכניס לה את היד מתחת למכנסים נוגע בבד, אני מרגיש בד, לא נוגע בגוף שלה, אני מכניס לה את היד מתחת למכנסים ונוגע בבד, אני מרגיש בד, אני קצת מלטף אותה שם תוך כדי הוא מסתובבת אלי עם כל הגוף, היא רוכנת עלי ככה עם הרגל שלה, היא פותחת את הרוכסן של המכנסים היא באה לנשק אותי, כשהיא באה לנשק אותי אני בא ופותח את הידיים אני בא לנשק אותה אני קולט את הפרצוף שזה א', נופל לי השמיים על הראש, לוקח לי שתי שניות לקלוט שכאילו בואנה זה חברה של אחי מה קורה פה בכלל, אני לא יודע איך להתמודד עם הסיטואציה, נופל לי השמיים על הראש" (עמ' 322-323 לפרוטוקול).

135. כפי שניתן להיווכח, גרסתו של הנאשם מעל דוכן העדים שונה מהותית מהגרסה אותה מסר בפני חוקרי המשטרה ולמעשה אף סותרת אותה חזיתית. הנאשם עצמו מודה שגרסתו במשטרה הייתה גרסה שקרית, מאחר וכיום אין מחלוקת כי בניגוד לגרסתו במשטרה, שהה האשם באוהל במשך למעלה משעה ויזם את המגע המיני עם א', תוך שהוא, לגרסתו, נוגע בישבנה, מכניס את ידו מתחת למכנסיה ונוגע באיבר מינה מעל לתחתוניה.

136. גרסתו של הנאשם באשר להתרחשויות בתוך האוהל, כפי שנמסרה מעל דוכן העדים, מהווה אם כן אף היא עדות כבושה, הכוללת שינוי מהותי ביותר מהגרסה שמסר לחוקרי המשטרה. כפי שצוין קודם לכן, לעדות כבושה, אשר לא ניתן לה הסבר המניח את הדעת, משקל נמוך, והיא אף יכולה להוות חיזוק לראיות התביעה ולפגוע במהימנות מוסר הגרסה הכבושה. ניתן להיווכח כי גרסתו של הנאשם התפתחה בהתאם לראיות שהוטחו בו, ונוכח הערכתו שהגרסה המקורית איננה משכנעת ולא תזכה לאמון בית המשפט. הגרסה המפורטת והחדשה אף לא הוטחה במלואה בפני א' בעת שזו נחקרה בחקירה נגדית.

137. בעדותו ניסה הנאשם לתת הסברים לכבישת העדות ולמסירת הגרסה החדשה רק בשלב ניהול המשפט. אלא שהסבריו, כמו גם יתר חלקי עדותו אינם ראויים לאמון, כאשר עדותו בסוגיה זו הייתה מתחמקת, פתלתלה וחסרת סבירות.

תחילה טען הנאשם, בחקירתו הראשית כי החליט שלא לספר במשטרה את האמת על מה שאירע באוהל, בשל התנהלותו של החוקר: "בשלב שהבנתי שאין עם מי לדבר, בשלב שקלטתי שלא משנה מה אני אגיד לו הוא בשבילו הוא ראה אותי כאילו לא היה עם מי לדבר, לא בן אדם שמחפש את האמת, הוא הטיח בי דברים שלא עלו לי אפילו על הדימיון... חשבתי שהיא ממציא משהו שהוא כאילו, יש לי בראש אנשים מפילים על אנשים תיקים, אמרתי תשמע בן אדם בא לדפוק אותי אני לא מדבר, גם ראיתי את הפרצוף שלו הוא לא בא ילד בוא תספר לי מה קרה, כאילו אתה אנס זבל ואני הולך להלביש לך תיק אני

מכניס אותך חמש שנים לכלא, אמרתי הבן אדם הזה לא רוצה לשמוע את האמת בכלל, הוא עובד לפי השיטות שלו, אמרתי אני לא מדבר אתו בכלל, אין עם מי לדבר" (עמ' 327, ש' 5-33 לפרוטוקול).

138. אלא שצפייה בדיסק המתעד את חקירת הנאשם הראשונה מיום 30.3.21 (ת/48א), מלמדת כי חוקר המשטרה אלון כהן נהג בנאשם בכבוד, שאל לשלומם בפתיחת החקירה, סגר את החלון כאשר הנאשם התלונן שקר לו, ניהל את החקירה באופן ענייני, ולא ניתן להתרשם כי היה עוין כלפי הנאשם, באופן בו אדם סביר היה חושש כי "לא היה עם מי לדבר". ההיפך הוא הנכון, הנאשם פתח במונולוג בו תיאר את השתלשלות הדברים ולא בחל מלהעלות שקרים בוטים, כמו אמירה שיש לו עשרה עדים היכולים לאשר שהוא היה באוהל רק חמש דקות. לא ניתן לראות במהלך החקירה הראשונה כי הנאשם נרתע מלשתף את החוקר במה שקרה ובמחשבותיו אודות התלונה. הדברים נכונים אף ביחס לתיעוד יתר חקירותיו של הנאשם בימים 1.4.21 ו- 8.4.21, וכן לתיעוד העימותים בינו ובין א' ואב' מיום 5.4.21, מכולם ניתן להתרשם כי חוקרי המשטרה השונים נהגו בנאשם באופן מכובד וראוי. הנאשם לא נראה כלל כמי שמסתייג מלמסור גרסה. בעימותים הוא צועק ומרים קולו כנגד הדברים שמושמעים מפי א' ואב' ובחקירתו השלישית הוא פונה פעם אחר פעם לחוקר בשמו הפרטי (דודי), ומנסה לשכנע אותו באמיתות גרסתו. כך למשל בעמ' 6 לתמליל אומר הנאשם לחוקר: **"אתה רואה שהבחורה לא בריאה בנפשה, אתה רואה את זה דודי... למה אתה לא עונה? אתה יודע ש... אתה רואה שהבחורה לוקה, רואים."** ובהמשך, בעמ' 7 לתמליל: **"איך אתה לא רואה את זה, זה ברור... זה תיאום גרסה... זה לא צריך להיות חוקר בשביל לראות שזה תיאום גרסה דודי."**

139. יתירה מכך, לטענת הנאשם לפיה אמר לו החוקר כהן כי **"יכניס אותו לכלא לחמש שנים"** אין כל זכר בתיעוד החקירה מיום 30.3.21, (אף שהתיעוד של החקירה החל עוד מספר דקות קודם לכניסתו של הנאשם לחדר החקירות). החוקר אלון כהן, בעדותו מעל דוכן העדים שלל לחלוטין אמירה כזו (עמ' 289, ש' 8-10 לפרוטוקול), או כל אמירה אחרת מצדו אשר עלולה לגרום לנאשם שלא לספר לו אמת (עמ' 287, ש' 4-8; עמ' 289, ש' 21-24 לפרוטוקול). יש לציין כי במהלך החקירה הנגדית הטיח הסנגור בחוקר כהן את גרסת הנאשם שלפיה את האמירה שלפיה יכניס את הנאשם לכלא לחמש שנים הוא אמר לו **לאחר החקירה** ומחוץ לחדר החקירות (ככל הנראה מתוך הכרה בכך שאין לאמירה זו זכר בהקלטה). הדברים אינם מתיישבים עם עדותו של הנאשם, אשר ניסה לכרוך בין אמירה זו ובין החלטתו לשקר בחקירה כבר מתחילתה.

בהמשך הסתבך הנאשם בשקריו בעדות וטען כי האמירה של אלון הייתה בחקירה השנייה (עמ' 335 שורה 10). ראשית, את ההודעות הבאות גבה ממנו רס"ב דוד כהן ולא אלון. כך שמדובר בטענה מופרכת. לפיכך, שינה הנאשם את גרסתו וטען כי אלון אמר לו את הדברים אחרי החקירה השנייה. כך או כך, גרסתו המפורטת, והשקרת, כפי שהוא מודה היום, ניתנה במהלך החקירה הראשונה, ולכן לא ברור מה הקשר בין אמירה זו או אחרת, שנאמרה לנאשם ימים לאחר שנעצר לבין אי אמירת האמת כבר בהודעתו הראשונה.

אמנם בתחילת החקירה שאל הנאשם האם הוא הולך להארכת מעצר והחוקר הסביר לו כי בהאשמות מסוג זה בדרך כלל מבקשים הארכת מעצר, אך החוקר המשיך והסביר כי הכל תלוי במה שיאמר הנאשם ורק לאחר מכן תתקבל החלטה. כאמור, מהתנהלות הנאשם לאחר דברים אלה עולה בבירור

כי הוא לא הסיק מהם שאין טעם לדבר בחקירה, ואף להיפך.

140. כאשר עומת הנאשם עם הקושי בגרסתו זו במהלך חקירתו הנגדית, הוא התקשה לתת הסבר מה הניע אותו לא לספר את האמת בחקירתו והסתפק באמירה כללית כי **"האופי שלו לא רע, השיטת עבודה שלו כנראה ככה יוצאת, אני לא הרגשתי שהוא בא לברר אתי את האמת הרגשתי שהוא רואה אותי בתור אנס וכאילו בוא אני מלביש עלייך את מה שאמרו עלייך הוא אמר לי"** (עמ' 334, ש' 30-33 לפרוטוקול). בניסיון נוסף לברר עם הנאשם מה גרם לו לחשוב שהחוקר אלון לא רצה לשמוע ממנו את האמת, הסתפק הנאשם בתשובה **"הקור שלו, היה לו קור... הבן אדם קר"** (עמ' 336, ש' 16-18 לפרוטוקול), למרות שהודה כי החוקר היה נחמד אליו. תשובה קלושה זו של הנאשם, ודאי שאינה יכולה להבהיר מדוע החליט לשקר לאורך כל חקירותיו, כאשר הוא מואשם באישום כה חמור במקום למסור גרסת אמת שיכולה לגישתו להצביע על חפותו.

141. הנאשם לא הסתפק בהסבר אחד לשאלה מה הניע אותו לא לומר אמת במשטרה. לדבריו, הוא **"הרחיק"** את עצמו מכל מגע שהיה בינו ובין א', על פי המלצת בא כוחו דאז: **"תוך כמה ימים, בא לי עורך דין עם חליפה אמר לי תשמע אני תואר שני במשפטים אתה אומר שלא היה כלום מחר אתה הולך הביתה, הבן אדם לא שאל אותי מה היה, איך קוראים לי, מי אני, מה אני, הוא אומר לי תשמע אתה אומר להם שלא קרה כלום שקרניות שקרניות מחר אתה הולך הביתה, לא ידעתי בכלל מי, במה אני מואשם בכלל לא הבנתי"** (עמ' 328, ש' 16-21 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף כי לפני העימותים בינו ובין א' ואב', הנחה אותו בא כוחו לקרוא להן שקרניות והוסיף כי גם בשלב זה לא ידע במה הוא מואשם: **"בעימותים הוא בא אלי לתחנת משטרה אמר לי תעשה להם עם הידיים ככה תגיד להן את שקרניות תעשה ככה ככה עם הידיים תטיח בה וזהו, לא ידעתי איפה אני נמצא בכלל, לא ידעתי במה אני מואשם בכלל"** (עמ' 329, ש' 14-17 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף וטען כי רק לאחר פגישתו עם בא כוחו הנוכחי, טרם הגשת כתב האישום, הבין היכן הוא נמצא ובמה מאשימים אותו (עמ' 329, ש' 23-28 לפרוטוקול).

142. במסגרת חקירתו הנגדית התבקש הנאשם להבהיר באופן ברור מדוע כבש את גרסתו ולא סיפר אמת לחוקרי המשטרה. אולם למרות שנשאל על העניין שוב ושוב, התקשה הנאשם לתת תשובה שתניח את הדעת ואף סירב, לאורך כל החקירה, להודות כי שיקר, אלא התעקש לומר על עצמו **"אני לא אמרתי את כל האמת"** (עמ' 356, ש' 33 לפרוטוקול), ובהמשך: **"אני לא שיתפתי פעולה עם המשטרה, את רוצה להגיד לי אתה שקרן, אני לא ידעתי מול מי אני נמצא בכלל"** (עמ' 357, ש' 22-23 לפרוטוקול) או: **"אני הרחקתי את עצמי, זה טיפש זה רק טיפש מדבר ככה אני הייתי צריך להגיד את האמת, אני לא נתתי אמון במשטרה ואני טיפש שלא אמרתי למשטרה את האמת, לא שיתפתי אתם פעולה, אמרתי דברים להרחיק את עצמי, אמרתי דברים שאם אני חושב עליהם היום זה שטויות, לא ידעתי שיש דבר כזה עדות כבושה, אמרתי יבוא מישהו שירצה לדעת האמת אני אגיד לו את האמת, מישהו שרוצה לשמוע את האמת"** (עמ' 356, ש' 24-30 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף וטען: **"אני לא רוצה להגיד לך תשמעי אמרתי במשטרה ככה ואני רוצה לסדר את זה איכשהו, במשטרה לא שיתפתי פעולה, לא משנה מה אמרתי שם, כל מה שאמרתי שם**

תמחקי, לא ידעתי שיש דבר כזה עדות כבושה, אמרתי אני אגיד את האמת שלי איפה שצריך להגיד את האמת, פה לא אמרתי אמת כי לא מחפשים פה את האמת, אמרתי במשטרה מיליון ואחד דברים" (עמ' 397, ש' 11-16 לפרוטוקול).

143. אלא שגם בטענות אלו של הנאשם לא מצאתי לתת כל אמון. ראשית, הטענה כי לא שיתף פעולה עם החוקרים איננה מדויקת. בהודעתו הראשונה מסר הנאשם גרסה מפורטת (אם כי שקרית). בחקירתו השנייה סירב לענות על חלק מן השאלות בטענה כי כבר השיב עליהן בחקירה הראשונה. חקירותיו באופן כללי לא התאפיינו בחוסר שיתוף פעולה.

טענת הנאשם כי לא ידע מהי "עדות כבושה" הינה טענת סרק, שכן כבר במסגרת חקירתו השנייה מיום 1.4.21, כאשר הנאשם בחר להפנות לתשובותיו בהודעה הראשונה וסירב לענות שוב על מה שהוצג לו, הבהיר לו החוקר דוד כהן, כי הימנעות ממסירת גרסה יכולה לפעול לחובתו ואף ציין באוזניו כי אם יבחר לתת גרסה רק בבית המשפט, לאחר שכל חומר החקירה הוטח בפניו, יהא מדובר בעדות כבושה: **"תבין אני ישאל אותך את השאלות. אתה תבחר אם לענות. יתרה מזו יש לך זכות לשתוק אבל תיקח בחשבון שהדבר יכול לבוא לרעתך. תהיה לך בעיה לבוא לבית משפט ולהגיד להם עכשיו אני רוצה למסור גרסה לאחר שכל חומר החקירה הונח בפניך. זה נקרא עדות כבושה"** (עמ' 3, ש' 9-11 לתמלול החקירה). הנאשם כאמור קיבל בשלבי החקירה השונים לאחר מסירת ההודעה הראשונה יעוץ משפטי, וגם לאור האמור ניתן להניח כי הובהר לו אופן ניהול החקירה ומשמעות אי מסירת גרסה על ידו.

עוד יש לומר כי הנאשם התייעץ גם עם עורכי דין נוספים בטרם נועץ עם סגורו הנוכחי (על פי תמליל החקירה מיום 8.4.21 הוא נועץ בעורכת הדין נטע לב), ולמרות זאת דבק באותו קו הגנה.

מעבר לאמור, הרי אם הנאשם פגש בעורך דין עותמאן מספר ימים לאחר מעצרו ולאחר שכבר מסר את הגרסה השקרת במשטרה, לא ברור כיצד הוא תולה את ההסבר לעדותו הכבושה בעצת עורך דינו.

נוסף על כך, טענת הנאשם באשר לדברים שמסר לו בא כוח דאז, עו"ד עותמאן נטענו בעלמא, לראשונה מעל דוכן העדים, ומבלי שההגנה טרחה לזמנו כעד הגנה, כך שהם לא רק בלתי הגיוניים, אלא גם חסרי תמיכה, כפי שנקבע בע"פ 4297/98 **הרשטיק נ' מדינת ישראל**, נד(4) 673 (2000). די באמור לעיל כדי לדחות את הסבריו של הנאשם בכל הנוגע לכבישת גרסתו.

144. הנאשם חזר וטען כי לא הבין כלל במה הוא חשוד. מדובר בטענה שלא ניתן לקבלה. לנאשם הוסבר כבר מתחילת החקירה מה החשדות כלפיו. בחקירתו הראשונה נאמר לו בין היתר כי הוא חשוד בבעילה שלא בהסכמה. לא ניכר כי לא הבין מה משמעות המונח ותגובתו מלמדת כי הבין מפני מה עליו להתגונן. יתרה מכך, הנאשם ידע מה היא גרסתה של א' עוד לפני שהגיע למשטרה, שכן שמע אודות תלונתה ממ'. במהלך החקירה גם הוטחו בו גרסתן של א' ואב' והוא שלל כל מגע איתן. במכל מקום

וכפי שכבר צוין, 3 חקירותיו של הנאשם נפרשו על פני פרק זמן של למעלה משבוע ימים, ואין זה סביר כי לאורך כל תקופה זו, ובוודאי לקראת סופה, עדיין יהיה הנאשם נתון ב"הלם" מוחלט ולא יבין היכן הוא נמצא או במה הוא מואשם.

145. למעשה, עיון בדיסקים המתעדים את גביית ההודעות (הראשונה והשלישית) ואת מהלך העימותים, מעלה תמונה שונה בתכלית, כאשר הנאשם נראה נינוח יחסית, מגיב לחשדות כנגדו, מודע לזכויותיו ויודע לעמוד עליהן. יתירה מכך, במהלך החקירות ובמיוחד במסגרת העימותים עם א' ואב', דבק הנאשם באופן תקיף וחסר פשרות, תוך מה שנחזה להיראות כאמונה עצמית מוחלטת, בגרסתו דאז, לפיה לא התקיים כל מגע מיני או מגע אחר ביניהם באוהל, תוך שלא חשש להתעמת עמן ולהטיח בהן שוב ושוב כינוי גנאי קשים ביותר. מן הסתם, כך לא נראה אדם אשר אינו יודע היכן הוא נמצא או במה הוא מואשם, כטענת הנאשם.

146. עולה מן האמור, אם כן, כי חרף העובדה שניתנו לנאשם הזדמנויות אין ספור להבהיר מדוע בחר שלא לספר אמת לחוקרי המשטרה, לא עלה בידו לספק כל הסבר המניח את הדעת מדוע כבש את עדותו, מלבד טענות כלליות וחסרות תמיכה, אשר אף נסתרו בראיות אובייקטיביות, כי "הרחיק את עצמו" מאחר וחש שחוקרי המשטרה אינם מעוניינים להגיע לחקר האמת, וזאת מבלי שיכול היה להצביע על אירוע נקודתי או אמירה של החוקרים שיגרמו לו לחשוב כך, לאורך התקופה הארוכה בה נחקר. המסקנה היא כי הנאשם מסר גרסה שקרית במשטרה, בתקווה שזו תחליף אותו מאשמה, מקום בו לא הייתה בפיו גרסת אמת המנקה אותו מהחשדות. בהתאם, משקל עדותו הכבושה של הנאשם הינו נמוך ביותר בנסיבות העניין.

147. בסופו של יום, ניתן לצפות כי אדם, אשר נחשד בביצוע עבירה חמורה, ויש בפיו גרסה המלמדת על חפותו, אשר לטענתו הינה גרסת אמת, יבחר למסור גרסה זו בפני חוקרי המשטרה באופן מיידי, מלא ומפורט ככל הניתן. הנאשם לא עשה כן לאורך כל החקירה ויש באמור כדי לפגוע במהימנות גרסתו באופן ממשי.

148. אוסיף כי מלבד היותה של עדות הנאשם, עדות כבושה בחלקים גדולים שלה, הייתה עדותו של הנאשם רצופת סתירות, כללה טענות בלתי סבירות ותשובות מתפתלות ולא ברורות ביחס לנקודות שונות שנתבקש להגיב עליהן ולא מצא להן תשובה הגיונית, כפי שניתן היה להיווכח, בין היתר, בפרק שעסק בניסיונותיו להסביר את החלטתו להגיע לאוהל מלכתחילה, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

149. על פי הפסיקה "... שקרי הנאשם בחקירתו או במשפטו מספקים חיזוק ואף סיוע פורמאלי לראיות התביעה, מקום שמדובר בשקרים מהותיים; ברורים וחד-משמעיים; המכוונים לסיכול החקירה ולהטעיית בית המשפט; אשר הוכחו באמצעות ראיה פוזיטיבית ועצמאית; ואשר קשורים לעבירה עליה נסב המשפט, כאשר הם מצביעים על תחושת אשם של הנאשם ועל ניסיונו להרחיק עצמו ממעשה העבירה" (ע"פ 5864/19 פלוני נ' מדינת ישראל (22.08.2021)).

150. בענייננו, יש בסיס לקביעה, כי הנאשם שיקר באופן ברור ובסוגיות מהותיות, הן במשטרה והן בבית המשפט, מתוך רצון להרחיק עצמו מהעבירות, באופן המהווה ראיה מחזקת ותומכת בגרסת התביעה. שקריו התייחסו לסוגיות מהותיות שכללו את טיב קשריו עם אב', סיבת הגעתו לאוהל בשעת לילה

מאוחרת וכניסתו לאוהל, האם הבנות היו ערות בזמן שנכנס לאוהל, פרק הזמן בו שהה באוהל, מעשיו בכל אותו זמן, מגעיו עם א' ואב', של מי הייתה היוזמה למגעים ומידת שיתוף הפעולה של א' במגע ביניהם, כמו גם השאלה מתי התברר כי הנאשם הוא ששוכב באוהל ולא אחיו.

151. למרבית הסוגיות כבר התייחסתי לעיל, אוסיף רק כי באשר לפרק הזמן שבו שהה הנאשם באוהל, הרי שבמהלך החקירה טען הנאשם מלכתחילה כי הוא שהה באוהל חמש דקות בלבד (ויש לו עשרה עדים היכולים לאשר זאת). הוא תיאר את שהייתו באוהל כקצרה "נכנסתי לאוהל, שכבתי, רק שמתי ראש" (ת/48 שורה 15, והמשך בשורות 33 ו-44). בזמן העימות עם א' חזר הנאשם וטען כי שהה באוהל כמה דקות (שורה 89 לדו"ח עימות ת/16א). רק לאחר שהוברר לנאשם כי יש צילום המתעד את השעות בהן היה באוהל וכי אין המדובר בדקות, טען הנאשם לראשונה במהלך העימות: "נרדמתי אולי... כן נרדמתי, לא שמתי לב (מילה לא ברורה), חשבתי שזה כמה דקות נרדמתי. כנראה שעה ישנתי" (עמ' 56 לתמליל העימות). במענה לכתב האישום העלה הנאשם גרסה חדשה וכבושה שלפיה, הוא נכנס לאוהל ובמשך כשעה התחבק והתגפף עם א'. בעדותו תיאר הנאשם כי עם כניסתו לאוהל הוא נרדם לכרבע שעה ואז החל לשים יד על מי ששכבה לצידו במחשבה שזו אב' (עמ' 410 לפרוטוקול). במהלך חקירתו הנגדית שוב סתר עצמו הנאשם, כאשר התבקש להסביר מדוע במשטרה טען ששהה באוהל רק 5 דקות:

"בזמן שאני הייתי באוהל כנראה נרדמתי שם התכוונתי שהמגע בינינו היה חמש דקות, באוהל הייתי שעה, כשהוא אמר לי את זה אני לא האמנתי, יכול להיות שנרדמתי שם, התחבקנו נרדמנו שם אני לא יודע אבל אני יודע דבר אחד במיליון אחוז מזמזמים היו הדדיים" (עמ' 451 לפרוטוקול).

לפי גרסה זו, ובניגוד לאמור במענה לאישום- המגע נמשך כחמש דקות בלבד. בהמשך, חזר ואמר הנאשם כי מבחינתו הוא סבר שהיה באוהל רק כחמש דקות (עמ' 451 לפרוטוקול). ואם כך לא ברור כיצד השיב לאישום בטענה שהגיפופים והמגע עם א' נמשכו כשעה. ואכן בהמשך חזר בו הנאשם מפורשות ממה שטען בתשובה לאישום:

"ש. ושעה אתה ממזמז אותה ואתה לא מבין שזאת לא היא.

הנאשם: לקח זמן לא שעה.

עו"ד יערה ברזילי : לא שעה?

הנאשם: לא שעה, הייתי באוהל שעה אבל תקשיבי טוב כל הקטע

של המזמז היה אולי 10 דקות אולי 5 דקות, עד שהגענו

לקטע הזה הדברים התחממו מהר, ברגע שהיא ליטפה

אותה זה לא שעכשיו היא ליטפה אותי ישר.

עו"ד יערה ברזילי : אז התמזמזתם עשר דקות?

הנאשם: משהו כזה, זה לקח זמן, זה ההתחמם לאט לאט הרגשתי את חום הגוף שלה, היא הייתה " (עמ' 471 לפרוטוקול).

לאחר שהקשו עליו בשאלות, כיצד ניתן להתבלבל בין 10 דקות לשעה העלה הנאשם גרסה חדשה ומתפתחת:

"הבנתי, אנחנו היינו קרובים אחד לשנייה מההתחלה, הקטע שאני מדבר על העשר דקות זה הקטע שהתחממו העניינים, זה כבר נהיה, כאילו כביכול כמו שמקיימים יחסים אז יש את העניין של סתם אתה מלטף בן אדם אז בסדר זה חיבוק, אבל יש עניין שהוא מעבר לחיבוק הוא בלהט בתוך העניין בפנים באקט זה היה עשר דקות עד השלב שאני זיהיתי את הפרצוף שלה והזזתי ממנה עד השלב הזה אבל כל השלבים לפני זה היה נגיעות, חיכוכים לא היה מ'ו, זה התחמם, עשר דקות חמות שהיינו בלהט זה עשר דקות חמש דקות." (עמ' 472 לפרוטוקול).

התיעוד הרפואי:

152. א' העידה כי היא התעוררה באוהל מכאבים שחשה בעקבות המגע באיבר מינה: **"וקמתי פשוט מכאבים, קמתי מ-, שחופרים בי אני מרגישה את ה-, אני לא יודעת איזה מילים מותר להשתמש ב-... הרגשתי יד באה מאחורי ומגרדת אותי מפנים, ממש כאילו עם ציפורנית מגרדת אותי מבפנים והמגע הזה היה לי מוזר, וקמתי מכאב" (עמ' 16-17, לפרוטוקול).**

153. א' עברה, כאמור, בדיקה רפואית עוד ביום האירוע, בשעת אחר הצהריים במרכז טנ"א, ע"י ד"ר נטליה וולקוב. בבדיקתה לא נמצאו סימני חבלה באיבר מינה, אך כפי שהובהר על ידי ד"ר וולקוב היעדר הממצא אינו שולל את עיקרי התלונה- החדרת אצבעות: **"מאחר והמתלוננת היה לה החדרה אל אצבעות, אצבעות זה איבר שהוא דק ואזור של הנרתיק שבו הייתה חדירה לפי התיאור שלה הוא אזור מאד גמיש בטח אישה בת 25 שהיא בשיא הפוריות שלה ופעילה מינית אז תינוק בגודל 4 קילו עובר שם בקלות בזמן של הלידה אז החדרה של אצבעות סיכוי כמעט ולא קיים שזה ישאיר סימן של פציעה" (עמ' 298-299 לפרוטוקול).** גם תנועת הגריפה שתיארה א', איננה בהכרח מותירה סימנים על דופן הנרתיק: **"תיאורטית יכולה אבל לא מחייבת עוד פעם באופן טבעי יש מספיק לחות בנרתיק של האישה בגיל המתואר בגיל שבו היא נמצאת עכשיו בלי קשר לקיום יחסי מין, תמיד זה אזור שהוא יחסית לח, אז יכול להיות שבמגע חיצוני היא מרגישה לחץ או צריבה או תחושה, שריטה זה ממצא פיזי היא לא יכולה להרגיש שריטה רק אפשר לראות שריטה, היא מתארת מה שהיא מרגישה אבל בפועל לא היו ממצאים והחדירה של האצבעות עוד פעם לאזור כל כך גמיש יחסית לח כמעט ואין סיכוי שזה ישאיר סימנים" (עמ' 299, ש' 26-33 לפרוטוקול).**

154. המסקנה מעדותה הברורה של ד"ר וולקוב היא כי אין בהעדרן של חבלות באיבר המין כדי לפגום באופן כלשהו במהימנות גרסתה של א'.

בדיקת הדנ"א:

155. במסגרת החקירה, ושעות לאחר האירוע בחוף, נלקחו דגימות מתחת לציפורני הנאשם (ת/6). כעולה מחוות דעתה של רפ"ק סיגל ברליין- מומחית במעבדת דנ"א וביוולוגיה בחטיבה לזיהוי פלילי, אשר הוגשה בהסכמת הצדדים, א' אינה תורמת המקור לפרופילי הדנ"א שהתקבלו מהדגימות שנלקחו מתחת לציפורני הנאשם (ת/85), קרי, לא נמצא דנ"א של א' מתחת לציפורניו של הנאשם.

156. לטענת הנאשם בסיכומיו, היעדרם של ממצאי הדנ"א מציבים סימן שאלה בוהק באשר לגרסתה של א' ומנגד תומכים באופן מלא בגרסתו של הנאשם, לפיה במהלך המגע המיני, אשר התרחש בינו ובין א' באוהל הוא לא החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, אלא נגע בגופה של א' על גבי תחתוניה בלבד.

157. אלא שלא ניתן להסיק מהיעדרן של ראיות דנ"א בנסיבות המקרה כי ההתרחשות שתיארה א' איננה אפשרית. הנאשם איננו חולק על העובדה כי הדגימה לא נלקחה באופן מיידי, אלא שעות ארוכות לאחר האירוע (סע' 488 לסיכומי הנאשם). החוקר דוד כהן העיד כי הבדיקה נערכה בשעת ערב (עמ' 244 לפרוטוקול). יתירה מכך, מהעדויות שנשמעו מעל דוכן העדים, עולה כי לאחר התרחשות האירועים באוהל, עזב הנאשם את המקום והלך למתחם האוהלים של משפחתו ואף החליף את בגדיו (ראו סיכומי ההגנה בעמ' 636 לפרוטוקול). לעניין זה העיד הנאשם עצמו כי: **"עפתי משם הלכתי לכיוון האוהלים חכייתי שם, כנראה היא צעקה על אנשים, היא הלכה למ' לא יודע מה היא התחילה לצעוק שם, חכייתי ישבתי באה משטרה אחרי איזה שעה"** (עמ' 325-326, לפרוטוקול).

158. יוצא כי אף לגרסת הנאשם עצמו חלף פרק זמן לא מבוטל בו שהה לבדו במתחם בני משפחתו טרם הגעת השוטרים למקום. במהלך הזמן הזה הוא גם החליף בגדיו. בהמשך חלף גם זמן רב מאז נעצר הנאשם ועד שנלקחה הדגימה. בנסיבות אלה, היעדרם של ממצאי הדנ"א של א' בדגימות שנלקחו מתחת לציפורני הנאשם, אינו פוגם באופן ממשי במהימנות גרסתה של א', על פיה הנאשם החדיר אצבעותיו לאיבר מינה.

טענת הנאשם באשר לטעות במצב הדברים:

159. כאמור, גרסת הנאשם הינה כי כניסתו לאוהל בשעות הלילה, ובהמשך, המגע המיני בינו ובין א', נבעו למעשה מ"טעות במצב הדברים" מצדו, מאחר וחשב כי אב', אותה ראה קודם לכן שוכבת בצדו הימני של האוהל ועמה הייתה לו "אינטראקציה חיובית" קודמת, היא האדם עמו קיים מגע מיני בהסכמה. גרסה זו של הנאשם הינה כאמור גרסה כבושה, שבאה לראשונה לאוויר העולם במסגרת המענה לכתב האישום, ולפיכך, כפי שכבר הובהר, ככזו משקלה מועט ביותר. לאור המפורט לעיל וכפי שיבואר בהמשך, גרסה זו איננה ראויה לכל אמון.

160. לשיטת ב"כ הנאשם המגע הראשון באוהל בין הנאשם לבין א', אותו יזם הנאשם, היה חסר כל כוונה

מינית מצדו של הנאשם, ועל כן לא ניתן לייחס לו מכוחו ביצוע עבירה פלילית כלשהי (כולל עבירה של מעשה מגונה בא'). לאחר שא' הגיבה למגע הראשוני, ובין השניים החלה אינטראקציה מינית משותפת ומוסכמת, אז החל מצב של "טעות במצב הדברים" מצדו של הנאשם.

161. סעיף 34 לחוק העונשין, אשר מגדיר "טעות במצב הדברים", קובע:

**"34. (א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו.
(ב) סעיף קטן (א) יחול גם על עבירת רשלנות, ובלבד שהטעות היתה סבירה, ועל עבירה של אחריות קפידה בכפוף לאמור בסעיף 22(ב)."**

162. על פי הפסיקה, (ע"פ 4795/13 בזינסקי נ' מדינת ישראל (20.01.2014)) (להלן: "עניין בזינסקי"): "הרעיון העומד בבסיסה של הגנה זו הוא שברגיל אין הצדקה להטיל אחריות פלילית מלאה על גורם הטועה בהבנת המציאות העובדתית, מאחר שבנסיבות אלה הפועל אינו מסוגל לבחור בחירה חופשית הנוטעה במציאות העובדתית בין ביצועה של העבירה לבין הימנעות מביצועה".

163. בכל הנוגע לתנאים לתחולת הסייג, נקבע בע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 873 (14.5.2001) (להלן: "עניין אזולאי"):

"הסייג של טעות במצב דברים דורש לשם התקיימותו עשיית מעשה בדמותו של מצב עובדתי שאינו קיים. נוסח זה מורה כי על הטעות להיות כנה באופן שהנאשם האמין במצב דברים שאינו מתקיים בפועל (ראו הצעת חוק העונשין(חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ב-1992, בעמ' 140: "אם הטעות לא היתה כנה, לא היתה כלל טעות"). סעיף 34 לחוק העונשין אף מורה כי בעבירות של מחשבה פלילית, להבדיל מעבירות רשלנות, אין הכרח להוכיח כתנאי מהותי כי הטעות הייתה סבירה. עם זאת בעבירות של מחשבה פלילית הסבירות יכולה לשמש אמת-מידה ראייתית לבחינת אמינותה של גרסת הטעות מצד הנאשם...".

164. בהקשר זה נפסק כי יש לבחון את כנות הטעות גם מההיבט של הכלל בדבר "עצימת העיניים". כלומר, מי שחשד בקיומה של נסיבה ונטל באופן מודע סיכון באשר לכך - לא יוכל להיחשב כמי שטעה טעות כנה לגביה, ולא כל שכן במצבים של עבירות מין (ראו: עניין אזולאי וכן עניין בזינסקי, שאוזכרו לעיל).

165. עוד יש לזכור כי על הטוען לתחולת הסייג לעמוד בנטל הבאת הראיות הראשוני, בשים לב להוראת סעיף 34 לחוק העונשין, שלפיו חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית (ראו עניין בזינסקי).

166. הטענה של טעות במצב הדברים, כסייג לאחריות פלילית, מחייבת אם כן כי הטעות תהא כנה, כאשר סבירות הטענה מהווה אחת מאבני הבוחן לבחינת כנות הטוען לה (לעניין זה ראו גם בע"פ 2534/93 מליסה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"א(2) 597 (13.3.1997)).

167. יישום ההלכה בנסיבות המקרה שלפנינו מביאה למסקנה כי לא ניתן לקבל, אף לא בדוחק, את טענת הנאשם לתחולת הסייג של טעות במצב הדברים. הוא לא עמד אף בנטל הראשוני של הבאת הראיות, ודין טענתו להידחות מכל וכל בשל כל אחד מן הנימוקים שיפורטו להלן.

168. ראשית, האבחנה שנערכה בסיכומי ההגנה בין המגע הראשוני בא' לבין המגעים שבאו בעקבותיו, היא מלאכותית. במענה לאישום לא ערך הנאשם כל אבחנה כזו וטען כי המגע החל מיד באופן הדדי בינו לבין א'. רק בעדותו, לראשונה העלה את הגרסה הכבושה, שלפיה, הוא רק הניח יד על ידה של א' מתוך חיבה וזה התפתח לאחר שא' שיתפה איתו פעולה.

העובדה שאין ממש באבחנה זו עולה גם מחקירתו הנגדית של הנאשם, ממנה ניתן להבין כי כבר המגע הראשוני היה בעל אופי מיני, ולא נבע מתוך חיבה, כפי שטען בעדותו הראשית:

"אני יזמתי קטע ואמרתי אם מזיז את היד, הגזמת מה הסכמתי לך לישון פה להיזרק פה אתה שם עלי יד, שמתי יד ראיתי שהיא נהנית והיא מלטפת אותי אמרתי בסדר, אני בן אדם, היא מתחככת אתי עם הרגליים מתקרבת אמרתי בסדר, ... " (עמ' 352 לפרוטוקול).

169. שנית, גרסתו של הנאשם בכללותה, היא חסרת הגיון ורצופת סתירות. היא באה לעולם רק לאחר הגשת כתב האישום ועומדת בסתירה חזיתית למה שמסר במשטרה. במהלך החקירה טען הנאשם שכאשר הוא שנכנס לאוהל הבנות היו ערות ואף שוחחו איתו ("סתם דיבורים, לא משהו מיוחד" (עמ' 5, ש' 12 לתמלול ת/48)). הוא הוסיף כי א' הבחינה בו בכניסתו והייתה מודעת לכך שהוא באוהל (עמ' 7 שורה 7 לתמליל החקירה ת/48). אם כך היה הרי הנאשם היה מודע היטב היכן ישנה כל אחת מהבנות באוהל ואין בסיס לטענתו. יתרה מכך, גרסה זו איננה מתיישבת גם עם טענתו לגבי טעות "הדדית", שלפיה א' שיתפה עימו פעולה מתוך מחשבה שמדובר במ'. בתשובתו לאישום ובעדותו בבית המשפט שינה הנאשם את גרסתו וטען לראשונה כי היו לחשושים בתוך האוהל, אבל איש לא שוחח איתו. מדובר בגרסה מופרכת שגם הנאשם התקשה לעמוד מאחוריה במהלך חקירתו הנגדית והתחמק מלהשיב בין מי למי היו הלחשושים (עמ' 350).

מנגד, עדותן של א' ואב', לפיה הן היו שקועות בשינה עמוקה (לאחר יום מפרך, במהלכו שתו שתייה אלכוהולית רבה), הייתה אמינה ומתיישבת היטב עם יתר הראיות. א' העידה כי היא התעוררה רק כשהנאשם הכאיב לה במגעו, בזמן שהחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. גם אז, כאשר חשה במגעו על גופה, ביקשה ממנו מספר פעמים לחדול ממעשיו. היא הכחישה בכל תוקף כי שיתפה פעולה עם הנאשם ויזמה מהלכים מצידה, גם כאשר סברה כי מדובר במי שהיה בעבר בן זוגה. עדות זו הייתה מהימנה ונתמכה בעדותה של אב', שגם ממנה עלה כי

השתיים היו שקועות בשינה עמוקה ולא שוחחו או התלחשו ביניהן בזמן שהנאשם נכנס לאוהל.

יתרה מכך, במהלך עדותו הפליג הנאשם בתיאור היוזמה שנטלה א' וטען כי א' ניסתה לפתוח את רוכסן מכנסיו. טענה זו לא הוטחה בפניה ככזו במהלך החקירה הנגדית. גרסת הנאשם כפי שבאה לידי ביטוי בשאלת בא כוחו הייתה:

"אני גם אומר לך שבתגובה לזה שהוא הרחיק אותך ממנו מה שאת עשית זה נצמדת אליו פעם נוספת, הפעם את שלחת את היד שלך לאזור החלציים שלו, ואת נגעת באיבר המין שלו על גבי המכנסים, ושאלת אותו: "מה יש לך שמה?", מה התגובה שלך על זה?" עמ' 151 לפרוטוקול).

א' כמובן שללה מכל וכל את התזה שהוצגה בפניה ועמדה על כך שהיא לא הגיבה למגע שבו חשה בעת שהתעוררה משינה עמוקה, אלא בבקשה ממ' שיחדל ממעשיו. א' סיפרה כי סבלה מקור ברגליה, לכן הצמידה אותן לרגליו של הנאשם, בסוברה כי מדובר במ', תוך שהיא אומרת לו כי קר לה ושיביא לה גרביים. היא גם הופתעה מכך שהוא לא נענה לבקשתה ודאג לה כפי שהוא נגדך כלל (עמ' 17 ועמ' 135 לפרוטוקול). העדה אישרה כי בניסיון להתחמם היא חיככה את רגליה ברגליו. מכאן מסיק ב"כ הנאשם כי יש אפשרות שזה אותו מגע שהיווה את הטריגר לטעותו של הנאשם לגבי הסכמתה. לא אוכל לקבל תזה זו. ראשית, העדה תיארה תגובה שאיננה דומה ולו במקצת לתגובה שתיאר הנאשם, שממנה אפשר היה ללמוד כי א' כביכול יזמה מגע מיני מובהק בין השניים. שנית, הניסיון ליצור את הרושם כאילו חיכוך זה היה תחילתו של המגע (סעיף 144 לסיכומי ההגנה), איננו מתיישב כלל עם גרסתה של א' ועם ההיגיון. א' הסבירה כי העובדה ש"מ" לא הגיב לבקשותיה להביא לה גרביים, לאחר שהצמידה את רגליה אליו, היא שגרמה לה להתיישב, ובכך להפסיק את המגע שלו, וזאת בכדי לחפש בעצמה אחר הגרביים. כלומר א' תיארה את ההתרחשות בשניות האחרונות של המגע עם הנאשם.

170. טענת הנאשם לטעות במצב הדברים מבוססת על שני אדנים: הראשון -בלבול בין א' לאב', שהביאה לטעות בזיהויו של הצד השני למגע, והשני - ההנחה שאב' הסכימה למגע, שהרי היא הזמינה את הנאשם לאוהל בהמשך ל"אינטראקציה החיובית" שהייתה ביניהם ושיתוף הפעולה שלה במהלך האירוע, שלא לומר היוזמה שגילתה. טענות אלה דינן להידחות.

כאמור לעיל, לא מצאתי לתת כל אמון בגרסת הנאשם, אשר עלתה לראשונה במסגרת תשובתו לכתב האישום ולפיכך מהווה עדות כבושה, לפיה הוא ראה את אב' שוכבת בצידו הימני של האוהל בשלב מוקדם יותר באותו ערב ולכן נשכב בצד זה של האוהל, בסוברה בטעות שאב' היא השוכבת שם. משכך, אין בסיס לטענה כי התבלבל בינה לבין א'. שנית, גרסת הנאשם באשר לסיבות שהביאו אותו להיכנס לאוהל בשעת לילה מאוחרת כשכל יושביו שקועים בשינה נדחתה מכל וכל כבלתי מהימנה. בינו ובין אב' לא הייתה "אינטראקציה חיובית" כלשהי ביום האירוע או עובר לו. היא לא הזמינה אותו להגיע לאוהל ובוודאי לא אמרה דבר שממנו השתמע כי היא מסכימה לקיים עימו מגע כלשהו (גרסה כזו אף לא נשמעה מפי הנאשם עצמו במהלך עדותו). הוסף לכך, השעה בה הגיע הנאשם לאוהל, בחלוף זמן ניכר מאז פגש לאחרונה (לפני כניסתו לאוהל) את אב', אינה

מתיישבת עם גרסתו זו. לנאשם לא הייתה כל סיבה להניח, כשנשכב בתוך האוהל כי מי מהנשים הישנות בו מסכימה לקיים עימו מגע כלשהו.

171. לאור המפורט לעיל, התנהלותו של הנאשם עת נכנס לאוהל, אינה יכולה לעלות בקנה אחד עם הטענה לטעות כנה. הוא התגנב אל האוהל, נכנס ונשכב בו לצד הבנות הישנות, בלי שהוזמן לעשות כן והכל בשעת לילה מאוחרת. הנאשם נכנס לאוהל בהיותו מודע לכך שא' ואב' (כמו גם ס'), היו שקועות בשינה עמוקה. הוא אף היה מודע לכך שא' הייתה שיכורה במהלך השעות שקדמו לכניסתו לאוהל. אין מחלוקת כי הנאשם לא ביקש את הסכמת הנוכחות באוהל להיכנס אליו, ואף לאחר כניסתו לא שוחח עם מי מהן ולא בדק אם כניסתו מותרת. הוא לא קיבל הסכמה של מי מהן, לרבות אב', לקיים עימו מגע כלשהו. בנסיבות אלה, לא היה לנאשם כל סיבה להאמין עם הגעתו לאוהל כי א' או אב' מעוניינות במגע עימו ומסכימות לכך. אוסיף, כי מסקנה זו הייתה נכונה גם לו הייתי מקבלת את גרסת הנאשם שלפיה הוא ציין קודם לכן באוזני אב' כי יתראה עימה בהמשך או יגיע אל האוהל. מאמירה זו, שהשמיע הנאשם עצמו לא ניתן להסיק כי אב' הזמינה אותו או אף שיערה כי בכוונתו להגיע באמצע הלילה כשהיא ישנה. יש מרחק רב בין המתואר לעיל, לבין נכונות והסכמה של אב' לכך שהנאשם ישכב לצידה ויגע בגופה.

172. הנאשם גם לא יכול היה לטעות טעות כנה ולהסיק כי ישנה הסכמה למעשיו על סמך "שיתוף הפעולה" שקיבל, כביכול, מצד א'. ראשית, גרסתו, לפיה א' שיתפה עימו פעולה ואף יזמה את המשך המגע היא בלתי אמינה ונדחתה, כמפורט לעיל. שנית, הטענה כי הנאשם סבר שהמגע שקיים עם א' הוא בהסכמה בשל כך שסבר שמדובר באב', וראה בכך המשך ליחס החיובי שקיבל ממנה, גם היא דינה להידחות, בהינתן הנימוקים שפורטו לעיל.

173. הנאשם אינו יכול להיבנות מטעותה של א', ואין בה כדי להועיל להגנתו. אף בהנחה שהנאשם לא ידע בוודאות לצד מי הוא נשכב באוהל החשוך, הרי היה זה הוא שנצמד אל א' והחל לבצע בה מעשים מיניים, מבלי לוודא את זהותה או לקבל את הסכמתה לכך. יתירה מכך, בהתאם לעדותה של א', אותה מצאתי לקבל במלואה כעדות מהימנה, א', אשר ישנה עת החל הנאשם במעשיו, ביקשה בקול מהנאשם (לגביו טעתה לחשוב כי מדובר במ'), לחדול ממעשיו ואף קראה בשמו של מ' מספר פעמים. גם זה לא גרם לנאשם לחדול ממעשיו.

174. **המסקנה העולה מכל האמור, הינה כי גרסת הנאשם, לפיה "טעה" לחשוב כי הוא נשכב בסמוך לאב' ואף "טעה" לחשוב כי קיים עמה מגע מיני בהסכמתה, הינה גרסה דחוקה, כבושה ובלתי מהימנה, אשר אינה עומדת בקנה אחד עם טעות כנה, ודינה להידחות מכל וכל.**

175. למצער, לא יכול להיות ספק, כי התנהלותו של הנאשם, כפי שתוארה לעיל, עולה לכדי "עצימת עיניים" מצדו, באופן המקים "מחשבה פלילית", כאמור בסעיף 20(א) לחוק העונשין, אשר קובע:

"20. (א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, ולענין התוצאות גם אחת

מאלה:

...

(ג) לענין סעיף זה -

(1) רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם."

176. כאמור, לענין זה נקבע מפורשות בענין אזולאי:

"... ראוי להדגיש כי מי שהיה מודע לקיומה של נסיבה או חשד בקיומה ונטל במודע סיכון שהיא מתקיימת, אינו יכול להיחשב כמי שטעה טעות כנה לגביה (ראו פלר בספרו הנ"ל (כרך ב) [27], בעמ' 514-515, 525). בהתאם לכך, אם ניווכח כי התביעה הוכיחה שהמערער היה מודע להיעדר ההסכמה מצד המתלוננת, או למצער עצם עיניו מפניה, הרי שבכך תיסתר ממילא הטענה של טעות במצב דברים."

177. התנהלות הנאשם, החל מהחלטתו להגיע לאוהל בשעת לילה מאוחרת, כניסתו אליו מבלי שהוזמן לעשות כן, ומעשיו בתוכו, מלמדים כל אחד מהם בפני עצמו, ובוודאי חיבורם יחד, למצער, על מודעות של הנאשם לאפשרות שהאדם עמו יזם מגע מיני הינו א' ובפרט באשר לכך שלא קיבל הסכמתה למגע, בין אם מדובר בא' ובין אם מדובר באב', ועל עצימת עיניים מודעת לאפשרות זאת. למעשה, במהלך עדותו מעל דוכן העדים, הודה הנאשם באופן מפורש כי הופתע מאוד מהתנהלותה של "אב" באוהל: **"אני אומר לך היא הובילה אותי לשם, היא נוגעת לי בישבן, היא פתחה לי את הרוכסן של המכנסיים, אני הייתי בהלם, מה אב' זורמת כאילו מה הולך פה"** (עמ' 352, ש' 11-13 לפרוטוקול). משמע, אף לו הייתה מתקבלת גרסת הנאשם, הרי הוא עצמו מודה כי עוד בזמן אמת עלה במוחו חשד באשר להתנהגותה של "אב" באוהל, אולם הוא עצם את עיניו ולא עשה דבר על מנת לברר חשד זה.

לאור כל האמור, ברור כי הנאשם אינו יכול להיחשב כמי שטעה טעות כנה, ולא מתקיים הסייג של טעות במצב הדברים.

178. לסיום פרק זהאדגיש, כי לא מצאתי ממש בטענת ההגנה, לפיה הטעות במצב הדברים מצד הנאשם החלה רק לאחר המגע הראשון בינו ובין א' באוהל, אותו יזם הנאשם. הנאשם הוא שבחר כאמור להגיע לאוהל בשעת לילה, להיכנס אליו ללא הזמנה וללא אישור ולהישכב בצמוד לאחת הנשים הישנות בו. בנסיבות אלו, ברור כי עצם המגע הראשון שיזם הנאשם, כאשר גם לפי גרסתו הוא בא להתכרבל מאחורי א' ושם עליה את ידו (עמ' 332, ש' 24-25), הינו מגע המבסס כוונה מינית מצד הנאשם, וניסיונו לטעון כיום ובשלב מאוחר מאד של ההליך, אחרת, הינו ניסיון מלאכותי וחסר ביסוס.

כאמור, גם אילו הייתי מוצאת לנכון לקבל את גרסת הנאשם, לפיה ראה במהלך הערב את אב' כשהיא שוכבת בצדו הימני של האוהל וכי לאור זאת נשכב באותו צד כאשר נכנס לאוהל בשלב מאוחר יותר, הרי שאין בכך כדי לספק הסבר מניח את הדעת לניסיונו ליזום מגע מיני מסוג כלשהו עם אב'. זאת כאשר מהראיות עולה מפורשות

כי אב' מעולם לא נתנה הסכמתה לכך, לא הזמינה את הנאשם לאוהל ואף לא העבירה לנאשם כל רושם, מפורש או מרומז, כי רצונה במגע מיני כלשהו עמו.

רוצה לומר, גם אילו הייתי מקבלת את גרסת הנאשם כי טעה לחשוב כי הוא נשכב באוהל בצמוד לאב' (וזאת כאמור אינני מקבלת), הרי שמשמעות הדבר היא כי הנאשם היה מבצע בשלב זה, עת יזם את המגע המיני מבלי לקבל הסכמתה לכך, עבירת מין באב', חלף עבירת מין בא'.

ההתרחשות בתוך אוהל- עבירת המעשה המגונה באב':

עדות אב':

179. בעדותה בבית המשפט סיפרה אב', כי לאחר האירוע במסגרתו חיפשה יחד עם מ' והנאשם אחר א', א' שוחחה עם מ', ואז שבו השניים לאוהל והלכו לישון (עמ' 178, ש' 16-17 לפרוטוקול).

180. על האירועים שקרו בתוך האוהל העידה: "כן, הלכנו לישון ביחד, חבוקות. אני ישנתי באמצע, ס' ישנה לידי לימני וא' היתה בשמאלי ואני ישנתי באמצע האוהל. במהלך השינה אני שמעתי את א' בוכה ומתוך השינה לא לגמרי התעוררתי, שאלתי אותה חיים שלי הכל בסדר? לא קיבלתי תשובה, סוג של המשכתי לישון והרגשתי התחכחיות בגב ובישבן. התחלתי להתעורר ושמעתי, וראיתי את א', התחלתי להתעורר פקחתי את העיניים וראיתי מישהו לשמאלי, ששכב בדיוק ביני ובין א', וברגע הראשון חשבתי שזה מ', כיוון י' מאוד דומה לאחיו, ואז שמעתי, ואז ראיתי את א' מתרוממת ויושבת, ושמעתי אותה אומרת, מ' תזוז זאת אב'. ואז שמעתי זה י' זה י' זה י', התעוררתי וגם התיישבתי" (עמ' 179, ש' 1-9 לפרוטוקול). אב' תיארה את המגע שהרגישה: "הרגשתי חיכוכים ב, בגב ובישבן שמישהו נצמד אלי ומתחכך בי. זו היתה ההרגשה שלי" (עמ' 181, ש' 18-19).

181. גם במהלך חקירתה הנגדית עמדה אב' באופן מלא על גרסתה והשיבה כי היא חשה "מגע שבו מישהו נצמד אלי בחלק העליון של הגוף שלו... כמו כפיות... כמו כפיות, ואז אני מרגישה תנועות של חיכוך, שהגוף שלו כאילו עושה חיכוכים, כאילו ממש ככה כאילו, והרגשתי את זה במיוחד באזור הישבן ובגב" (עמ' 216, ש' 3-7 לפרוטוקול). אב' הוסיפה כי מכיוון שהלכה לישון חבוקה עם א', סברה תחילה כי מדובר בה, עד לרגע בו גילתה שלמעשה מדובר בנאשם: "כן, אז אני אסביר קצת את ה, את המחשבה. אני חשבתי שמישהו חובק אותי והיגיון שמדובר בא', כי היא נרדמה לידי וזאת מי שאני חושבת שנמצא באוהל, ובשלב שהרגשתי את ההתחככות אז התחילה להידלק הנורה באמת, מה קורה פה, מי זה, מהשלב הזה זה התקדם, אני מסתובבת, רואה גבר, חושבת מ', רואה את א' מתרוממת, שומעת זה י' זה י' זה י' וקמה" (עמ' 217, ש' 1-5 לפרוטוקול). אב' הבהירה כי גרסתה "משקפת בדיוק את מה שהרגשתי וחוויתי והאינטרס שלי זה נטו צדק ושהאמת תצא לאור" (עמ' 224, ש' 14-15 לפרוטוקול). אב' הוסיפה ושללה באופן מוחלט את התזה אותה הציג בפניה ב"כ הנאשם, לפיה ייתכן כי נוצר בינה ובין הנאשם מגע בלי כוונה מינית מצדו, תוך שהבהירה: "אני שיתפתי את מה שחוויתי ולי באותו זמן זה הרגיש מיני והוא נכנס

לתוך אזור מאוד אישי, חדר לתוך המרחב האישי שלי והוא נגע בי לא מרצוני מתוך שינה, הוא ניצל את זה שאני ישנה ושאתי נמצאת שם וחוויתי ניצול ופגיעה לכל דבר... זה היה מגע מיני. הוא נגע לי ב, היה לי חיכוך באזורים אינטימיים של הישבן והגב שלי. זה אזורים מאוד אינטימיים" (עמ' 224, ש' 18 - 27 לפרוטוקול).

182. כפי שכבר ציינתי קודם לכן, מצאתי לתת אמון מלא בגרסה אותה מסרה אב' מעל דוכן העדים. בעדותה של אב' ניכרו סימני אמת רבים וניתן היה לראות כי העדות קשה לה, כאשר בסיומה אף פרצה בבכי. גרסתה של אב' הייתה קוהרנטית, אותנטית ומהימנה, ולא התרשמתי מכל מגמת הפרזה או הגזמה שנלוו לה. כך, בין היתר, העידה אב' כי במהלך השינה חשבה פעמים כי מישהו חובק אותה, כאשר בפעם השנייה גם חשה שמישהו מתחבק בה (עמ' 207, ש' 13 - 14 לפרוטוקול), אולם הבהירה כי אינה יכולה לומר בוודאות כי בפעם הראשונה מדובר היה בנאשם, אלא רק להעריך כך (עמ' 207, ש' 22 - 24 לפרוטוקול).

183. יתירה מכך, אין מחלוקת כי בין אב' לבין הנאשם או בני משפחתו קיימת היכרות שטחית ביותר. הנאשם ובא כוחו לא הפנו לכל סיבה שבגינה עלולה הייתה אב' לרצות לפגוע בנאשם ולהעליל עליו עלילת שווא על לא עוול בכפו.

184. מתוך צפייה בדיסק העימות שנערך בין אב' לבין הנאשם ביום 5.4.21, עולה כי היא עמדה על גרסתה, לפיה הנאשם נצמד אליה, חיבק אותה והתחבק בה ללא הסכמתה (עמ' 4, ש' 5 - 23 לתמלול העימות, ת/16ג). מנגד, הנאשם, לא רק שהכחיש במהלך העימות כל מגע ולו "מקרי" בין השניים (עמ' 2, ש' 11 - 14 לתמלול העימות), אלא הטיח בה שוב ושוב כי היא שחקנית ושקרנית, גם לאחר שפרצה בבכי: "את שחקנית, לא ננעתי בך.. מה את בוכה?.. את בוכה.. שחקנית, לקחתם שיעור בהבימה, אה?.. קיבלתם שיעור.. ועוד בוכה, שקרנית" (עמ' 2 ש' 33 עד עמ' 9 שורה 9 לתמלול העימות).

185. גרסתה של אב' אף נתמכת בגרסה שמסרה א', אשר העידה: "אז אני מתחילה לחפש את הגרביים ואני מרגישה שמו' זז מאחורי, ואני מסתובבת ואני רואה את הגוף של מ' על אב', אבל כאילו בתנוחה כזאתי שהרגל שלו עליה והיד שלו עליה, ואני כאילו מסתובבת ואני אומרת יואו איזה בושות כאילו, אני עושה לו: "מ', מ' זוז, מ' מה אתה עושה? זה אב'", והוא לא מתייחס, ואני עושה לו: "מ', זוז זאת אב'", ואז הוא אומר לי: "זה י', זה י'", עכשיו אב' מתחילה להתעורר ממה שקורה באוהל, וברגע שהוא אמר: "זה י', זה י'", הבנתי מה קרה פה" (עמ' 176 ש' 22 - 28 לפרוטוקול).

186. אכן, א' לא ציינה בבירור בעדותה כי ראתה את הנאשם מתחבק באב', אולם אין בכך לשלול את תחושתה הברורה של אב' כי כך נעשה. מכל מקום, די בדברים שמסרה א', לפיהם ראתה את גופו של הנאשם על אב', כדי לתמוך בגרסה אותה מסרה אב' ולדחות את טענות הנאשם כי לא נגע כלל באב', או כפי גרסתו החדשה, כי המגע לא היה בעל אופי מיני. כאמור, מצאתי לנכון לתת אמון מלא בעדות א', אשר הותירה בי רושם חיובי, והדבר נכון כמובן אף בנוגע לגרסה שמסרה בכל הנוגע למעשיו של הנאשם באב'. עדותה של א' מהווה אם כן חיזוק משמעותי לעדותה של אב'.

187. בסיכומיו הפנה ב"כ הנאשם לסתירות שונות שנתגלו לכאורה בגרסה שמסרה אב', תוך שטען כי מעדותה עולה שהיא אינה זוכרת באופן מיטבי את אירועי הערב, מנסה למזער את דמותו של הנאשם ולא מדייקת במסירת הפרטים. לעניין זה הפנה, בין היתר, לעובדה שאב' העידה כי במהלך הלילה הרגישה פעמיים מגע, כאשר בפעם הראשונה חשה שמישהו חובק אותה ואילו בפעם השנייה חשה כי מישהו חובק אותה ומתחכך בה (עמ' 207, ש' 13-14 לפרוטוקול). לטענת ב"כ הנאשם, מן האמור ניתן ללמוד כי אף אב' אינה בטוחה מי ביצע בה את המגע.

טענה זו של ב"כ הנאשם לא מצאתי לקבל, כאשר לטעמי תשובותיה הברורות של אב' בסוגיה מלמדות דווקא על מהימנותה. אב' הבהירה בעדותה, היא אכן חשה פעמיים במגע במהלך הלילה. לפי גרסתה - בניגוד למגע השני, בו הרגישה גם כי מתחככים בה ומיד לאחריו קמה וראתה את הנאשם כשהוא צמוד אליה, הרי שביחס למגע המגע הראשון היא ציינה כי איננה יכולה לקבוע בוודאות שהנאשם הוא שביצע אותו, אלא רק להעריך זאת. לעניין זה העידה: **"בפעם הראשונה אני יכולה להגיד שאני מתארת לעצמי, שאני מתארת לעצמי שזה היה י' כיוון שזה היה יחסית קרוב מבחינת הזמן לפי ההרגשה שלי ו, זה מה שיש לי להגיד"** (עמ' 207, ש' 22-24 לפרוטוקול).

188. העובדה שאב' העידה ביושר כי אינה יכולה לקבוע בוודאות שהנאשם הוא אשר יצר עמה את המגע הראשון וכי היא מסיקה זאת מתוך סמיכות הזמנים, מלמדת לטעמי כי עסקינן בעדה מהימנה והגונה, אשר אינה מבקשת לטפול על הנאשם האשמות שווא ומדייקת בתיאור העובדות כהווייתן. מכל מקום, באשר לאירוע השני, אב' הבהירה כי מלבד חיבוק מאחור היא גם חשה שמישהו מתחכך בה, אז קמה וראתה ברור את הנאשם כשהוא צמוד אליה. משמע, ההיגיון הבריא והשכל הישר מלמדים כי מגע זה התבצע על ידי הנאשם ולא על ידי מאן דהוא אחר.

189. אוסיף כי בניגוד לטענת ב"כ הנאשם בהשלמת הסיכומים בפנינו, לא התרשמתי כלל כי אב' התחמקה מתשובה או ניסתה לטעון תחילה כי המגע הראשון בוצע בוודאות על ידי הנאשם ורק לאחר ש"הקשה" עליה בשאלות, מסרה את תשובתה. ההיפך הוא הנכון. ב"כ הנאשם בחר שלא להגיש את הודעותיהן של אב' וא' במשטרה, בכדי להצביע על סתירות, לכן גרסתן במהלך החקירות נלמדת רק מהשאלות שהוצגו להן ומתוך העימותים שבוצעו בין לבין הנאשם. במהלך החקירה הנגדית הטיח הסנגור באב' את גרסתה בחקירה לעניין המגעים עם הנאשם באומרו:

"ש. תראי, בחקירה האחרונה שלך מיום 8.4.2021 שואל אותך החוקר, כמה זמן להערכתך י' חיבק אותך ועשה את מה שעשה? ואת אומרת לחוקר את הדבר הבא, את אומרת לו, אני חושבת שהיה פעמיים (ההדגשה לא במקור - א.ה). שהוא חיבק אותי, בפעם השנייה התעוררתי, זה לא היה להרבה זמן, אני זוכרת שמישהו חיבק אותי מתוך שינה, קשה להעריך, זוכרת שאמרת כך?" (עמ' 207 לפרוטוקול שורות 4 עד 8).

190. יוצא, שכבר במשטרה טענה אב' כי היא **חושבת** שהנאשם חיבק אותה פעמיים, בדומה לעדותה בבית

המשפט. למרות האמור, נשאלה אב' בחקירה נגדית, מדוע היא סבורה בוודאות שמדובר בנאשם?
(טענה שלא באה כלל מפיה):

"אוקיי, אז אני מבין עכשיו טוב מאוד את מה שאמרת ורוצה להבין, איך את יודעת להגיד לי בוודאות שבשני המקרים מדובר בי? הרי בפעם השנייה, אם אני הולך רגע עם מה שאת מתארת לי עכשיו, עם מה שסיפרת לנו עכשיו בפירוט די נרחב, את בעצם מסתובבת ורואה את י', אז כביכול אין פה שום שאלה מי היה צמוד אלייך, אבל בפעם הראשונה את לא מתארת שזה קורה, זאת אומרת אחרת היית מזהה אותו כבר. אז איך את יכולה לומר לי בוודאות שבשני המקרים זה היה י'?"

אב' נותרה נאמנה לגרסתה והסבירה שוב כי היא רק מתארת לעצמה שמדובר היה בנאשם גם במהלך המגע הראשון:

לעצמי "בפעם הראשונה אני יכולה להגיד שאני מתארת לעצמי, שאני מתארת שזה היה י' כיוון שזה היה יחסית קרוב מבחינת הזמן לפי ההרגשה שלי"

ו, זה מה שיש לי להגיד". (עמ' 207 לפרוטוקול).

191. משמע, גרסתה של אב' הייתה לאורך החקירה והעדויות עקבית וברורה, והיא לא שינתה אותה כלל במהלך החקירה הנגדית, כנטען. לא ניתן לומר גם כי עדות זו איננה מתיישבת עם גרסתה של א', אשר כביכול ניתן ללמוד ממנה כי לא ייתכן שהיו שתי פעמים בהן נגע הנאשם באב'. אב' ישנה בזמן שחשה מגע מאחורי גבה, היא גם לא ייחסה לחיבוק הראשון משמעות, בסוברה כי מדובר בא' המכורבלת בצפיפות לצידה באוהל. לא ברור כמה זמן חלף בין כל אחד מן המצבים, כך שיתכן כי מדובר בפרק זמן קצר מאוד. על כל פנים, אב' לא העידה כי הנאשם הוא שנגע בה בהזדמנות הראשונה, והבהירה כי אין לה דרך לדעת זאת בוודאות, כך שיתכן כי מדובר במגע שאינו קשור לנאשם, ובוודאי שאין כל סתירה בין גרסה זו לדבריה של א'. עוד יש לזכור כי הנאשם שהה באוהל למעלה משעה ואין בפנינו כל גרסה מהימנה המתארת מה היו מעשיו באוהל במהלך הזמן האמור. העובדה שלא ניתן לקשר בבירור בין הנאשם לבין המגע הראשון באב' אין משמעותו כי מגע כזה לא התקיים, או כי אב' בדתה אותו מליבה.

192. ב"כ הנאשם הפנה בסיכומיו (סעיף 202) להחלפת המסרונים בין אב' וס' לאחר האירוע (ת/37). לטענתו, המדובר בניסיון לתיאום גרסאות בין השתיים. אלא שעיון בתחלופת ההודעות אינו מלמד לטעמי על כל ניסיון לתיאום עדויות. השתיים היו נרעשות ממה שחוו ושיתפו זו את זו במה שחשו או חשבו בזמן האירוע. מתוכן ההודעות לא עולה ניסיון לנסות ולהפליל את הנאשם או לשבש את הראיות. ס' שיטנה באוהל עצמו לא הייתה חלק מההתרחשות העבריינית, אף היא התעוררה לתוך המהומה, מבלי שהבינה בדיוק את מלוא ה"פאזל", לכן העלתה תהיות בפני אב'. אוסיף כי הפרטים שהוחלפו בהודעות הטקסט, לא נגעו בפרטים מהותיים לאישומים.

אמנם בהודעה ששלחה אב' לס' בבוקר שלמחרת האירוע היא אמרה לה בין היתר: **"כי ינסו להגיד שהזמנו אותו לאוהל"**. אב' לא זכרה ששלחה הודעה כזו ולא ידעה להסביר אותה.

אין ספק כי מוטב היה לולא החליפו השתיים ביניהן דברים בטרם נחקרו במשטרה. יחד עם זאת, ברור מתוך ההתכתבות שמטרתה לא הייתה לתאם עדויות.

כפי העולה מת/58 (פריקת ההודעות שהוחלפו בין אב' לס'), בבוקר שלאחר האירוע ניסתה ס' לברר עם אב' מה שלומה ולחזק אותה. בין היתר אמרה לה: **"ועוד היה שלב שהתעוררתי ובדקתי שכולנו באוהל מכוסות, כי היה קפוא והכל היה סבבה"**. בתגובה שאלה אותה אב' מתי זה היה, הוסיפה שזה חשוב וכן ציינה, כמצוין לעיל, כי ינסו לומר שהנאשם הוזמן לאוהל. ב"כ הנאשם סבור כאמור כי מדובר בניסיון לתאם עדויות בזמן שאב' לא הייתה יכולה לדעת שטענה כזו תעלה מפי הנאשם. אלא שהנאשם טען כבר בחוף, כאשר עוכב לחקירה שהוא הוזמן לאוהל-ת/63. כלומר לחששה של אב' היה בסיס ולא מדובר היה בתהייה בעלמא.

השעה המצוינת על גבי הפריקה כשעת משלוח ההודעות איננה משקפת את זמן האמת, על כך אין חולק -ראו הערת שוליים מס' 6 לסיכומי ההגנה. לא ברור לפיכך בדיוק באיזו שעה הוחלפו ההודעות הללו אך מתוכנן עולה כי בזמן שאב' כתבה את שכתבה א' הייתה בתוך חדר החקירות ואב' המתינה בתחנת המשטרה. משמע, דבריה נרשמו לאחר שהנאשם כבר מסר את גרסתו הראשונית בנוגע להזמנתו לאוהל.

יתרה מכך, הנאשם עצמו כבר לא טוען כיום כי הוזמן על ידי אב' לאוהל (לטענתו, הוא זה שהודיע לה כי יתראו בהמשך). לא ברור אם כך כיצד הודעתה של אב' פוגמת באמינות גרסתה, המכחישה כי זימנה את הנאשם להגיע לאוהלה.

193. טענה נוספת אותה העלה ב"כ הנאשם בסיכומיו (סע' 267-271) נגעה להתנהלותה של אב' מיד לאחר האירוע, כאשר בשיחה שקיימה עם מוקד 100 (ת/20), לא ציינה את המעשה המגונה שעשה בה הנאשם, אלא רק את הטענה שפגע בא'.

גם בטענה זו לא מצאתי ממש. כפי שהבהירה אב' בעדותה, בה מצאתי כאמור לתת אמון, מיד לאחר האירוע ובשיחה למשטרה הייתה **"מאוד מבולבלת ובהרבה תחושות"** (עמ' 221, ש' 23 לפרוטוקול) וכי **"עוד לא עיכלתי את מה שעברתי"** (עמ' 222, ש' 5 לפרוטוקול). לטעמי, תשובה זו של אב' מניחה את הדעת בנסיבות העניין, כאשר מהעדויות עולה כי בשלב בו נערכה השיחה הייתה א' מצויה בסערת רגשות קשה (כפי שניתן להתרשם כאמור גם מקולות הרקע של השיחה למוקד 100) ואב', כמו יתר האנשים בחוף, ניסתה לתמוך בה ולהרגיעה. אך טבעי כי בהודעה הראשונה התמקדה אב' בפגיעה המינית הקשה יותר ובטראומה שחוותה חברתה ולא נכנסה לפרטי האירוע, תוך השמטה במוקד העניינים. יש לציין כי הגרסה הקושרת את הנאשם גם לביצוע מעשה מגונה באב' הועלתה כבר בדיווח המידי בחוף (ת/63) ובהודעות ששלחה אב' לס' בבוקר של היום. בנסיבות אלו, אינני מוצאת כי העובדה שאב' לא מסרה עוד בשיחה הראשונית למוקד 100 את העובדה שהנאשם פגע גם בה, יש בה כדי לפגום במהימנותה של אב' או בגרסה אותה מסרה.

194. בסיכומיו המשיך ב"כ הנאשם והפנה לסתירות ולתמיהות העולות, לטענתו, מגרסתה של אב'. בין היתר

הפנה לתיאור שמסרה אודות האירועים שקדמו לכניסת הנאשם לאוהל, לענין הגעת הנאשם ומ' למקום, החיפוש אחר א' יחד עם הנאשם, וחזרתה לאוהל לאחר מכן. כמו כן הפנה לתיאור שמסרה באשר להתרחשויות לאחר האירוע והשאלה מתי יצאה מהאוהל והאם הייתה ליד הנאשם בשלב זה.

בחנתי טענות אלו של ההגנה ולטעמי סתירות אלו, ככל שאכן קיימות, הינן מינוריות ואינן עוסקות כלל בליבת האירוע. גם אם אב' מסרה עדות מבולבלת למשל בכל הנוגע לשאלה מה סדר היציאה מן האוהל לאחר המקרה, לא מדובר בפרט מהותי. אב' הייתה נסערת בשלב זה ויתכן כי בשל כך היא איננה משחזרת באופן מדויק את כל פרטי ההשתלשלות. לענין זה אשוב ואזכיר, גם בעניינה של אב', כי הפסיקה כבר הבהירה לא פעם שאין לצפות מקורבן עבירות מין לזכור בקפדנות את כל הפרטים הנוגעים לפגיעה שחוזה בוודאי שלא פרטים משניים וכלליים, שאינם עומדים בבסיס האירוע.

בסופו של יום, בכל הנוגע לפגיעה המינית בה, מסרה אב' עדות ברורה וחד משמעית, לפיה חשה כי מישהו חובק אותה ומתחבק בה בקצב, ואז הסתובבה וראתה את הנאשם שוכב לצדה. כפי שצינתי, עדותה של אב' הותירה עלי רושם אמין וחיובי ביותר, כעדות אמינה ואותנטית ומצאתי לתת בה אמון מלא.

195. מנגד, עומדת כאמור גרסת הנאשם, בה לא מצאתי לתת כל אמון. כפי שכבר הובהר, במסגרת כלל חקירותיו במשטרה, כמו גם במסגרת העימות בינו ובין אב', הכחיש הנאשם קיומו של כל מגע בין השניים, אף לא מגע "מקרי" וטען כי כשנכנס לאוהל, היו א' ואב' ערות והשלשה שוחחו ביניהם.

196. גרסת הנאשם, גם בכל הנוגע למגע שהתרחש באוהל בינו ובין אב', השתנתה אף היא במסגרת המענה לכתב האישום, שם הודה לראשונה, כי לאחר שזיהה את א' והבין את ה"טעות" שהתרחשה, הוא זז מעט הצידה באוהל הצפוף ויצר אגב כך מגע עם אב', אך זאת לא לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. עולה אם כן, כי גם בכל הנוגע למגע בינו ובין אב', מסר הנאשם במסגרת המענה לכתב האישום גרסה חדשה, אשר לא עלתה קודם לכן במהלך חקירותיו במשטרה.

197. אם לא די באמור, בעדותו של הנאשם מעל דוכן העדים, שוב השתנתה גרסתו, כאשר במהלך החקירה הראשית טען לראשונה כי יצר את המגע עם אב' על מנת להבהיר לא' כי הגיע לאוהל על מנת להיות עם אב' ואגב כך סתר את טענתו באשר לאופי המגע: **"אני רואה אותה יושבת חושבת, אני כאילו שהיא תבין מה אני עושה פה, אני זז לאב' ואני שאני באתי להתחבק עם אב', אין לי שום קשר אלייך לא באתי אלייך, באתי להתחבק עם אב'"** (עמ' 324, ש' 6-9 לפרוטוקול). בהמשך, במהלך חקירתו הנגדית הודה הנאשם כי נצמד לאב' (עמ' 373, ש' 31-33 לפרוטוקול), אך שב וטען כי שם עליה יד רק בשביל להסביר לא' את הטעות שהתרחשה בין השניים: **"א', א' יושבת, אני בראש שלי ניסיתי להסביר לה שהיה פה קטע שהיא לא תחשוב, שמתי עליה יד, נפל לי השמים על הראש"** (עמ' 374, ש' 8-9 לפרוטוקול).

198. עולה אם כן, כי במסגרת עדותו לא הכחיש למעשה הנאשם כי נצמד אל אב' ושם עליה יד, כך שבין השניים לא היה מגע "מקרי". עם זאת, טען הנאשם, כי מגע זה נועד אך ורק על מנת שא' תבין את הטעות שאירעה, עת נוצר בינה ובין הנאשם מגע מיני, בעוד הנאשם טעה לחשוב כי מדובר באב'. אגב

דבריו, הודה כי חיבק את אב' על מנת להעביר את המסר.

גרסה זו של הנאשם הינה חסרת כל היגיון או סבירות ולא מצאתי לתת בה כל אמון. ראשית, גם גרסה זו לא הועלתה על ידי הנאשם, הן במהלך כלל חקירותיו והן במענה לכתב האישום. לפיכך, גם בכל הנוגע לאירוע זה, מהווה עדות הנאשם עדות כבושה, שלא ניתן לה הסבר המניח את הדעת, ולפיכך משקלה אפסי. מכל מקום, עמדתי כבר בהרחבה על התרשמותי השלילית מהנאשם וחוסר האמון המוחלט שמצאתי לתת בגרסתו והדברים יפים גם בכל הנוגע לגרסתו באשר למגע בינו ובין אב'.

שנית, גרסה חדשה זו של הנאשם אף סותרת חזיתית את טענתו, עליה שב מספר פעמים במהלך העדות, כי כלל לא הגיע לאוהל במטרה לקיים מגע כלשהו עם אב' (לדוג' עמ' 352, ש' 27 - 33 לפרוטוקול). בהינתן האמור, לא ברור כיצד טוען הנאשם לפתע, כי ניסה להסביר לא' ש"באתי להתחבק עם אב'".

שלישית וחשוב מכל, גרסת הנאשם הינה נטולת היגיון ועומדת בניגוד מוחלט לשכל הישר. האם יעלה על הדעת כי אדם, אשר בזה הרגע גילה שמחמת טעות קיים מגע מיני עם החברה של אחיו, יבחר שלא למהר להתנצל, לצאת מהאוהל או להבהיר בקול רם וברור את טעותו, וחלף כך ייצמד ויתחכך באישה אחרת הישנה באוהל, תוך יצירת מצג שווא, שממנו אמור האדם הסביר להבין את טעותו? דומה כי התשובה לדברים ברורה.

אוסף כי התנהלות זו של הנאשם, קרי, העובדה שהוסיף וביצע עבירת מין באב' מיד לאחר עבירת המין אותה ביצע בא', אינה עולה אף היא בקנה אחד עם טענתו לטעות כנה במצב הדברים.

מחדלי חקירה

199. בסיכומי ההגנה נטען כי בחקירת המשטרה נעשו מחדלים, אותם יש לזקוף לחובת המאשימה וכי הנאשם צריך ליהנות מן הספק הנובע ממחדלים אלה. (ראו למשל הפרק העוסק בעדותו של החוקר דודי כהן בעמ' 54 - 55). לא שוכנעתי כי מדובר במחדלי חקירה ובוודאי לא כאלה שיש בהם להצביע על חשש לעיוות דין. כך למשל נטען כי המשטרה לא ערכה בדיקה וגינלית לאיתור דנ"א לאור האפשרות כי הייתה החדרה של איבר המין. אפשרות זו לא עלתה מגרסתה של א' וגם אם תוצאת הבדיקה הייתה שלילית לא היה בכך להשפיע על בירור אמיתות תלונתה של א'.

הפן המשפטי:

עבירת האינוס

200. סעיף 345(א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"הבועל אשה -

(1) שלא בהסכמתה החופשית;

...

(4) תוך ניצול של חוסר הכרה בו שרויה האשה, או מצב אחר המונע ממנה לתת הסכמה חופשית;

...

(ג) בסימן זה -

"בועל" - המחדיר איבר מאיברי הגוף או חפץ לאיבר המין של האישה;"

201. על סמך עדותה המהימנה של א', הנתמכת כמפורט לעיל בראיות נוספות, הגעתי לכלל מסקנה כי הנאשם החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של א', אשר תיארה כי הוא "גירד" אותה מבפנים. אציין לעניין זה, גם מעבר לנדרש, כי בהתאם להלכה הפסוקה, הרי שלשם הוכחת עבירת האינוס, די בהתחלת חדירה, ואין צורך להוכיח חדירה של ממש (ע"פ 5165/98 דסה נ' מדינת ישראל (13.12.1998) וכן ראו ע"פ 6813/16 נחמני נ' מדינת ישראל (17.09.2018)).

202. אשר לדרישה כי הבעילה נעשתה תוך ניצול מצב של חוסר הכרה או מצב אחר המונע הסכמה חופשית, נקבע בע"פ 1339/91 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(1) 788 (24.2.1992):

"עניינו של סעיף זה בבעילת אשה 'תוך ניצול מצב', כאמור בראשיתו, והקשרו לכל אחת מארבע חלופותיו. יש שהניצול הוא של מצב פיסי בו שרויה האשה (חוסר הכרה), ויש שהניצול הוא מצבה הנפשי (חולת נפש או לקויה בשכלה). וכיוון שדיבר הסעיף בשני המצבים האמורים, המשתמעים מהדגמתם, יש להבין גם את החלופה האחרת - של 'מצב אחר המונע ממנה התנגדות' - כ'חלופת סל', למקרים, שלא נזכרו בסעיף, שבהם ניצל הבועל מצב פיסי או נפשי של האשה, המונע ממנה התנגדות".

203. על פי הפסיקה, התביעה לא נדרשת להוכיח כי התקיימה מניעה מוחלטת של יכולת האישה לגבש הסכמה. יחד עם זאת, אין גם די בהחלשה כלשהי ביכולת לגבש הסכמה. יש להוכיח כי התקיימה החלשה מהותית ביכולתה ליתן הסכמה חופשית (ע"פ 3217/14 פלוני נ' מדינת ישראל (31.07.2016) וכן ראו ע"פ 7257/08 פלוני נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). כך נפסק גם כי סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין נועד ליתן מענה למנעד רחב של מקרים, שבהם אדם בעל אישה תוך שניצל את חוסר הכרתה, למשל במצב שינה (ע"פ 5297/15 קסה נ' מדינת ישראל (27.09.2017)), או במצב של הכרה חלקית ומעורפלת בשל השפעת אלכוהול (ע"פ 4443/10 קחקוזאשווילי נ' מדינת ישראל (20.12.2012)).

204. בעניינו, הגעתי כאמור לכלל מסקנה, כי הנאשם החל בבעילתה של א' בשעה שהייתה שקועה בשינה, באופן שמנע ממנה לתת הסכמה חופשית למעשיו. הנאשם דחף את אצבעותיו בכוח אל תוך איבר מינה של א', שוב ושוב, עד שהתעוררה בשל המעשים והכאב שאלו גרמו לה. יתרה מכך, הנאשם ידע כי באוהל ישנות א' ואב', אשר שתו קודם לכן שתיה רבה, עד כי אחיו מ' הביע חשש כי מאן דהוא ינצל את מצבה של א' כדי לפגוע בה.

205. מכאן, אין ספק כי התגבשו יסודות עבירת האינוס המיוחסת לנאשם, אשר בוצעה בא' ללא הסכמתה, ותוך ניצול מצב של חוסר הכרה בו הייתה שרויה, או מצב אחר המונע ממנה לתת הסכמה חופשית.

עבירת המעשה המגונה

206. סעיף 348 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"העושה מעשה מגונה באדם באחת הנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(2) עד (5), בשינויים המחוייבים, דינו - מאסר שבע שנים".

מעשה מגונה מוגדר בסעיף 348(ו) לחוק העונשין כ- **"מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".**

207. בפסיקה נקבע כי מעשה מגונה הוא עשיית מעשה, אשר נסיבות עשייתו נתפסות בעיני האדם הסביר כמעשה שנעשה לשם גירוי או סיפוק מיני. המבחן המופעל הינו אם כן מבחן אובייקטיבי. לעניין זה נקבע בע"פ 616/83 פליישמן נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1) 449, (21.3.1985), כי מעשה מגונה הוא מעשה שיש בו על פניו **"אלמנט של מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד, של אדם הממוצע, ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע".**

לצד זאת נקבע כי השאלה האם מעשה הוא בעל משמעות מינית תלוי לעתים בנסיבות המקרה. ישנם מצבים שבהם מעשה מסוים יתפס - אובייקטיבית - כ"מעשה מגונה" בעל משמעות מינית, בעוד שבנסיבות אחרות, יקבע לגבי אותו מעשה כי לא דבק בו כל רבב וגם ההפך הוא הנכון (ע"פ 4125/20 פלוני נ' מדינת ישראל (14.09.2021)).

208. הכוונה המינית הנדרשת להוכחת היסוד הנפשי בעבירה, יכול שתוכח מטיב המעשה, מדברי הנאשם עצמו או שתוסק מהעובדות ומהנסיבות שהוכחו תוך בחינתן במאזני הסבירות וההיגיון (ע"פ 5757/00 פלוני נ' מדינת ישראל (2.10.2000) וכן ראו ע"פ 4125/20 פלוני נ' מדינת ישראל (14.09.2021)). לעניין זה נקבע בע"פ 6269/99 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 496 (17.1.2001):

"עבירת המעשה המגונה הינה מסוג עבירות התנהגות ששולב בהן יסוד של מטרה מיוחדת אשר המעשה נועד להשיג. מעשה מגונה מוגדר כמעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, והאמירה "לשם" משמעה יעד, מטרה או תכלית שלשמה נעשה המעשה. כעבירה התנהגותית שנלווית לה מטרה מיוחדת, אין דרישה לקיומה של תוצאה כרכיב מרכיבי העבירה, ודי לצורך הרשעה בהתקיים היסוד העובדתי בעבירה כשאליו מתלווה הוכחה בדבר קיום המטרה האמורה".

209. במקרה דנן, אין לטעמי ספק כי התנהלותו של הנאשם, בעת שנצמד לאב' כאשר זו ישנה, חיבק את גופה והתחכך בה, עולה לכדי מעשה מגונה על פי המבחן האובייקטיבי, ובוצעה על ידי הנאשם מתוך כוונה מינית ברורה ולצורך "גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". בהקשר זה עדותו הכבושה בה ניתן הסבר אחר למעשיו נדחתה כבלתי מהימנה.

210. בהתאם, אין ספק כי התגבשו יסודות עבירת המעשה המגונה המיוחסת לנאשם, אשר בוצעה באב' ללא הסכמתה ותוך ניצול מצב של חוסר הכרה בו הייתה שרויה, או מצב אחר המונע ממנה לתת הסכמה חופשית.

סוף דבר

211. לאחר ששקלתי את מכלול הראיות שהובאו לפנינו, את משקלן הממשי והמלא של גרסאותיהן של א' ואב', הראיות לאמון מלא, את עדותו הכבושה והבלתי מהימנה של הנאשם, כמו גם את מכלול הראיות התומכות בגרסת התביעה, אני סבורה כי המאשימה עמדה בנטל הראיה המוטל עליה להוכיח מעל לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם במעשים המיוחסים לו כפי המפורט בכתב האישום, שבוצעו ללא הסכמתו, ותוך ניצול מצב של חוסר הכרה בו היו שרויות, או מצב אחר המונע מהן לתת הסכמה חופשית.

לאור מכלול המפורט לעיל, אמליץ לחבריי להרשיע את הנאשם בכלל העבירות והמעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

**אסתר הלמן, שופטת
נשיאה**

השופטת יפעת שטרית :

מסכימה.

יפעת שיטרית, שופטת

השופט סאב דבור:

מסכים.

סאב דבור, שופט

סוף דבר, הוחלט, אפוא, פה אחד להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

אנו מתירים פרסום הכרעת הדין ללא כל פרט שעלול להביא לזיהוי המתלוננות, נפגעות העבירה, לרבות שמו של הנאשם.

ניתנה והודעה היום י' סיוון תשפ"ב, 09/06/2022 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט

יפעת שיטריט, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
נשיאה